

Mare de Déu
de Montserrat

P
A
T
R
O
N
S

D
E

C
A
T
A
L
U
N
Y
A

P
A
X

*

2

5

1

*

M

a

i

g

2

0

1

9

ORIGEN DE LA VETLLA DE SANTA MARIA DE MONTSERRAT

Vetlla de Santa Maria de Montserrat, en la qual participa la comunitat benedictina de Montserrat, l'Escolania i els pelegrins del Santuari.

L'origen de l'actual Vetlla de Santa Maria es remunta a l'any 1947, quan es van celebrar les festes de l'entronització. En aquella ocasió es va reprendre la tradició multiseular de 'vetllar Santa Maria? Van ser molts els pelegrins i devots que en grup, en família o individualment van pujar a la Basílica de Montserrat la nit del 26 per venerar la Santa Imatge abans de ser col·locada definitivament en el seu nou tron. Els pelegrins van ser rebuts pel P. Adalbert Franquesa, que en aquell moment era el Sagristà Major. L'endemà, dia 27, va tenir lloc la celebració de l'Eucaristia a les places, en la qual el poble català, va fer ofrena a la Mare de Déu d'un nou tron. L'organització de les nomenades Festes de l'entronització va anar a càrrec de la comunitat monàstica i de la Comissió de l'Abat Oliba. Des d'aquell moment, la Vetlla de Santa Maria s'ha celebrat ininterrompudament fins els nostres dies.

EDITORIAL

US PRESENTEM EL NÚMERO 251 DE PAXMAIG 2019

ELS GERMANS S'EXPRESSEN... ELS GERMANS ES COMUNIQUEN...

PAX VOL SER UN MITJÀ D'EXPRESSIÓ I DE COMUNICACIÓ ENTRE ELS GERMANS

A les vostres mans el PAX n. 251, corresponent a maig 2019. Pel nombre de i diversitat de col·laboracions podreu evidenciar que es tracta d'expressió i comunicació entre Germans.

El mes de maig cada any hi ha dues celebracions importants: la devoció popular i tradicional ens fa present a la Mare de Déu, Sant Jordi, i a més a nosaltres, d'una manera especial, Sant Joan B. de La Salle ,sobretot, en aquest Any Jubilar Lasal·lià.

Veiem amb satisfacció que augmenta el nombre de col·laboracions i l'interès pel PAX. És pa de casa i representa la comunicació i el compartir les nostres vivències. A través de les seves pàgines ens podem sentir més fraternalment units.

En sintonia amb l'any del tricentenari lasal·lià anirem presentant la continuïtat de Institut a través dels Superiors Generals que el segueixen després del seu decés. I anirem presentant les petjades dels Superiors Generals immediats al Fundador, i en aquest PAXserà el G. Barthélémy, primer Superior General després de sant Joan Baptista de La Salle.

Hi trobareu el ressò del Sínode sobre els joves recordant algunes de les posteriors intervencions del Papa Francesc dintre de la línia de renovació de l'Església i de la Societat.

Recordem els nostres Germans difunts, Gns. Manolo García, Josep Fisas i Josep Ignasi Farrés, que hem conviscut amb ells. Tots ells ens són un testimoni d'haver viscut la vocació de Germà amb una entrega total de les seves vides a l'Institut.

Sobre les altres nombroses col·laboracions ja les podreu apreciar vosaltres mateixos i són sobre diferents aspectes i vivències viscudes, cosa que facilita la proximitat i fraternitat entre nosaltres. Unes ens situen en els temps actuals, tant respecte de la Societat com de l'Església i de l'Institut, i d'altres, sigui d'una manera directa o indirecta, ens recorden de les nostres pròpies experiències. Totes contribueixen a l'actualització de la nostra formació.

Seguim també amb les entrevistes fetes a Germans i que tenen l'amabilitat d'oferir-nos, cosa que facilita un millor la proximitat i el coneixement entre nosaltres mateixos.

Ara bé, el Consell de Direcció de PAX ha decidit que tots els documents informacions que es vagin apareixent, sigui des del centre de l'Institut, de l'ARLEP o de la premsa es recolliran en un Suplement de PAX que pensa publicar-se al final de l'any jubilar lasal·lià.

Desitjant sempre el bé en el present i futur personal, comunitari i institucional.

El Consell de Direcció de PAX
GG. Lluís Diumenge, Josep Maria Pons,
Carles Giol, Jaume Palom i Jaume Pujol

SÍNTESIS DE LA EXHORTACIÓN DEL PAPA FRANCISCO

La conciencia, eje de 'Christus Vivit'

Religión Digital – Aportación del H. Félix Del Hoyo González

Dirigida sobre todo a los jóvenes, se trata de una reflexión que busca estimular a todos y ofrece planteamientos generales para el discernimiento eclesial en esta materia.

Repasa los puntos centrales que nos hacen Iglesia, partiendo de su núcleo, Jesucristo; amor, unión, conciencia, compromiso, vocación, discernimiento y metodología.

En la **Exhortación Apostólica Christus Vivit**, Cristo vive, el Papa Francisco se dirige a toda la Iglesia, pero en especial a los jóvenes del mundo. Se trata de una reflexión que busca estimular a todos y ofrece planteamientos generales para el discernimiento eclesial en esta materia. Fue firmada el pasado 25 de marzo en Loreto, Italia.

Francisco comienza la Exhortación con esta frase: “Cristo vive. Él es nuestra esperanza y la juventud más hermosa de este mundo. Todo lo que toca se hace joven, se hace nuevo, se llena de vida... ¡Él vive y te quiere vivo!”.

Estructura: nueve capítulos

El Papa hace un breve recuento del **camino** seguido para llegar a este documento: “Me he dejado inspirar por la riqueza de las reflexiones y diálogos del Sínodo del año pasado. Y añade: “De ese modo, mi palabra estará cargada de miles de voces de creyentes de todo el mundo que hicieron llegar sus opiniones al Sínodo. Aun los jóvenes no creyentes, que quisieron participar con sus reflexiones, han propuesto cuestiones que me plantearon nuevas preguntas”.

Capítulo 1

La Exhortación Apostólica Cristo Vive está compuesta de nueve capítulos. En el primero retoma las Sagradas Escrituras y **responde a la pregunta** ¿Qué dice la palabra de Dios sobre los jóvenes? Su respuesta recorre el Antiguo Testamento y recuerda figuras como Gedeón, Samuel, el Rey David, Jeremías, Rut. Sin embargo, cita el Nuevo Testamento para plantear: “El que es mayor entre vosotros, se hace como el más joven” (Lc 22,26). Para él, la edad no establecía privilegios, y que alguien fuera más joven no significaba que valiera menos”.

Capítulo 2

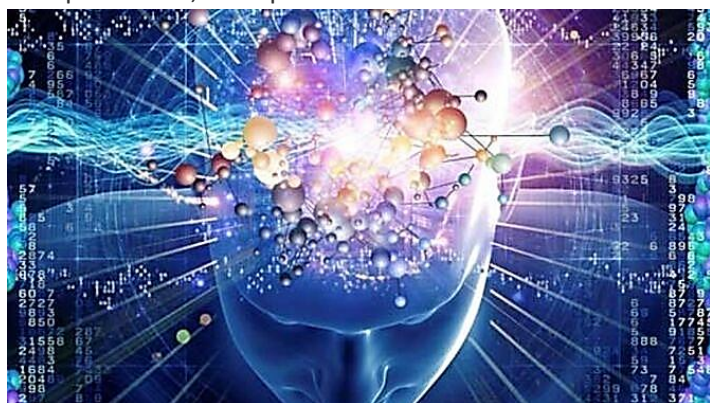
El capítulo segundo está dedicado a ver la **figura de “Jesucristo siempre joven”**. Inspirado en el pasaje de la visita de Jesús y sus padres al templo de Jerusalén, Francisco recuerda que Jesús no es un solitario. Por ello, “gracias a la confianza de sus padres... se mueve libremente y aprende a caminar con todos los demás”. De este hecho el Papa infiere que:

«Jesús tenía una confianza incondicional en el Padre, cuidó la amistad con sus discípulos, e incluso en los momentos críticos permaneció fiel a ellos. Manifestó una profunda compasión por los más débiles, especialmente los pobres, los enfermos, los pecadores y los excluidos. Tuvo la valentía de enfrentarse a las autoridades religiosas y políticas de su tiempo; vivió la experiencia de sentirse incomprendido y descartado; sintió miedo del sufrimiento y conoció la fragilidad de la pasión”.

El Papa llama la atención en este capítulo a la Iglesia, por el peligro de **perder el entusiasmo y compromiso**: “Nos hace falta crear más espacios donde resuene la voz de los jóvenes”. Ellos ayudarán a mantenerla joven. “A través de la santidad de los jóvenes la Iglesia puede renovar su ardor espiritual y su vigor apostólico”. Finalmente, recuerda el Papa a figuras como María, san Sebastián, San Francisco y otros muchos, jóvenes que apostaron y creyeron en el proyecto de Jesús.

Capítulo 3

El capítulo tres, el Papa lo titula: “Ustedes son el ahora de Dios” y comienza valorando el **aporte de los jóvenes** a sus iglesias locales: “cuando la Iglesia abandona esquemas rígidos y se abre a la escucha disponible y atenta de los jóvenes, esta empatía la enriquece, porque permite que los jóvenes den su aportación a la comunidad, ayudándola a abrirse a nuevas sensibilidades y a plantearse preguntas inéditas”.

El Papa invita a tomar **conciencia** que no se puede hablar de una sola juventud. Esta es una realidad variada, multicultural y no se

expresa de la misma manera donde los jóvenes son mayoría que donde los jóvenes son minoría. Tampoco es igual donde los jóvenes están más cerca de las oportunidades que ofrece la globalización, que aquellos que viven en los márgenes y amarguras de las sociedades. Aquellos que tienen familias y viven con ellas y de aquellos que, por migraciones y guerras, se encuentran solos.

En este capítulo, el Papa expresa sobre el tema de los **abusos**: “quiero expresar con cariño y reconocimiento mi gratitud hacia quienes han tenido la valentía de denunciar el mal sufrido: ayudan a la Iglesia a tomar conciencia de lo sucedido y de la necesidad de reaccionar con decisión”.

El Papa les **anima**, recordando que “Cuando se entusiasman por una vida comunitaria, son capaces de grandes sacrificios por los demás y por la comunidad. En cambio, el aislamiento los debilita y los expone a los peores males de nuestro tiempo”.

Capítulo 4

En el capítulo cuarto, el Papa expone “**tres grandes verdades** que todos necesitamos escuchar siempre, una y otra vez”: La primera es: “Dios te ama. Nunca lo dudas, más allá de lo que te suceda en la vida. En cualquier circunstancia, eres infinitamente amado”. La segunda verdad es que “Cristo, por amor, se entregó hasta el final para salvarte”. Nunca olvides que «Él perdona setenta veces siete”. La tercera verdad consiste en que “Mataron al santo, al justo, al inocente, pero Él venció. El mal no tiene la última palabra. En tu vida el mal tampoco tendrá la última palabra, porque tu Amigo que te ama quiere triunfar en ti. Tu salvador vive”. “El Espíritu Santo te hace entrar cada vez más en el corazón de Cristo para que te llenes siempre más de su amor, de su luz y de su fuerza”.

Capítulo 5

Caminos de Juventud se titula el capítulo quinto. En él responde a la pregunta: ¿Cómo se vive la juventud

cuando nos dejamos iluminar y transformar por el gran anuncio del Evangelio? Para el Papa **la juventud es un tiempo bendito** para el joven y una bendición para la Iglesia y el mundo. Es una alegría, un canto de esperanza y una bienaventuranza. Apreciar la juventud implica ver este tiempo de la vida como un momento valioso y no como una etapa de paso donde la gente joven se siente empujada hacia la edad adulta. Por esta razón les invita: “Remen mar adentro, salgan de ustedes mismos”.

Jesús puede unir a **todos los jóvenes de la Iglesia en un único sueño**, «un sueño grande y un sueño capaz de cobijar a todos. Ese es el sueño por el que Jesús dio la vida en la cruz y que el Espíritu Santo desparramó y marcó con fuego el día de Pentecostés en el corazón de cada hombre y cada mujer” para que seamos hermanos, comprometidos contra la violencia y defensores de la vida.

Capítulo 6

Jóvenes con raíces, titula el Papa el capítulo sexto. Para él esta es una cuestión fundamental. **Tenerraíces** es estar conectado a una historia, a una familia, a una cultura, a unos amigos, a unos viejos a los que hay que escuchar, aunque no siempre seguir. No se trata de caer en la adoración de la juventud, pues corremos el peligro de llevar una vida superficial, afirma el Papa y prosigue:

“Queridos jóvenes, no acepten que usen su juventud para fomentar una vida superficial, que confunde la belleza con la apariencia. Mejor sepan descubrir que hay hermosura en el trabajador que vuelve a su casa sucio y desarreglado, pero con la alegría de haber ganado el pan de sus hijos. Hay una belleza extraordinaria en la comunión de la familia junto a la mesa y en el pan compartido con generosidad, aunque la mesa sea muy pobre. Hay hermosura en la esposa despeinada y casi anciana, que permanece cuidando a su esposo enfermo más allá de sus fuerzas y de su propia salud”.

Capítulo 7

El séptimo capítulo está dedicado a la **pastoral de los jóvenes**. El Papa afirma: “se está creciendo en dos aspectos: la conciencia de que es toda la comunidad la que los evangeliza y la urgencia de que ellos tengan un protagonismo mayor en las propuestas pastorales”.

El Papa anima a encontrar **nuevos caminos**, creativos y audaces, donde la Iglesia institucional, sea más flexible y sinodal, y “les ofrezcan, a los jóvenes, un lugar

donde no sólo reciban una formación, sino que también les permitan compartir la vida, celebrar, cantar, escuchar testimonios reales y experimentar el encuentro comunitario con el Dios vivo”.

Capítulo 8

El octavo capítulo está dedicado a la **vocación**. Para el Papa: “Lo fundamental es discernir y descubrir que lo que quiere Jesús de cada joven es ante todo su amistad”. En esa amistad, afirma, “Somos llamados por el Señor a participar en su obra creadora, prestando nuestro aporte al bien común a partir de las capacidades que recibimos”.

La vocación, por tanto, “es un camino que orientará muchos esfuerzos y muchas acciones en una dirección de servicio. Por eso, en el discernimiento de una vocación es importante ver si uno reconoce en sí mismo las capacidades necesarias para ese servicio específico a la sociedad”.

Capítulo 9

El capítulo noveno está dedicado al tema del **discernimiento**. El Papa parte del hecho que “sin la sabiduría del discernimiento podemos convertirnos fácilmente en marionetas a merced de las tendencias del momento”. Por eso, considera: “Formar la conciencia es camino de toda una vida, en el que se aprende a nutrir los sentimientos propios de Jesucristo, asumiendo los criterios de sus decisiones y las intenciones de su manera de obrar” (cf. Flp 2,5).

El Papa recuerda que “El regalo de la vocación será sin duda un regalo exigente” Por eso, “Cuando el Señor suscita una vocación no sólo piensa en lo que eres sino en todo lo que junto a Él y a los demás podrás llegar a ser”. En este camino, el Papa presenta una **metodología** para el discernimiento de la vocación: atención a la persona. Esta acción es ayuda para el discernimiento personal y, sensibilidad a escuchar los impulsos que el otro experimenta y ayudar a que el otro escuche estos impulsos. Así, el discernimiento es un instrumento para seguir al Señor.

El Papa termina con **un deseo**: “Queridos jóvenes, seré feliz viéndolos correr más rápido que los lentos y temerosos. Corran, «atraídos por ese Rostro tan amado, que adoramos en la Sagrada Eucaristía y reconocemos en la carne del hermano sufriente. El Espíritu Santo los empuje en esta carrera hacia adelante. La Iglesia necesita su entusiasmo, sus intuiciones, su fe. ¡Nos hacen falta! Y cuando lleguen donde nosotros todavía no hemos llegado, tengan paciencia para esperarnos».

NOTA. Pots trobar la totalitat de l'Exhortació Apostòlica
[ahttps://drive.google.com/open?id=1wQ7Ri1fVgZMTv4kbj_BGhebehJoP3akZ](https://drive.google.com/open?id=1wQ7Ri1fVgZMTv4kbj_BGhebehJoP3akZ)

JOAN BAPTISTA DE LA SALLE

1. Un home del seu temps i per al seu temps: sensibilitat i obertura, solidaritat i compromís

G. Pascual Gregorio

ENS SITUEM:

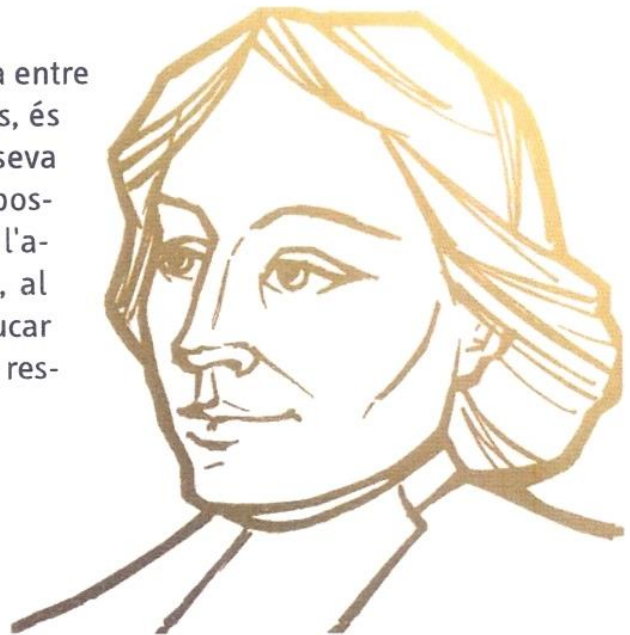
En aquell segle XVII francès descobrim una societat de contrastos:

- Envoltada en guerres, però amb abundància de nobles, de clergues, bisbes i captaires que pul·lulen per carrers i places de les ciutats.
- Des dels 14 als 18 plats de la taula del Rei Sol, fins a la fam i la lluita dels treballadors per unes engrunes de pa.
- De les universitats i l'Escola de *Bons enfants* a la pobresa dels nens "sense escola" o de les "escoles de caritat", que combinen l'elemental de les lletres amb treballs en tallers o telers amb què pagar la seva ridícula ciència.

Neix Joan Baptista de La Salle, que es troba entre els privilegiats de Reims. El seu pare, Lluís, és magistrat i conseller reial a Reims. La seva mare, Nicole, posseeix familiarment grans possessions i vinyes que els permeten produir l'apreciat xampany Moët, el seu cognom. I, al costat d'aquest benestar material, saben educar cristianament els nombrosos fills en la fe, el respecte i amor a Déu i l'Església.

¹ Conseller de l'audiència.

² Deu en total, tres noies i set nois. quatre moren de molt petits.

Es perfila en el primogènit, Joan Baptista, la vocació sacerdotal. Estudia a la Sorbona de París, on acudeix als seus 18 anys amb el seu primer títol de Mestre en Arts aconseguit a la seva Reims natal. Des dels 15 – cosa extraordinària! – és canonge³ de la primada catedral de Reims, on es coronaven els Reis de França.

Es va haver d'encarregar dels seus germans, com a tutor i administrador, en morir els seus pares aviat. Joan Baptista té llavors 20 anys i estudia encara a París preparant la seva Llicenciatura i Doctorat.

Joan Baptista de La Salle viu un contrast notable en el seu ambient selecte fins als 25 anys. Un bon dia descobreix els nens, fills d'artesans i pobres, que no reben educació ni instrucció i viuen pels carrers. Se n'adona i es decideix a dedicar-los temps, diners, amb tot el seu afecte més sincer, inspirat en les seves estones d'oració.

Davant els signes dels temps destrua i ora per poder resoldre aquest problema.

Consulta diverses persones i, finalment, proposa el seu pla als mestres, que recull amb prou feines.

La Societat està canviant. Cal ajudar i col·laborar obertament: voluntat plena d'obertura i compromís. Veu els tremends errors en l'educació mínima que reben els nens.

La seva preocupació per la salvació de les seves ànimes⁴. El seu interès perquè assisteixin a la catequesi, tan estimada per ell des dels seus temps de seminarista.

I així, pas a pas, "de compromís en compromís", descobreix la crida de Déu cap a la dedicació i formació a les escoles: el seu amic Nicolás Roland li encomana, a la seva mort, la cura i atenció ferma de les Germanes del Santíssim Nen Jesús, que tenien una escola per a nenes pobres a Reims. És un camí cada vegada de més entrega, dedicació, conflictes; implica discerniment, determinació, de vegades heroica.

³ És un sacerdot nomenat pel bisbe per formar part del cabildo d'una catedral o col·legiata, que és un col·legi de sacerdots que s'encarrega de les funcions litúrgiques més solemnes en una església, i d'altres tasques que determini el dret o el bisbe.

⁴ Per a ell, l'educació té un doble vessant: donar estratègies i formació per ser un ciutadà. I com a bon ciutadà, fer el bé i allunyar-se del pecat. Amb el que salva la seva ànima.

I comença a veure-hi clar: el seu objectiu no serà la parròquia sinó l'escola. Farà efectiva la confiança del seu amic Roland "que treballaria plenament en la consolidació d'aquesta obra trontollant". La Salle obté l'autorització episcopal i municipal, Cartes patents signades pel Rei Lluís XIV. El Parlament de Reims les

reconeix i registra. Febrer 1679.

Després arriba la visita d'Adrià Nyel. Ve de part d'una parent de La Salle, que viu a Rouen. Porta la crida i consell de la seva carta: "*Cuida dels nens de Reims com ja ho fem a Rouen*". I La Salle ho rep, ho medita, resa molt i diu "**SÍ**". I aquí comença tot.

PER A LA NOSTRA REFLEXIÓ:

1. Al segle XXI, i seguint l'exemple de Joan Baptista de La Salle, quina de les quatre actituds del text (sensibilitat, obertura, solidaritat i compromís) sents més teva? Quins canvis et proposes d'avui endavant?
2. En ell veiem que, quan se sent interpel·lat per la realitat circumdant, canvia els plans que ell mateix tenia previstos. Quins aspectes de la nostra societat et conviden a canviar els teus esquemes?

LASAL·LIANS
DECORARDENT

ORACIÓ: ESTIMAR DÉU I EL PROÏSME COM UN MATEIX

Senyor, ensenyeu-me a estimar-te
amb tot el cor,
sense mitges tintes, en tot moment.

A vegades oblidó que quan t'estimo amb
tot el cor,
el meu cor creix, s'estén, es dilata,
per estimar millor la parella, l'amic,
el pobre, qui no em vol bé.

Tu no ets gelós, no robes meu cor
per a tu sol.
Eixamples el meu cor per estimar
més i millor a tots.

Senyor, ensenya'm a estimar-te
amb tota la ment.
Fes-me experimentar la intel·ligència de
l'amor: quan estimo comprenc molt més,
veig més clar;
la claredat i la caritat van sempre de la mà;
la claredat s'aconsegueix recorrent
el camí de l'amor.

Voldria recórrer amb tu, Senyor, aquest
camí de vida.

Senyor, ensenya'm a estimar-te
amb tot el meu ésser, amb totes les meves
capacitats,
amb cada part del meu cos.

Senyor, ensenya'm a estimar el proïsme
amb tot el cor,
a escoltar la veu del germà com si fos la
paraula teva,
a contemplar el seu rostre com una pàgina
de la Bíblia.

Finalment, Senyor, ensenya'm
a estimar-me,
a valorar-me com un prodigi
sortit de la mà.

No vull estimar-me egoistament, Senyor.
M'agradaria estimar-me bé,
per poder estimar millor,
per aprendre a donar-me del tot,
sense mesura,
a estimar fins i tot quan no seré
correspost,
a estimar amb tu i com Tu m'estimes.

Un sol cor, un mateix compromís, una sola vida

G. Joan Carles Vázquez García

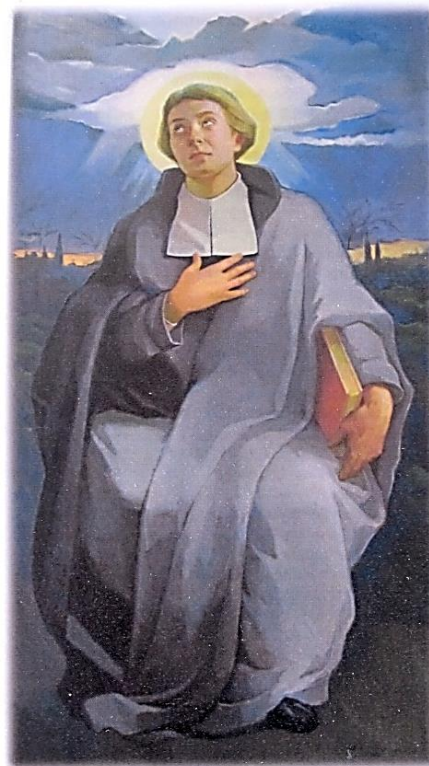

El 7 d'abril del 1719 moria a la ciutat francesa de Rouen Joan Baptista de La Salle. Ara, doncs, en acomplir-se el tercer centenari d'aquella efemèride, els qui ens en reconeixem deixebles, la institució La Salle en la seva totalitat, la família lasal·liana arreu del món, en fem memòria tot agraïnt el llegat que aquell home compromès, de fermes conviccions i de condició generosa, va posar al servei de

l'educació dels infants del seu temps i de les generacions venidores. Amb constància i obstinació es va lliurar sense limitacions al compromís de proveir la societat de les eines que permetrien que els infants, de totes les condicions i sense diferència de classes, creixessin, en paraules seves, "com a bons ciutadans i bons cristians". I nosaltres, avui, en aquest món tan diferent, que probablement ell no va poder imaginar mai, i en el marc d'aquesta commemoració, volem honorar el seu mestratge renovant el compromís amb la responsabilitat i la missió que ens va encomanar.

La seva no va ser una tasca fàcil. L'ambient de la França de la seva època girava al voltant de quatre eixos que movien la vida econòmica, social, política i cultural. La població del moment, uns 17 milions d'habitants amb una edat mitjana de 35 anys, havia estat delmada per la guerra, la pesta, la fam i la misèria, i per la privació cultural dels pobres, una categoria que incloïa els fills dels artesans i de la qual només restava exclosa la minoria dels privilegiats. El repte era enorme, però va ser valent. Va treure el coratge de la fermesa de les seves conviccions, de la seva fe, i va superar tots els dubtes, i va vèncer totes les febleses, i va superar les proves i les dificultats que el convidaven a abandonar una empresa tan enorme i desproporcionada. Com aleshores, també ara, el repte que ens convoca en la realitat de les nostres escoles i en les necessitats del nostre món i en les pobreses i desigualtats de la nostra societat, ens demana valor, fermesa, compromís i conviccions.

Al segle XVII França era un país eminentment agrícola, amb una indústria incipient i d'escassa iniciativa, subordinada al predomini econòmic de minories socials aristocràtiques, d'interessos aliens, de polítiques estranyes. La societat francesa, feta de camperols i artesans majoritàriament, a penes aconseguia res més que lluitar per la simple subsistència.

Juan Bautista de La Salle

Manuel García Martín 2002 Cambrils

Davant d'una aristocràcia decadent i mancada d'iniciativa productiva, la burgesia emergent acumulava grans fortunes, amb les quals comprava privilegis i poder, i es convertia progressivament en arrendatària dels béns de l'Estat. La seva aspiració social s'emmirallava en els models aristocràtics i, tot aprofitant la decadència de la noblesa, compraven títols i concertaven matrimonis d'interès per fer-se lloc a la cort i en les

estructures del poder. L'aristocràcia, però, tot i el menys-teniment que manifestava envers els nous rics, no podien evitar aquest mercadeig de títols i privilegis que els permetia allargar una mica més en el temps el seu estil de vida improductiu i tanmateix sumptuós. Les ocupacions de la noblesa, a la qual pertanyia també la família de Joan de La Salle, eren bàsicament la magistratura i la clerecia, dos estaments que, per la seva proximitat al poder i a les classes dirigents, exercia una gran influència en la societat francesa del segle XVII. El jove Joan, fill d'un magistrat, renuncia a la carrera que l'havia de dur també a la magistratura, i segueix la carrera eclesiàstica. Després de ser ordenat sacerdot, es doctora, amb 29 anys, en teologia. A aquesta primera renúncia que li comporta la seva vocació, en seguiran d'altres. En la França absolutista o de l'Antic Règim, que viu l'esplendor cortesana del regnat de Lluís XIV (1643-1715), el Rei Sol, al costat de la fastuositat de la cort que enlluerna els grans poders europeus i en la qual s'emmirallen les monarquies de les nacions més poderoses d'Europa, el poble baix viu en una situació de misèria crònica, oblidat, explotat i desatès. Joan de La Salle, que fàcilment hauria trobat com a clergue un espai còmode en què gaudir dels privilegis que li augurava la seva condició social, pren partit pels pobres. Una nova renúncia, o una nova conquesta, segons com es miri.

Així, aquell home il·lustrat, opta pels desfavorits, pels ignorants, malgrat que podria haver optat per l'esplendor aristocràtic de la cort i fer-se un lloc entre la intel·lectualitat francesa del XVII, que és el segle d'or de la literatura francesa, en el qual excel·leixen René Descartes, l'iniciador del racionalisme, autor del *Discurs del mètode*; Blaise Pascal, autor de discursos memorables i defensor abrandat del jansenisme; Jacques Benigne Bossuet, autor del *Discurs sobre la Història Universal*; François Fénelon, instructor i educador, també clergue, enamorat de la cultura clàssica, que escriu *Les aventures de Telèmac...*, i tants d'altres. En aquest ambient intel·lectual per a ús privilegiat de les elits, Joan de La Salle enceta el camí d'apropar la cultura als desfavorits mitjançant la fundació de les Escoles Cristianes i d'una nova Congregació religiosa, els Germans de les Escoles Cristianes, per proveir de mestres i catequistes les escoles. I no només això. La Salle ofereix una mirada innovadora de l'educació, que fa de l'alumne el protagonista de la seva formació i posa al seu abast una manera diferent de fer i de ser escola: aprenentatge en francès, simultani i cooperatiu, amb responsabilitats a dins la classe, etc.

A la mort de Joan de La Salle estaven en funcionament 42 escoles a 22 poblacions de França. La llavor estava sembrada i ha donat fruit al llarg de tres-cents anys, superant tempestes, dificultats, hostilitats i vicissituds, com ara la situació política de França el 1904, amb la supressió de les institucions religioses docents. I és aquest camí el que ens ha dut fins aquí i fins avui. Un avui i un ara en els quals renovem el nostre compromís amb l'esperit i la missió educativa lasal·liana. I nostra és la responsabilitat de donar vitalitat i continuïtat a aquest camí.

Avui, la prioritat dels Germans de les Escoles Cristianes segueix sent la mateixa que fa tres-cents anys, com ens ho recorda el Gmà. Superior General, Robert Schieler: "Ofereir als necessitats una educació humana i cristiana de qualitat". Això s'aplica tant a casa nostra com als altres 82 països amb presència de La Salle, i d'aquí procedeix també la diversitat de respostes i carismes amb què s'acompleix aquesta missió arreu del món, adaptant-se a les necessitats concretes d'allà on s'incardinen les escoles. Així, al costat de la singularitat d'iniciatives que van més enllà del model d'escola formal, com són, per exemple, la xarxa d'escoles Sant Miquel per a desemparats als suburbis de les grans ciutats dels Estats Units i el projecte universitari "Utopia" a Colòmbia, en una zona que pateix amb especial intensitat els estralls del narcotràfic, La Salle manté arreu del món un miler de centres educatius, dels quals 72 són universitats. Un milió

d'alumnes assisteix als centres de la xarxa lasal·liana. Aproximadament uns 100.000 educadors s'encarreguen de la formació acadèmica, humana i cristiana d'aquests alumnes. I són 10.000.000 els ex alumnes actius que s'han format en aquestes aules. Tota aquesta tasca educativa va rebre un reconeixement internacional per part de la UNESCO amb l'atorgament del premi NOMA d'alfabetització a les institucions lasal·lianes.

Aquesta xarxa dinàmica, però, s'enfronta avui a un constant descens del nombre de vocacions religioses. Els Germans són avui només 3.539 enfront dels 11.230 de l'any 1966, quan els estudiants eren uns 700.000, és a dir, un nombre notablement menor que l'actual.

En aquest context és essencial, als centres educatius lasal·lians, el compromís dels laics; més que mai avui les nostres escoles es vivifiquen amb aquesta saba imprescindible del compromís dels laics que coneixen, viuen i es comprometen amb l'esperit, la missió i el caràcter propis de la Institució. I cal, també més que mai, que aquest compromís creixi, s'aprofundeixi i s'escampi: el compromís d'homes i dones que, com a "associats", assumeixen la tasca i la responsabilitat de mantenir la Missió Lasal·liana.

Avui són moltes, també, les persones que, als centres lasal·lians, professen altres religions o fins i tot es declaren no creients, però comparteixen els valors humans, el respecte a la dignitat de les persones, la voluntat de viure en pau, la solidaritat, la fraternitat, la cura de la natura, la defensa de la vida....

A casa nostra, a Catalunya, el Germans i els educadors, vora 1.850, atenen 23.500 alumnes a 24 centres educatius que imparteixen des d'educació infantil a batxillerat i cicles formatius. A més s'hi imparteixen estudis universitaris al Campus La Salle Barcelona i a la Universitat Oberta La Salle. S'atenen a la Fundació Comtal nens, adolescents i joves en situació de vulnerabilitat, així com les seves famílies, per obrir-los oportunitats de futur.

La visió global del ministeri lasal·lià

arreu del món avui il·lustra clarament la manera com, al llarg dels seus 300 anys d'història, el projecte lasal·lià ha anat variant en la seva expressió, tot omplint-se de vida i de creativitat. Ens mostra que no ha estat un element monolític, encastellat en la forma com va néixer de la ploma i de la voluntat, de la certesa i del compromís de Sant Joan de La Salle i dels primers Germans, sinó que s'ha anat adaptant al pas del temps, gràcies al treball que han fet "junts i per associació" els membres de la comunitat lasal·liana, Germans, associats, alumnes i exalumnes, i l'empremta que han deixat en cada època.

El projecte lasal·lià ha procurat, des del seu inici i fins al nostres dies, mantenir la seva fidelitat a l'Evangeli de Jesús, que és la font d'on va néixer. L'escola lasal·liana va ser concebuda com un lloc on humà i cristià fossin una mateixa dimensió del viure, on s'agermanessin de tal manera que allò humà i allò cristià, enllaçats, es potenciessin mútuament. L'escola es va concebre com a espai convivencial en el qual l'evangeli fos columna vertebral i referència ineludibles.

Avui, tots, Germans, Associats lasal·lians (persones amb compromís públic de viure i servir la Missió Educativa Lasal·liana), professorat, educadors, PAS, famílies, alumnat, joves..., som cridats, amb motiu d'aquesta celebració, a fer-nos més fraterns, a estar més atents a l'altre i a ser constructors de història lasal·liana amb visió de futur.

El Gmà. Robert Schieler ens convida a viure i a celebrar amb joia aquest tricentenari: "Celebrem amb alegria l'any jubilar com una expressió del nostre compromís de viure l'Evangeli i la missió lasal·liana, units com a lasal·lians en un sol cor, un mateix compromís, una sola vida". I aquest és justament el lema que identifica aquestes celebracions jubilars. Donem-li valor.

APORTES DE JUAN BAUTISTA DE LA SALLE (1651- 1719)

Breve comentario a la lectura del cuaderno MEL 52 Del Hermano Antón Marquiegui

G. Santiago Peribáñez Perea

Lo he leído con interés y diría con fruición, ya que cada párrafo, me llevaba al siguiente, con suma facilidad y me recordaba los largos años de docencia de muchos Hermanos y comunidades educativas, comprometidas al estilo pedagógico, que infundió La Salle en toda su acción educativa en la Escuela cristiana, para los hijos de los artesanos, de los pobres y necesitados.

No interesa aquí comentar los variados conceptos que explica minuciosamente el

Hermano Antón. Subrayo algunos conceptos del **capítulo III del cuaderno** y que habla de las características de la estima del docente en los escritos pedagógicos de La Salle.

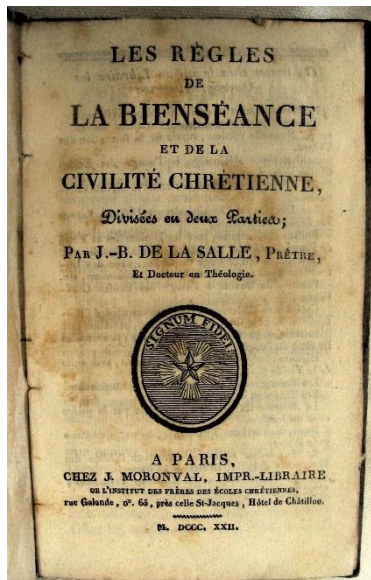
Muy resumido dice: **“Nueve categorías que se han encontrado en los escritos de La Salle y que se refieren a la estima de la profesión docente:**

1.- Profesional a tiempo completo...

“El maestro, para La Salle, debe ser a tiempo completo, la exigencia de la profesión requiere personas indivisas con otros menesteres...” (Pg.28)

2.- El maestro, persona digna de confianza:

“Los niños...que se os han confiado...que los padres les han confiado...que Jesucristo les ha confiado...que la Iglesia les ha confiado...” (Pg.29)

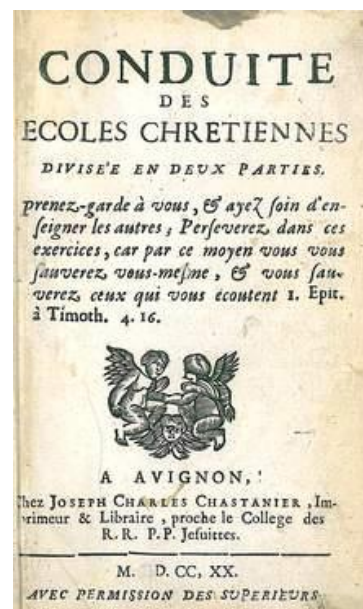
o:
s: No hagáis diferencia entre los deberes negocio de vuestra salvación y perfección...” (Pg.29)

4.- Ángel custodio visible para con sus alumnos:

“Adjetivos que emplea a la palabra **Ángel**: Custodio, de la guarda, protector, tutelar, siempre como una ayuda especial y personal a los hombres para salvarse...” (Pg.30)

5.- El maestro como hermano mayor:

“El nombre de Hermano era el que convenía y el que se adoptó. Este nombre les recuerda cuán grande es su tarea, la dignidad de su profesión...considerándose como Hermanos mayores...deben ejercer su acción caritativo...” (Pg.31)

6.- Paternidad (maternidad) espiritual:

“La profesión docente tiene un carácter relacional: sustitutos de los padres y las madres. La providencia os confió, estáis encargados, sois padres espirituales... (Pg.31)

7.- Realización profesional del compromiso bautismal:

“La Salle tuvo la intuición de establecer una escuela Normal para maestros seglares...donde los jóvenes vivían durante dos o tres años, formándose en la piedad y en lo tocante a su ministerio de maestro rurales...”(Pg.33)

8.- Ministros de la Iglesia y del Estado:

“En el empleo debéis juntar, al celo del bien de la Iglesia, el del Estado, cuyos miembros comienzan a ser ya vuestros discípulos y han de serlo completamente algún día... (MF.160,3,2) (Pg.35)

9.- Creadores de un modelo eficaz y flexible de escuela:

“El maestro es concebido de un ambiente natural, en la escuela...La escuela cristiana...Las necesidades van determinando las modalidades: atención a los extranjeros deportados, escuelas dominicales, escuelas de reeducación de jóvenes privados de libertad, formación para el trabajo... (pg.36)

Para La Salle, en definitiva, era imprescindible contar con maestros bien formados, entregados totalmente a la tarea de educar íntegramente a los niños y jóvenes, que fueran a su escuela. Este cuaderno del Instituto de los Hermanos de las Escuelas Cristianas, puede servir, para reflexionar sobre nuestra misión educativa, en el momento actual, con los Hermanos y seglares, hombres y mujeres y más en este año del Tricentenario de la muerte de nuestro Fundador Juan Bautista de La Salle.

APORTACIONES A LA EDUCACIÓN

- Reunió por grupos a los alumnos para estudiar.
- Reemplaza el sistema de terror, por método de amor y convicción.
- Conocimientos prácticos.
- Propuso programas para la formación de maestros seglares.
- Cursos dominicales para los trabajadores.

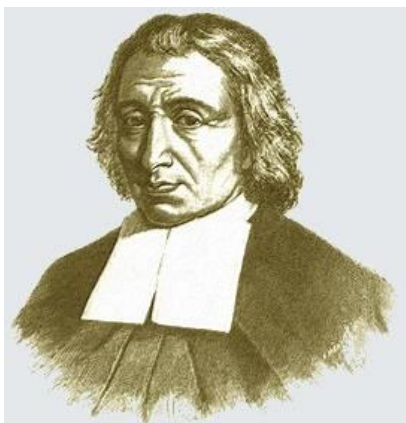

El G. Barthélemy (Josep Truffet), primer Superior General després del Fundador **Seguint les petjades del Fundador**

G. Jaume Pujol i Bardolet

El mes de maig de 2017, es commemorà el 300 aniversari de l'elecció d'un Germà com a primer Superior General des del Fundador en la persona del G. BARTHÉLEMY (Joseph Truffet). Exercí el seu mandat durant un temps relativament curt, 3 anys, degut a que morí el 8 de juny de 1720. Tenia 39 anys quan fou elegit i 42 quan va morir. Però, sens dubte, que es tracta d'un pas important. Després del Fundador calia que un Germà format en l'esperit de La Salle, prengués el govern de l'Institut donant continuïtat a l'espiritualitat, carisma i missió del Institut segons el Fundador. Per aquest motiu ens serà d'utilitat saber qui era el G. Barthélemy, sobre la seva identitat personal i la seva vàlua com a Germà i després com a Superior General.

Orígens de la persona del G. Barthélemy

Joseph Truffet i el seu germà bessó són originaris del nord de França. Nascuts l'11 de febrer de 1678 a Sains-le-Marquion, diòcesi de Cambrai d'una família modesta i honrada i més aviat pobre. El seu pare Grégoire és mestre d'escola. Pare i mare són excel·lents cristians.

Sabem que el G. Barthélemy era Joseph Truffet. Del seu germà bessó no hi ha notícies. Tots dos dignes hereus de la virtut dels seus pares, Joseph creixia en edat i pietat. Els pares s'ocuparen molt de la seva formació i el van enviar a un col·legi de Jesuïtes on va estudiar els cursos elementals i també filosofia. Els pares desitjaven que anés cap l'estat eclesiàstic per a ser prevere. Li agradava l'oració, els cants i les diverses cerimònies de

l'Església. Es presentà a la tonsura per al servei de la Parròquia i per a tot el que sigui per al servei diví, doncs volia consagrar-se a l'altar. Acabats els estudis de filosofia se'l veia com un jove clergue de gran esperança; avançava en la carrera de la virtut i de la ciència. Li aconsellen que comenci també els estudis de teologia, cosa que feu amb força interès. Arribà a un moment que disminueix el seu interès pels estudis; els pares alarmats, el

Convent de Canonges Regulars
de sant Agustí

pare el tracta amb duresa advertint de la seva ingratitud, tota vegada que li han proporcionat aquests estudis.

Manifesta tendència al retir i a la austeritat i vol allunyar-se del món. Fa recurs a l'oració s'abandona a la Providència. Ingressa a la Trapa i després d'un temps l'abat de Rancé li diu que Déu no el crida a la Trapa. Va quedar consternat, afligit i trist. Déu tenia altres plans sobre ell. Sortit de la Trapa va voler anar amb els Canonges Regulars, però precisament aquell any tancaven el noviciat: va entrar per una porta i en va sortir per l'altra.

Portrait de l'abbé de Rancé par Rigaud

Ara troba el camí de la seva vocació

Després d'aquestes situacions va trobar el camí de la seva vocació. Té notícies de que els Germans de les Escoles Cristianes es dediquen a la joventut abandonada i a la seva evangelització. Ell mateix en fa la descripció de la seva situació dubitant en un primer moment, però decidida després: "Aquesta manera de viure, que al començament em va semblar agradable, de cop em semblà insuportable. Aquest despreniment de totes les coses, aquesta total dependència, aquesta professió pública de menyspreu del món, aquest estat d'abjecció del que m'havien parlat em colpejaven de manera que vaig pensar que no era capaç de viure tot això... el temptador va anar més lluny «guarda't d'anar amb ells», doncs si la teva petita

complexió no t'ha permès estar a la Trapa, quina esperança tens en romandre en un lloc on la vida és una mort contínua, per l'ascesi que s'hi fa de morir a si mateix... s'hi viu amb subjecció contínua. Aquests eren els meus pensaments i l'agitació del meu cor, quan feia els passos per anar a incorporar-me amb ells, a aquest estat pobre i humil. Jo em sentia desanimat i a punt de deixar córrer el meu intent, però havent-me encomanat

a Déu, vaig recuperar el coratge i em retreia a mi mateix aquesta meua covardia i em deia, on és el primer fervor que t'impulsava a donar-te a Déu en un Orde de més austeritat? Tu t'espantes sense haver pres els mitjans per combatre la temptació, quina covardia? Covard!". És així com va sortir de dubtes i es decidí finalment a anar a París el 10 de febrer de 1703 a la Grand'Maison i pren l'hàbit amb joia amb el nom de G. Barthélemy, per començar el noviciat, amb la indignació dels pares i ara sobretot de la mare perquè tenia la sensació d'haver perdut el fill.

Es distingí pel seu fervor, per la mortificació, la modèstia, la regularitat, el silenci, el recolliment i la dolcesa de caràcter i fou model pels novicis àdhuc més avançats en temps de noviciat. Ara creu que està en el lloc on Déu l'ha cridat. Dirà que l'oració sense mortificació és pura il·lusió i que la mortificació sense oració esdevé insuportable.

Vida apostòlica del G. Barthélemy

Acabat el noviciat va ser enviat a Chartres per fer ja la classe i problemes de salut li impedeixen ensenyar i el Fundador l'envia com agregat al Noviciat. El 7 de juny de 1707 va fer els vots perpetus d'obediència i estabilitat (i ell afegí, a títol personal, vot de castedat perpètua) i a finals d'agost es va fer càrrec del noviciat com a Director. A la tardor de 1709 retorna a París amb els novicis. Una epidèmia d'escorbut emmalalteix a tota la comunitat i el G. Barthélemy pren cura dels pacients abans de ser ell mateix una víctima. La mort del seu pare i la viudetat de la seva mare li repercutí en una temptació de deixar l'Institut i per resoldre-ho s'aplicà més a l'oració i descobreix aquesta temptació al seu Superior. La superà decidit pensant que primer és la voluntat de Déu que creu demanar-li de seguir la seva vocació.

L'any 1711, amb motiu de la seva absència al sud, La Salle encarrega al G. Barthélemy de suplir-lo, La Salle ha viatjat al Sud de França per visitar les comunitats i escoles d'aquesta regió. La seva absència del Nord fou causa de relaxació d'alguns Germans i es produí un desconcert general. El '*rival-adversari*' volgué aprofitar l'ocasió quan era superior el G. Bartomeu, que, encara que molt pietós emperò desconeixia els fils secrets dels intents de domini de Sant Sulpici. El '*rival-adversari*' es volgué servir de l'eclesiàstic Sr. Enric Brou, nomenat Protector de la Comunitat. *Pretenia desplaçar a La Salle de la comunitat de París.* Sobre la resta dels Germans ja veia que no hi podria aconseguir res. *Li era suficient desenganxar els Germans de París de la resta de les altres comunitats.* Hi hagué ingenuïtat del G. Bartélémy i destresa d'Enric Brou. Hi havia el sentiment der que La Salle els havia deixat orfes i el G. Barthélemy va dir que calia demanar a cada Bisbe que nomenés un superior per a cada comunitat. El G. Bartomeu prengué la iniciativa escrivint a cada G. Director que elegissin a un eclesiàstic i que el fessin confirmar pel Bisbe. A París Brou se sent més superior que mai. Un altre canonge parent de La Salle ho fou de Reims i Blain de Rouen. Emperò es reconeixia l'autoritat moral del G. Bartomeu.

Per altra banda, el G. Bartomeu va rebre moltes cartes de queixa dels Germans protestant de la seva imprudència en obrir les portes als eclesiàstics per ésser superiors de l'Institut. Fins i tot hi hagué eclesiàstics nomenats que, en adonar-se del perill d'escissió, cridaren l'atenció del G. Bartomeu i segurament que ho comentarien també amb els Germans més responsables. De fet aquests eclesiàstics,

veient la fermesa dels Germans, només van presentar-s'hi una sola vegada. Pretenien un cisma entre els Germans cosa que no van aconseguir.

En vistes a la preparació d'un nou Superior General, substitut de La Salle

Quan La Salle torna del seu viatge al sud esfadivió de funcions: La Salle es dedicarà a les funcions presbiterals i al G. Barthélemy li encarrega de les funcions administratives i de visitar totes les comunitats proposant l'adhesió a un Capítol General. En aquell moment hi havia 22 comunitats i 98 Germans. Aconsegueix que tots els Germans signin la seva adhesió al proper Capítol General. Foren etapes dels seu viatge: Chartres, Moulins, Mende, Les Vans, Allais, Avignon, Marsella, Grenoble, Dijon, Troyes, Rethel, Reims, Laon, Guise, Calais, Boulogne, Rouen, Darnétal, Versailles, Saint Denis, Paris, Rouen i Saint Yon.

Començà a Rouen el 5 de desembre de 1716 i tornà el maig de 1717. Durant aquest llarg viatge va tenir dos incidents: un que va caure del cavall i el peu li quedà agafat a l'estrep, que va fer que fos arrastrat pel cavall durant un bon tros i l'altre en què dos lladres l'assaltaren i després d'intercanviar unes paraules aconseguí que aquests atracadors desisteixin del seu intent.

Però una vegada tornat a Sant Yon, amb 16 GG. Directors feren un Recés coincidint amb la Pentecosta fins a la festa de la Santíssima Trinitat, preveient l'elecció del seu successor. La Salle feu una recomanació: "Purifiqueu vostres accions i els vostres desigs; no tingueu mires humanes, no escolteu la naturalesa, elegiu aquell de entre vosaltres que coneixeu més il·luminat, més prudent i el més ferm. Doneu el vostre vot a qui posseeix més perfectament sis qualitats necessàries per a conduir la família de Déu: la prudència, la dolcesa, la vigilància, la fermesa, la pietat, el zel i la caritat; aquell que reuneix en el més elevat grau d'aquestes virtuts, el zel amb la prudència, la llum amb la caritat, la fermesa amb la dolcesa sense blanor, la vigilància sense inquietud, la fermesa sense inflexibilitat, el zel sense amargor, la bondat sense feblesa, la prudència sense trampa".

Es fan reflexions sobre quin Germà podria substituir a La Salle per conduir la Societat. La Salle volia que un Germà fos el seu successor per prevenir actuacions de clergues per a ser Superiors de la Societat.

Podien ser diversos, però elegeixen al G. Barthélemy creient que té qualitats pròpies de govern, per la regularitat, la vigilància, la dolcesa, la fermesa, la pietat i la discreció. No tots coneixen el substitut de La Salle i escriu a tots per donar-lo a conèixer. Dos o tres Germans no van voler sotmetre's i no van acceptar els seus consells i van tenir actituds de menyspreu. Aquests Germans havien fet patir molt a La Salle des de feia temps i finalment foren acomiadats.

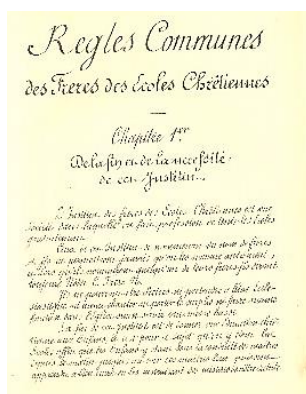
La Salle no va assistir a la votació que fou unànime pel G. Barthélemy, que va haver d'acceptar per obediència. El Fundador digué: "Fa temps que el G. Barthélemy compleix aquestes funcions". La notícia fou rebuda amb satisfacció per part de tots els Germans i La Salle molt content de que fos el G. Barthélemy. El G. Barthélemy tenia bona formació com a llatísta, en filosofia i teologia.

Fou apreciat per La Salle per les seves virtuts i amb anterioritat mal vist per alguns Germans Grans que creien tenir més dret i experiència que aquest 'neòfit', però el G. Barthélemy arribà a guanyar el seu cor. Malalt demana als novicis que preguin per ell per a tenir una bona mort, però es recupera al cap de pocs dies.

Una vegada elegit Superior General, tant el G. Barthélemy com La Salle es disputaven ser els últims a la comunitat de sant Ion on residien tots dos. La Salle volia viure com amagat i sotmès a l'obediència amb el nou Superior.

El G. Barthélemy demana dos col·laboradors pel govern de l'Institut, dos Germans Assistents diríem avui, i se li concedeixen essent a l'ensens cadascun Director d'una escola: un residint a Reims i l'altre a París i el G. Barthélemy a San Yon. Aquesta dispersió no facilitava certament que es poguessin reunir freqüentment, però es comunicaven per carta.

El G. Barthélemy era al mateix temps Director del Noviciat. El fet d'haver d'absentar-se del noviciat fa que el Fundador el trobi desorganitzat i li escriu: "Pensi, per favor, posar-hi remei ben aviat, perquè vostè sap que el futur depèn de que aquests novells siguin ben formats i entrenats".

Réproduction fidèle de la Règle primitive de 1718
Signat, Fr. Gabriel Marie

Alguns fets importants del seu Superiorat

Es diu que el G. Barthélemy estava sempre ocupat: ple de Déu per l'oració, fent molta atenció a cada un dels Germans. I la mort de La Salle fou la creu més gran. Repetia amb insistència el seguir l'esperit de sant Joan B. de La Salle fins els més petits detalls.

Durant el seu superiorat s'elaboren les Regles Comunes dels GG. de les EE. CC el 1718 i la Guia de els Escoles el 1705, que fou publicades al 1720.

En aquell temps hi hagué 19 Bisbes a França que no havien acceptat la Butlla Unigenitus contra el jansenisme. A Calais i a Saint Omer i en algun altre lloc el G. Barthélemy va tenir problemes amb bisbes i amb rectors de parròquia, fent que els Germans anessin a Missa a una altra Parròquia de no apel·lants a un nou Concili i també a confessar-se amb capellans fidels a Roma. Era un

jansenisme barrejat amb gal·licanisme doncs alguns d'ells havien dit, primer és el bisbe i després Roma. Un bisbe es queixa al G. Barthélemy perquè els Germans freqüenten menys la Parròquia i demana el canvi del G. Director, se li respon que no hi ha ningú més. Un altre vol reemplaçar els Germans per uns mestres, no ho aconsegueix per l'oposició de la gent de la població.

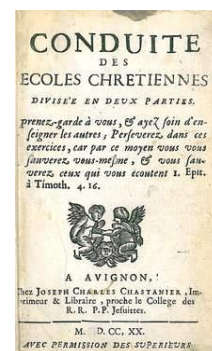
Tornat a París el G. Barthélemy té el pressentiment de la seva propera mort i torna a sant Ion. La vigília de la seva partença, durant el sopar besa els peus a tots els Germans, demanant-los oració pels seus pecats. Mor a Rouen el 8 de juny de 1720 i és enterrat a Saint Severain al costat de La Salle.

La carta-circular anunciant la malaltia i la mort d'un Superior que s'havia guanyat els cors, l'estimació i la confiança dels Germans, va contribuir a obrir una altra vegada la ferida de la mort relativament recent de sant Joan B. de La Salle. Es van sentir com orfes abandonats i van creure que ho havien perdut tot, després del seu Fundador aquell que més tenia el seu esperit i que els havia conduït amb prudència i dolcesa com ho havia testimoniat. Però Déu que sempre té posada la mirada sobre els orfes, i que segons les sagrades Escripures vol ser vist com el seu defensor, donà als Germans un altre Superior segons el seu cor, que els va fer conèixer en poc temps que el difunt era present en la seva persona.

Sembla ben bé que l'honor de ser inhumat al costat del Fundador, Déu volgué recompensar davant de tothom l'adjunció inviolable que el G. Barthélemy va conservar durant tota la seva vida per sant Joan B. de La Salle en les més fortes persecucions, la perfecta submissió al seu esperit amb una humilitat edificant i profund respecte que sempre havia tingut per ell. El seu caràcter particular era d'una pietat generosa i humil que li inspirava una gran desconfiança de les seves llums i el comprometia constantment a fer recurs als altres. D'aquí aquest fons de savieses i de dolcesa que feia amable el seu generalat, aquest fons de paciència i de caritat que li feia suportar els menyspreus, les persecucions i els defectes dels altres sense cap ressentiment; aquest fons de tendresa i de compassió pels qui se sentien temptats, que li obrien els seus cors i dipositaven en ell la seva confiança; aquest fons de vigilància i regularitat que el feia inflexible sobre l'observança dels més petits reglaments: en fi, aquest fons de bondat i de fermesa que feien eficaces les seves correccions sense amargor sortint de la seva boca.

Finalment, cal destacar el seu esperit de fe, la seva confiança i abandó en Déu, la seva caritat, el seu zel, la seva pietat, la devoció al Santíssim Sagrament, la seva devoció envers la Mare de Déu, la seva regularitat, la seva mortificació, la seva prudència.

El G. Barthélemy va governar en el temps més dur del jansenisme que tractava d'escampar els seus errors. Els partidaris del P. Quesnel recorrien mar i terra per captar prosèlits i volien que les escoles cristianes fossin acadèmies d'error, i el volien dominar pensant que es tractava d'un home governant una Congregació encara naixent, pobre, sense recolzament, humil, perseguida. El G. Barthélemy tenia necessitat d'un fons sòlid de prudència i de valentia per preservar els Germans i les escoles d'aquests errors del jansenisme propagat per alguns bisbes i altres pastors i per defensar-se de les amenaces i emboscades que li paraven. És el que va fer el G. Barthélemy ple de saviesa i de llums i de generositat. Va tenir la simplicitat del colom i la prudència del serpent com Jesucrist havia recomanat, tal com ens ho diu l'Evangeli.

“FRATELLI” ÉS UN LLOC D'ESPERANÇA, D'ALEGRIA I DE TREBALL

*Revista Església de Tarragona n. 308, pàgs. 27 i 28. Gener-Febrer 2019
Aportació del G. Santiago Heredia Plaza*

La barcelonina Laura Gonzalvo, de 26 anys, ha estat aquest any la convidada de Mans Unides Tarragona per a l'inici de campanya. Gonzalvo ha treballat com a voluntària als camps de refugiats de sahrauís a Argèlia, en projectes de conreu local a Yura (poble indígena de Bolívia), en projectes educatius a Masonga (Tanzània) i en activitats de lleure per a nens sirians i iraquians refugiats al Líban. De l'octubre de 2017 a l'agost de 2018 va realitzar una estada d'un any de voluntariat internacional a l'Associació Fratelli.

En què consisteix el Projecte Fratelli?

El projecte Fratelli és un projecte intercongregacional, dut a terme per germans de La Salle i els Maristes, que juntament a un grup de voluntaris i educadors realitzen una tasca educativa i lúdica a infants i joves refugiats del Líban, majoritàriament de Síria. Té la finalitat de potenciar la integració i l'acollida d'aquests infants i joves a l'àmbit educatiu, així com també de donar eines a les famílies per facilitar el seu dia a dia.

En quin moment es va plantejar participar en un projecte de voluntariat internacional?

Des de fa sis anys formo part del grup de voluntaris de SED Catalunya. Gràcies a ells he pogut realitzar diversos voluntariats internacionals, un d'ells va ser al Projecte Fratelli el mes d'agost del 2016; durant aquell mes vaig veure que hi havia moltes coses a fer i que encara em faltava molt per aprendre i vaig començar a rumiar el fet de fer un voluntariat de llarga durada.

Per altra banda, les meves tres motivacions principals són poder conèixer i conviure de primera mà persones que fugen de la guerra, poder donar una part de mi perquè aquesta situació tan injusta i tan hostil canviï i poder aportar i demostrar amb fets que no estic d'acord amb les polítiques migratòries que s'estan duent a terme a Europa. Estic estudiant dret i vull especialitzar-me en migracions i estrangeria i crec necessari que si em vull dedicar en un sector de la societat concret cal conèixer-lo i poder veure quines són les seves necessitats, les seves pors, alegries...

Per últim també volia viure aquesta experiència de manera comunitària, juntament de la mà de persones que treballen allà i que tenen una opció de vida molt ferma; per a mi sens dubte eren un referent i ha estat un regal poder aprendre també d'ells.

Com va ser la realitat que es va trobar a l'arribar?

Quan vaig arribar a Fratelli, ja sabia una mica el que m'hi trobaria ja que hi havia estat un mes l'any 2016, en camps de solidaritat d'estiu i per tant ja estava preparada pel que m'hi trobaria. La realitat allà és intensa, molt intensa, ja que Fratelli és sens dubte un lloc d'esperança, d'alegria i de treball, molt de treball. Cada dia és un dia el qual no saps com acabarà, sempre es presenten nous reptes que entre tots acabem tirant endavant.

Cada dia hi ha noves idees per fer amb els infants i cada projecte nou es comença i es segueix amb moltíssima empenta i alegria.

Quina ha estat la seva tasca?

La meva tasca era principalment recolzament de les activitats que es duïen a terme de dilluns a dissabte.

Als matins feia de reforç de les educadores de preescolar, també vaig coordinar el grup de costura de mares, vaig estar reforçant les activitats de jocs cooperatius a les tardes i els dissabtes formava part de l'equip de monitors del grup de Nadi Atfal (Club d'infants) que hi havia. A part, també vigilava els patis, reforçava quan calia les estones d'esbarjo dels infants més grans. En definitiva, estava on i quan se'm necessitava en tot moment.

Què ha après al llarg d'aquest any de voluntariat?

He après que la llengua no és cap obstacle si hi ha ganes i esforç per a comunicar-se, que si tens una idea cal lluitar-la i creure en ella fins al final. Que potser no surt tot sempre com tu vols però cal confiar que tot succeeix per alguna raó i que és necessari envoltar-te de persones referents que t'ensenyen i són mestres en tots els moments del dia.

Quins fruits creu que donarà el seu treball i temps lliurat en aquesta experiència?

Sincerament no sé si el meu treball allà donarà fruits i si aquests seran duradors. El treball que he realitzat, com a treball físic en si, no crec que doni cap fruit ja que tothom és prescindible i el que jo he fet ho podria haver fet qualsevol. Però sí que crec, i així vull creure-ho, que igual que la meva experiència allà m'ha canviat per dins i els meus valors s'han vist reforçats, hi ha certes persones que també han viscut quelcom semblant. Els fruits que importen, o almenys els que jo m'emporto i que per a mi són més valuosos són totes les estones compartides tant amb la comunitat com amb les educadores i amb els infants.

Mans Unides Tarragona l'ha convidat aquest any en la presentació de la campanya. Quina és la col·laboració de Mans Unides en aquest projecte?

La col·laboració que realitza Mans Unides és impressionant, principalment aquesta és econòmica però també ha realitzat diverses donacions de material que s'ha utilitzat per fer activitats amb els joves. Concretament va realitzar una col·laboració amb el Shelter D'Abrah (Camp de refugiats vertical) i recolza econòmicament tot el projecte que es duu a terme amb els nens i nenes de preescolar, de 3 a 5 anys.

INICIOS DE LA LLEGADA DE LOS HERMANOS A ESPAÑA

DISPOSICIONES LEGALES

Aportación del G. Francisco Fuertes Villalba

D. José Antonio Hernández Moreno en 1916 con ocasión del centenario de la Llegada de los Hermanos a Monreal del Campo.

Los Hermanos consiguieron el plázet para ubicarse en España. Una Real Orden autorizadora del 12 de octubre de 1866 había quedado en la mera escritura. Sería en 1877 cuando para Madrid aparecía el 12 de diciembre esta firme RO: "Dada cuenta a S.M. de la solicitud en este Ministerio, por la Presidenta del Asilo del Sagrado, Corazón de *Jesús*, relativa a que se autorice el establecimiento en esta Corte de la Congregación de los Hermanos de las Cristianas, con el fin de dirigir el mencionado Asilo, el Rey (q.D.g.) de conformidad con lo informado por la sección de Estado y Gracia y Justicia, del Consejo de Estado Vuestra Eminencia, ha tenido a bien declarar que por parte de la autoridad civil no hay inconveniente alguno en que la Congregación precitada resida en esta Corte a los fines que se solicita, entendiéndose, sin embargo que ésta en ningún caso y por ningún concepto ha de gravar los intereses del Tesoro"..

El 15 de enero de 1878 se firmaba otra Real Orden para Barcelona, con la misma literalidad y el 10 de abril se cursaba la de Santander. Todos estos acuerdos administrativos no guardan una unidad archivística, pues no se conservan en los fondos estatales o lo hacen con muchas carencias. Nació así el Distrito de España que paulatinamente se iba a expandir,

El Instituto deseaba estar en España con todas las de la ley y sin arriesgarse a los posibles vaivenes de los cambios políticos. Pidieron la autorización para enseñar en todo el país que exigía el Real Decreto de 18 de agosto de 1851, que obtuvieron por Real Orden de 10 de octubre de dicho año, cuyo texto es el siguiente: "Vista la instancia dirigida a este Ministerio por el Visitador General del Instituto de los Hermanos de las Escuelas Cristianas, Hermano Justinus Maríe, solicitando se conceda a dicha Congregación la autorización especial para la enseñanza que previene el Real Decreto de 18 de agosto último; S.M. el Rey (q. D. g.) teniendo en cuenta lo dispuesto en el artículo 23 del Reglamento de 20 de septiembre siguiente, dictado para la ejecución de dicho *Decreto*, se ha servido conceder a la expresada Corporación docente la autorización solicitada, como comprendida en el artículo 21 del citado Reglamento.

De la Real Orden lo traslado a V. a los efectos consiguientes. Dios guarde a V, muchos años, Madrid, de octubre de 1885, A Pidal.

De nada sirvió que con la llegada al poder de los liberales el Real Decreto citado fuera derogado por otro de 6 de febrero de 1886. La revocación que la nueva norma suponía no tenía efectos retroactivos, con los problemas que conllevaron a los centros "asimilados" que eran aquellos equiparados en todo a los públicos, menos en las subvenciones. Los Hermanos no habían solicitado ninguna asimilación, sino la autorización especial correspondiente, que siguió vigente en todo *momento*, para la primera y segunda enseñanza,

Por otro lado, el 29 de julio de 1892 significaba el final del distrito de España y su bifurcación en dos distritos, con sedes oficiales en Madrid y Barcelona.

PAPA FRANCISCO: Europa está enferma de indiferencia, necesita misericordia

LA EUCARISTÍA ES LA FUENTE DE MISERICORDIA
“EN EL CENTRO DE LA VIDA ECLESIAL ESTÁ LA EUCARISTÍA”

Salvatore Cernuzio

Audiencia del Pontificio Comité para los Congresos Eucarísticos Internacionales: hoy, en el mundo, «un río cáustico de miseria», provocado por «tantas formas de miedo, sometimiento, arrogancia, maldad, odio». Que los cristianos sean un «bálsamo» para la humanidad herida.

CIUDAD DEL VATICANO

Familias en dificultades, jóvenes y adultos sin trabajo, enfermos y ancianos solos, migrantes: son muchas las situaciones en la Iglesia y en la sociedad de esta **«Europa enferma de indiferencia y marcada por divisiones y cerrazones»**, ante las que los cristianos están llamados a «derramar el bálsamo de la misericordia con obras espirituales y corporales». Una vez más, el Papa Francisco reflexiona sobre **las categorías humanas más heridas «por la fatiga y la violencia, como también otros tipos de pobreza»**. Lo hizo en su

discurso a los miembros del Pontificio Comité para los Congresos Eucarísticos Internacionales, que fueron recibidos en audiencia hoy, 10 de noviembre de 2018, por la mañana en el Vaticano. Francisco llamó a la responsabilidad a todos los creyentes, que deben llevar a cabo acciones concretas en nombre de **esa misericordia que, aunque sea una «palabra casi eliminada del diccionario por la cultura actual»**, debe ser inyectada nuevamente en las venas del mundo.

Hay que volver a sacar a la superficie «palabras del Evangelio que nuestras ciudades a menudo han olvidado»: esta es, según el Papa Francisco, la urgencia para la actualidad, en la que **«todos se quejan por el río cáustico de miseria que recorre la experiencia de nuestra sociedad»**. Se trata, recordó Francisco, «de muchas **formas de miedo, sometimiento, arrogancia, maldad, odio, cerrazón, abandono del medio ambiente**, entre otras. Sin embargo, los cristianos experimentan cada domingo que este río en crecida no puede hacer nada contra el océano de misericordia que inunda el mundo».

“La Eucaristía es la fuente de este océano de misericordia porque, en ella, el Cordero de Dios inmolado, pero que está en pie, hace surgir de su costado abierto ríos de agua viva, infunde su Espíritu para una nueva creación y se ofrece como alimento en la mesa de la nueva pascua. La misericordia entra así en las venas del mundo y ayuda a construir la imagen y la estructura del Pueblo de Dios adecuadas para el tiempo de la modernidad”.

En este escenario dramático, «los cristianos renuevan, antes que nada, cada domingo, el gesto simple y fuerte de su fe: se reúnen en el nombre del Señor reconociéndose como hermanos. Y se repite el milagro: escuchando la Palabra y en el gesto del Pan dividido incluso la más pequeña y humilde asamblea de creyentes se convierte en el cuerpo del Señor, en su tabernáculo en el mundo». Cada celebración de la

Eucaristía se convierte, de esta manera, en «incubadora de las actitudes que generan una cultura eucarística», es decir una cultura que «impulsa a transformar en gestos y actitudes de vida la gracia de Cristo que se ha donado totalmente». Que lleva, pues, a la comunión, a la fraternidad y a la misericordia, valores, todos ellos, apreciables y perceptibles incluso más allá de la pertenencia eclesial.

La comunión, en particular, explicó el Papa Bergoglio, es un «verdadero desafío» para la pastoral eucarística, porque se trata de ayudar a los fieles a vivir en Cristo y con Cristo «en la caridad y en la misión». Por ello, por la lógica del «cuerpo donado» y ofrecido por muchos, se entra en la lógica del servicio: **«Los cristianos sirven la causa del Evangelio insertándose en los lugares de la debilidad y de la cruz para compartir y sanar»**, afirmó el Pontífice argentino. Ellos se vuelven **«servidores de los pobres, no en nombre de una ideología, sino del Evangelio mismo**, que se vuelve regla de vida de los individuos y de las comunidades, como atestigua el ininterrumpido conjunto de los santos y santas de la caridad».

De esta manera, «la misericordia», recordó el Papa, entra «a las venas del mundo y contribuye en la construcción de la imagen y de la estructura del Pueblo de Dios, adecuada al tiempo de la modernidad».

Al concluir su discurso, Francisco recordó que **el próximo Congreso Eucarístico Internacional se llevará a cabo en Budapest, Hungría** (participó en el encuentro de hoy la Delegación del comité húngaro guiada por el cardenal Peter Erdő). «Este evento —reveló el Pontífice— será celebrado en el escenario de una gran ciudad europea, en la que comunidades cristianas esperan **una nueva evangelización capaz de confrontarse con la modernidad secularizada y con una globalización que corre el peligro de cancelar las peculiaridades de una historia rica y variada**».

Antes de concluir, el Papa Francisco encomendó al próximo Congreso Eucarístico Internacional a la Virgen María. Este Congreso con su historia más que centenaria, está llamado a indicar este camino de novedad y conversión, recordando que en el centro de la vida eclesial está la Eucaristía. Esta es misterio pascual capaz de influir positivamente no solo en cada bautizado, sino también en la ciudad terrenal en la que vive y trabaja. «Que este acontecimiento eucarístico de Budapest – afirmó el Papa – fomente procesos de renovación en las comunidades cristianas, de modo que la salvación que brota de la Eucaristía se traduzca también en una cultura eucarística capaz de inspirar a hombres y mujeres de buena voluntad en los campos de la caridad, la solidaridad, la paz, la familia y el cuidado de la creación».

10 alentadoras frases del Papa Francisco para El Mundo

Religión digital

Está claro tanto si eres creyente como si no, no queda duda de que el Papa Francisco es una persona influyente con sus palabras. Lo que quizás haga que gente de todo el mundo lo escuche; es el uso de un lenguaje directo y sin tapujos, acercándose a la gente, que acompaña con un mensaje optimista y motivador para que las personas se comprometan a ser mejores con sus vidas y con la sociedad. Te presentamos 10 valiosas lecciones para la vida de este mensajero de la paz:

1. No te rindas

“Donde Dios te ha plantado, espera” “No concedas espacio a los pensamientos negativos”, invita el Papa. “No te rindas a la noche, recuerda que el enemigo a derrotar no está fuera de ti, sino dentro. Fe y esperanza permanecen juntas”.

2. La esperanza y la fe espera a cada persona hasta el final

“El mundo camina gracias a la mirada de tantos hombres que han abierto sus brazos, que han construido puentes, que han soñado y creído, incluso, cuando han tenido que escuchar palabras de burla a su alrededor. Busca la verdad y confía en ella”.

3. Tu lucha no es inútil

“No pienses nunca que la lucha que realizas es completamente inútil. No creas que en el fin de la existencia nos espera el naufragio. Dios no decepciona, ha puesto la esperanza en nuestros corazones y no la quiere eliminar con continuas frustraciones”.

4. Ama a los demás

“Ámalos uno a uno. Respeta el camino de todos, por lineal o caótico que sea, porque cada uno tiene su propia historia que contar. Cada niño que nace es la promesa de una vida que una vez más se muestra más fuerte que la muerte. Cada amor que surge es una potencia de transformación que anhela la felicidad”.

5. Defiende la luz de Jesús

“Jesús nos ha confiado una luz que brilla en las tinieblas: defiéndela, protégela. Esa luz única es la riqueza más grande que ha sido confiada a tu vida”.

6. Cuida a los pobres

“Cada injusticia contra un pobre es una herida abierta, y mancilla tu propia dignidad. La vida no termina con tu existencia, y a este mundo vendrán otras generaciones que sucederán a la tuya y a muchas otras”.

7. Vence al miedo

“Vence al miedo. Pide a Dios el don de la valentía. Recuerda que Jesús venció por nosotros al miedo, nuestro enemigo más grande no puede hacer nada contra nuestra fe. Y cuando te sientas asustado ante cualquier dificultad de la vida, recuerda que no estás solo”.

8. Recuerda que Jesús vive en ti

“Si un día te dominase el miedo, o pensases que el mal es demasiado grande para ser desafiado, piensa simplemente que Jesús vive en ti”.

9. Ningún error debe convertirse en prisión

“No hay que desanimarse por los errores: nada es más humano que cometer errores. Si te equivocas, ¡levántate! Ningún error se debe convertir en una prisión para ti”

10. No pares ahora

“Allí donde estés, ¡construye! Si te caes, ¡levántate! Si estás sentado, ¡ponte en camino! Si la pereza te paraliza, ¡apártate de ella con las buenas obras! Si te sientes vacío o desmoralizado, pide que el Espíritu Santo vuelva a llenar tu vacío”.

El Cristo de Montserrat

Un joven republicano salvó la imagen ocultándola en el lagar de su casa en Castellolí

Josep Playà Maset - La Vanguardia del 17 de març 2019

Aportación del G. Santiago Heredia Plaza

Los historiadores explican cómo se salvaron las obras de arte del monasterio de Montserrat durante la guerra civil. El Cristo de marfil, atribuido a Miguel Ángel, que preside la basílica de Montserrat, fue sacado del monasterio en julio de 1936 por un joven aprendiz de panadero, para evitar que fuera destruido por los grupos incontrolados que aquellos días quemaban iglesias y se tomaban la justicia por su cuenta. Es una historia poco conocida que merece ser explicada. Siguiendo las instrucciones de un monje, el joven se llevó el Cristo en bicicleta, dentro de un saco de carbón, y durante los 3 años de la guerra estuvo escondido en el interior de un lagar, vacío claro está, en Castellolí, a una docena de kilómetros de Montserrat.

La escultura del Cristo atribuida a Miguel Ángel, que se puede ver en la basílica de Montserrat (Xavi Junio)

Aquel joven fue movilizado meses después, y combatió como soldado republicano en el frente y tras la retirada acabó en el campo de concentración de Argelers, y después en el de Saint Cyprien. Cuando pudo salir y volver a casa, restituyó a la comunidad benedictina la escultura del Cristo y otras piezas que había escondido. A cambio, le regalaron una imagen de la Virgen.

Esta pequeña heroicidad permaneció en el olvido hasta que Pere Guixà, un historiador de Castellolí, descubrió la identidad de un joven del que sólo se sabía su nombre: Màrius. Y ahora por primera vez, 80 años después del final de aquella historia, la familia facilita el acceso al escondrijo que se ha conservado prácticamente como estaba entonces, en un cobertizo en la parte trasera de la casa.

Màrius Costa Prat, que así se llamaba, tenía 18 años cuando estalló la guerra. Vivía en Cal Peret de Castellolí y cada día subía en bicicleta a Montserrat para aprender el oficio de panadero y pastelero. Pero

Pere Guixà es el historiador de Castellolí que descubrió la identidad de Màrius Costa, el joven que escondió el Cristo (Martí Paola)

en julio del 36 todo cambió. La Generalitat por medio del Conseller de Governació Josep M. Espanya envió a los mossos d'esquadra para posesionarse del monasterio. Los detalles de aquellos primeros días de la revolución los ha explicado el padre Josep Massot i Muntaner en el libro *La guerra civil a Montserrat*. Se trataba de evitar la reacción de los comités espoleados por la FAI y elementos descontrolados. El doctor Joan Soler i Pla, diputado en el Parlament por Unió Catalanista-Estat Català, primo de un monje, fue enviado la misma tarde del 22 de julio para dirigir a los mossos y su llegada fue providencial. "Soler i Pla ordenó a los mossos –nos

comenta Massot i Muntaner– que dispararan, si hacía falta, ante un grupo de incendiarios dispuesto a todo, y se dice que fue entonces cuando estos anarquistas se fueron a Vic a quemar la catedral".

El abad Marcet gestionó con el conseller de Cultura Ventura Gassol la salida de los 150 monjes de la comunidad. La mayor parte marcharon al exilio en barco, pero hubo 23 que fueron detenidos y asesinados.

El 24 de julio llegó Joan Puig i Ferreter como delegado de la Generalitat. Posteriormente explicó su versión de los hechos en *Les profanacions*. Cambiando nombres, él es el protagonista, Janet Masdeu, responsable de Montcalm (Montserrat), monasterio nacional de Galidònia (Catalunya).

El 3 de agosto Puig i Ferreter pasa a ser conseller de Sanitat y Carles Gerhard, que había sido diputado de Unió Socialista de Catalunya, es nombrado “conservador de todos los edificios de Montserrat y de todos los objetos que contengan”.

Durante la guerra, Montserrat fue incluso residencia temporal del presidente de la Generalitat Lluís Companys y del presidente de la República Manuel Azaña en momentos puntuales. Y en lo que ahora es el comedor de los monjes se celebró una de las últimas reuniones de las Cortes republicanas. Sólo quedó el monje Carles Areso, portero, hasta que en enero de 1938 fue también encarcelado, acusado de pertenecer a la Quinta Columna.

El monje Josep Massot i Muntaner ha escrito la historia de Montserrat e investigado los hechos de la guerra civil. Uno de los incidentes de los primeros días fue el descubrimiento de unas 40 armas del somatén, integrado por civiles y algún monje, que nunca se habían utilizado. Pero lo que creaba más tensión eran los rumores sobre la existencia de un tesoro, formado por objetos de oro y plata.

Qué pasó con las obras de arte y otras piezas de gran valor de Montserrat? Gracias a unas anotaciones manuscritas del monje Areso, a las memorias de Gerhard y a las investigaciones de Massot i Muntaner, se puede reconstruir la suerte de estas piezas, la mayoría de las cuales se salvaron. Una parte se escondió tras una pared falsa construida por un albañil de confianza. Otras, entre ellas la imagen románica de la Virgen de Montserrat, se camuflaron en un trastero, lo que ahora es la llamada sala gótica, difícil de localizar en un monasterio lleno de espacios laberínticos. Según Massot i Muntaner, fueron un grupo de monjes los que cambiaron la imagen original por una réplica, sin que lo supiera el abad. Y durante toda la guerra la Generalitat defendió la imagen falsa. Es más, en enero del 39, el Govern decide sacar de Montserrat la imagen de la Moreneta, la falsa, junto con varias pinturas, incluida una pintura atribuida a El Greco, que años después se demostró también falsa, que fueron trasladadas hasta la frontera.

No hubo tiempo para sacarlas de España y las tropas franquistas las recuperaron y devolvieron. Aquellos últimos días de la guerra se envió dinamita a Montserrat para destruir el monasterio. “Un comisario político del PSUC y al director del hospital de campaña que era católico, los últimos responsables que quedaban ya en plena retirada, lo evitaron”, afirma el historiador montserratino. I Massot i Muntaner rebela otro detalle: “Los monjes también cambiaron la imagen auténtica por la réplica en otras dos ocasiones: en la Semana Trágica y cuando murió Franco”.

Para diversificar los escondrijos, el monje Areso confió algunas piezas a jóvenes trabajadores del monasterio. A otro aprendiz de confitero, Josep Sellarés, le entregó una colección de sellos. Pero no hubo tanta suerte porque el chico los escondió bajo el pavimento del corral de su casa de Sant Salvador de Guardiola y las humedades los estropearon. Al otro aprendiz, Màrius, le propuso sacar más piezas y un día fue incluso con su padre y se las llevaron en carro.

El Cristo, que según un estudio del historiador Anscari Mundó es un auténtico Miguel Ángel, se lo llevó sin la cruz dentro de una caja larga. Montserrat Costa, hija de Màrius, recuerda que esta historia la oyó por primera vez cuando tenía 18 años pero que en el pueblo nadie la sabía. “Me dijo que también había escondido una arqueta de plata, pequeñas imágenes, unos rosarios y un libro antiguo de tapas duras y hojas como de seda, una especie de índice de la biblioteca de Montserrat”. Una hermana pequeña de Màrius, Mercè, que después se hizo monja y murió poco antes de la pasada Navidad, recordaba que había bajado más de una vez al lagar con una escalera y desenterraba a Cristo de entre la carbonilla para jugar, cosa que hacía enfadar y mucho a su padre que les tenía prohibido hablar con nadie de ello. Màrius había ido alguna vez a Barcelona a llevar pasteles y pan a los monjes que estaban escondidos en pisos.

Bienaventuranzas para la modernidad

Alejandro Fernández Barrajón, mercedario

- Benditos los hombres y mujeres sencillos que han hecho de su vida una opción callada por la verdad.
- Benditos los niños que no se preparan para ser más que los demás y tienen entrañas compasivas.
- Benditos los estudiantes que saben que gozan del don de la cultura y se preparan no solo para sí mismos, sino para aportar sus conocimientos al progreso de todos los seres humanos y, sobre todo, de los más marginados.
- Benditos los empresarios que aprovechan los momentos más favorables de la economía, ahora que se habla tanto de crisis y recesión, no solo para recoger beneficios sino también para crear puestos de trabajo, fomentar el empleo y permitir salarios justos.
- Benditos los obreros que son fieles a su trabajo y solidarios en las necesidades de los que no tienen la suerte de disfrutar de un empleo digno, y no defraudan a la sociedad cobrando el paro y trabajando a la vez ilegalmente.
- Benditos los científicos e investigadores que sueñan con hacer más humano nuestro mundo y no solo en acrecentar su fama y sus ingresos.
- Benditos los políticos que sirven a su pueblo con honradez, potencian la justicia y la equidad, la paz y la concordia entre los pueblos y no mienten aunque estén cerca las elecciones.
- Benditos los llamados al sacerdocio y a la vida religiosa que han puesto su corazón en el Señor y no se dejan sobornar por pequeños diosillos de la tierra.
- Benditos los artistas y los poetas que saben destacar la belleza de todo lo creado y ponerla sobre la mesa para que todos la disfrutemos y alabemos a Dios por ella.
- Benditos los misioneros y las Organizaciones No Gubernamentales, que tienen la boca siempre llena de Evangelio y las manos llenas de medicinas, libros y lentejas para los más pobres.
- Benditos los pobres que no maldicen a Dios en medio de su pobreza sino que confían en su misericordia.
- Bienaventurados los ricos que saben compartir sus bienes y tienen claro que todos somos pobres ante Dios.

- Bienaventurados los jóvenes que saben romper la telaraña del materialismo y son también jóvenes por dentro.
- Bienaventurada la señora del piso de al lado que nunca conseguirá un premio Nobel, pero sabe sonreír y limpia con espíritu de servicio el portal de la comunidad y está siempre disponible para todas las vecinas que la necesitan.
- Bienaventurada la enfermera que, además de cumplir bien sus obligaciones profesionales, añade horas extras de cariño y humanidad con los enfermos que más sufren.
- Bienaventurado el padre de familia que, además de trabajar por sus hijos y su esposa, tiene los bolsillos llenos de honradez y fidelidad.
- Y bienaventurados nosotros sisabemos llenarnos cada día de Dios y repartirlo a manos llenas llevando una vida sencilla, religiosa y compartida.
- Porque así crecerá cada día nuestra cuenta corriente en el banco del Reino y tendremos el interés más alto: el amor de Dios, que no tiene plazo fijo ni se devalúa con el paso del tiempo.
- Es un consuelo saber que Dios no ha elegido lo sabio y perfecto de este mundo sino lo débil, lo pequeño, lo quebradizo, para confundir a los fuertes.

CRÓNICA DE LA INAUGURACIÓN DE LA CASA DE FORMACIÓN DE CAMBRILS

El 24 de setiembre de 1928

Publicación en un Memoria escolar de la Salle Comtal

NUEVA CASA DE FORMACIÓN **de los Hermanos de las Escuelas Cristianas,** **a unos 2 Km. de Cambrils y en el término de** **Vinyols i els Arcs**

Aportación del G. Josep Maria Pons i Riba

La casa

Desde la carretera tan recta y algo ondulada que va de Tarragona a Cambrils se divisa ya de lejos, al acercarse a esta población un gran edificio de paredes blancas y tejado rojizo que emerge sobre la vegetación vigorosa de la comarca en que radica.

Ahí está la casa que acaban de construir los Hermanos de las Escuelas Cristianas en medio de una gran propiedad plantada de árboles frutales, viñedos y bosque, que tiene huerta, jardín y pozo de rica y abundante agua. Sus moradores son los sujetos en formación del benemérito Instituto de los Hermanos.

Aquellos tres colores son un símbolo si se fija en el destino de la casa, pues de verdad ésta es cosa terrena como la vegetación que la encuadra, pero ella es albergue placentero de la **pureza y caridad**, en lugar santo acreedor de respeto.

Penetra uno en el recinto de la propiedad atravesando una bastante larga avenida de plátanos rodeada de vigorosas adelfas; y desviándose a la derecha, antes de terminarla, pronto se halla ante la fachada del edificio y la amplia acera de baldosas hidráulicas que se extiende delante de ella. ¡Qué fachada aquella tan sencilla, terca y alegre y a la vez de aire señorial! En sus extremos forman saliente dos alas que se prolongan hacia atrás; en la parte central un resalto hace suponer otro cuerpo tras la fachada; la cornisa de no mucho vuelo y lisa limita la altura; y las ventanas iguales las de la planta baja y primer piso y algo menores las del segundo presentan un jambaje uniforme saliente con adarajas. La puerta principal con las dos otras de la fachada tienen un marco adornado con molduras y el Signum Fidei encima del dintel.

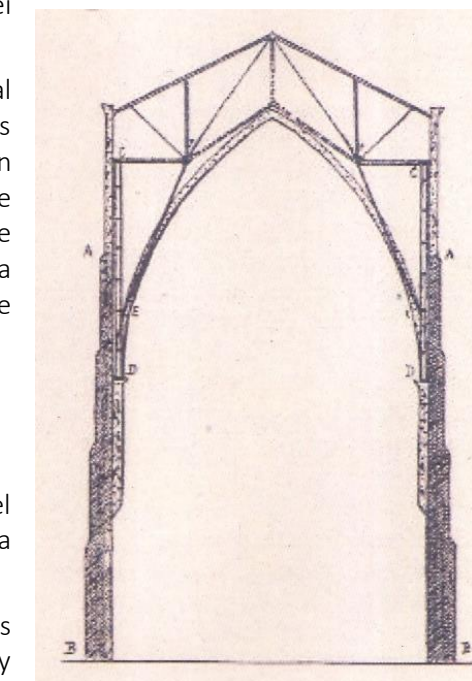
Con la grata impresión que causa lo de fuera se penetra dentro y al fijarse uno en los espaciosos claustros, corredores y galerías, en las escaleras de comunicación entre los pisos, en la buena distribución interior, en los estucos de los claustros, en los pavimentos de mosaico de todos los pisos, en la pintura de corredores y celdas, de puertas y ventanas, en el decorado de la gran sala de reunión, en la comodidad, sencillez y buen gusto que se nota por todas partes se experimenta satisfacción y complacencia.

La capilla

Una cosa falta ver. Es aquel cuerpo central bien delatado por el resalto de la fachada principal. Es la capilla, lo mejor del edificio, una obra de arte, una verdadera joya.

Abramos la gran puerta que da al centro de la galería porticada. Los ojos quedan extasiados ante aquella nave de 35 metros de largo y 11 metros de ancho y 15 de alto, ante la crucería gótica de nervaduras esbeltas que nacen de hacecillos de columnas, las cuales apoyadas en breves ménsulas arrancan de media pared.

Mira uno y detiene el ojo escudriñador en el ábside poligonal y su bóveda en arcos radiados, en el ricos altas con su par de columnitas gemelas y adornos de frontal y el gracioso templete gótico con sus ángeles adoradores en cada lado, en el retablo de basamento, marmóreo de color gris claro con sus fajas decoradas

de madera labrada y, en el escalonado que éste tiene y en cuyo plano superior se apoya un dosel gótico constituido por un marco de dos pares de columnitas en que se apoyan sendos arcos apuntados, el templete que cobija la estatua de san José, patrono de la casa y el remate de esbeltos pináculos y de afilado y calado gablete que sustenta en alto una cruz radial. Todo esto es de madera dorada como los sutiles motivos ornamentales dispuestos simétricamente a ambos lados de Bautista de La Salle y del Jesús niño con sus doseletes.

No satisfecho aún, el ojo diligente continúa la investigación fijándose en las paredes enlucidas con estuco de tonalidad clara y la sillería remeda observando el bello arrimadero de roble que adorna y protege los lados y

los altarcitos dispuestos simétricamente en el paramento que constituye el marco del presbiterio, deteniéndose a considerar el comulgatorio gótico de hierro forjado, la tribuna con sus columnas y el rosetón y el pavimento, el viacrucis y sobre todo los rosetones y hermosos rasgados ventanales, algunos geminados, defina tracería gótica con sus policromadas vidrieras decoradas con motivos también góticos y con efigies de santos.

Dejando el interior de templo observamos a su exterior los contrafuertes, las puertas y los balaustres de la azotea de la sacristía y de la torre adjunta al ábside en el lado sur; todo lleva marcado el carácter gótico. Los contrafuertes parecen asaz ligeros para contrarrestar el empuje de los arcos, pero a suplir su insuficiencia están unos tirantes escindidos afianzados a la armadura metálica y a los apoyos de los arcos.

En toda esta obra de arte campea una mano experta, un talento superior y un gusto refinado. Ahí dicen hay métodos constructivos de Poblet y recuerdos arquitectónicos del renombrado monasterio; lo celebramos porque nos parece un acierto y aunque siendo profanos nada valgan nuestras apreciaciones, damos nuestro sincero y entusiasta parabién al arquitecto de esta bella obra, el dignísimo don Josep Pujol, que es, a la vez, arquitecto municipal de Tarragona y encargado de la conservación y restauración del cenobio de Poblet. Acéptelo benévolo como testimonio de admiración y aprecio.

Hacemos extensiva la felicitación al maestro de obras D. Josep Bernat, el artífice de las bellísimas vidrieras policromadas Sr. Dietrich, al Sr. Molla de cuyos talleres salieron los altares, a la casa Maurice Roud, de Sarreal, que proporcionó los ricos alabastros obrados del presbiterio, a D. Carlos Flotats, escultor, autor de las estatuas del atar mayor y al Sr. Antoni Bochaca, de cuyos talleres han salido las estatuas de los altarcitos laterales. A todos cuantos han intervenido la enhorabuena, especialmente al H. Wenceslao que ha llevado el peso de la administración e intervenido con gran solicitud y eficacia en las obras.

La inauguración

Se efectuó con toda solemnidad el 24 de setiembre de 1928, fiesta de Nuestra Señora de la Merced. A presidirla fueron el H. Isidore, Asistente, el H. Pedro Luis, Visitador de Barcelona, el H. Miguel, Visitador de Béziers. Asistieron a ella el H. Director del Colegio Ntra. Señora de la Bonanova con algunos Hermanos de la misma comunidad, el H. Director del Colegio Comtal de Barcelona, el del colegio del Sdo. Corazón de Tarragona, el de Ntra. Señora de Gracia, de Barcelona y varios otros Hermanos forasteros y todo el personal de las dos casas de Cambrils. Se inició la ceremonia las 7 h. de la mañana con la bendición de la capilla siguiendo el ritual litúrgico; luego el Dr. D. Josep Bru, secretario de Cámara, celebró la primera

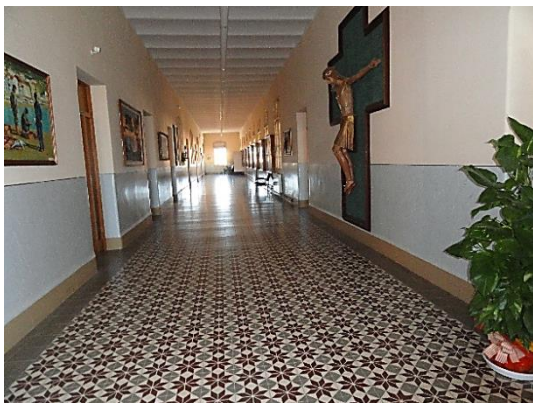
misa e hizo una bellísima plática preparatoria a la comunión y alusiva al acto. Durante la misa se cantaron escogidos motetes con acompañamiento de quinteto y armonio.

A las 10 h. llegó su Eminencia el Dr. D. Francesc de A. Vidal i Barraquer, Cardenal Arzobispo de Tarragona, que fue recibido por las autoridades eclesiásticas y civiles de Cambrils y de Vinyols, por dignidades eclesiásticas de Tarragona, el arquitecto de la casa D. Josep Pujol, los Superiores de los Hermanos, por Hermanos forasteros, por todo el personal de la casa y algunas familias de la población vecina. Al apearse de su coche el Sr. Cardenal, una salva de aplausos resonó por los espacios. Inmediatamente se entró en la capilla donde su Eminencia se revistió para oficiar de Medio Pontifical. Tuvo como asistentes del trono los canónigos Dres. Dachs y Bru. Celebró el Vicario General M. I. Dr. Manuel Borràs asistidos por los párrocos de Cambrils y Vinyols, Rdos. Josep Garriga y Francesc Magriñà.

El personal de la casa formando un nutrido coro muy bien ponderado de voces ejecutó brillantemente con acompañamiento del quinteto y del armonio la Misa a varias voces de Franco y el Credo del Hermano Raymondien ¡Qué primorosa ejecución aquella!

El predicador Rdo. P. Antoni Blanch, C.M.F, estuvo felicísimo de conceptos y de palabra al dirigir su elogio a cuantas personas habían contribuido a la realización de aquel templo y al hablar muy acertadamente de la Vocación.

¡Felices aquellos momentos que transcurrieron en aquel hermoso recinto sagrado durante los oficios divinos, presididos por Su Eminencia!

En la presencia del Señor en aquel templo y en aquellas circunstancias la compañía resultaba más amable, la luz parecía más suave y hermosa, filtrada por las artísticas vidrieras de santos, y la palabra del predicador más elocuente y los cantos más armoniosos y seductores, reflejados por aquellas paredes y bóvedas impregnadas de arte.

No podías hacerse menos para rendir, ante la divina presencia, el Sr. Cardenal y autoridades digno tributo al arte plasmado en aquel templo. Todo allí fue bello y la satisfacción de todos cumplida.

Terminado el oficio se retiró el Sr. Cardenal y se celebró en los claustros el ágape fraternal bajo la presidencia del M. I. Vicario General, señores canónigos y superiores de los Hermanos, con asistencia de las autoridades locales, de eclesiásticos citados ya antes, del Sr. Arquitecto y otros artistas y otros numerosos convidados.

Resultó la comida un verdadero banquete muy bien preparado por el señor cocinero y muy bien servido. Lo terminó el brindis cantado por cantores seleccionados de la casa.

A las 6 h. reunión en la capilla donde el Sr. Cardenal dio la bendición con el Santísimo: durante la ceremonia los cantores de las mañana ejecutaron escogidos motetes a varias voces.

Acto seguido se celebró una breve velada íntima para obsequiar a Su Eminencia.

Principió el Rdo. H. Pedro Luis, Visitador, leyendo un discurso en el que recordaba al Sr. Cardenal, cuanto hizo su tío, el Muy Ilre. Canónigo D. Benet Vidal y él mismo en favor del noviciado menor y de la escuela gratuita de Cambrils, expresando el profundo agradecimiento personal y del Instituto entero. Se repitió el brindis que no oyó Su Eminencia por la mañana y el H. Valeriano leyó otro discurso en el cual daba razón de la fiesta de aquel día y los motivos que han determinado a levantar otra casa de formación, además de la que la familia Vidal había cedido al Instituto en Cambrils y reiterando al Sr. Cardenal el afecto y agradecimiento de todos. Después sonó vibrante el *Tu es Petrus* de Dubois ejecutado con entusiasmo por la masa coral cambrilense y luego Su eminencia mostró su complacencia por haber asistido a los actos de la inauguración: felicitó a todos y exhortó a los Hermanos a ser fieles a su vocación, que así permanecerían verdaderamente unidos a él.

Con este acto y palabras plenas de unción el Sr. Cardenal terminó este día memorable.

PER A REFLEXIONAR...

AVUI, ¿CRISI DE VOCACIONS RELIGIOSES O QUÈ...?

**La situació actual de crisi de la vida religiosa
¿és vista des de la Església de Cristiandat del passat o des de l'evangeli?**

Víctor Codina, sj

Aquesta nova eclesialitat de Francesc porta un conjunt de qüestionaments que haurem d'abordar. *La nostra preocupació més gran ésón les vocacions o la situació del món actual: violència, guerres, inequitat, canvi climàtic, etc.?*

Les nostres institucions ¿responen valentament i imaginativament als signes dels temps o mantenen estructures que van ser útils abans, però avui caduques i obsoletes?

La vida religiosa d'avui ¿té en compte una teologia del laicat i de la vocació universal a la santedat o manté la postura aristocràtica de sentir-se estat de perfecció en front dels laics, que s'accontenten en la salvació?

Els laics ¿són els nostres col·laboradors o estem disposats a col·laborar amb ells en la missió comuna del Regne de Déu?

La vida religiosa masculina clerical ¿no està excessivament parroquialitzada, amb risc d'empobrir el carisma original i retardar altres reformes més audaces en l'Església que permetin obrir-se a nous ministeris ordenats?

La vida religiosa femenina ¿manté l'originalitat i el geni femení de la dona en la societat i en l'Església o està en dependència de l'estil de vida religiosa masculina en estructures, govern, comunitat missió i espiritualitat?

Potser podríem resumir aquestes preguntes: ¿Ens adonem que l'Esperit del Senyor és qui ens està tancant algunes portes, mentre ens insinua camins nous? ¿Ens adonem que el que està passant no és senzillament conseqüència d'una crisi, sinó que és part important del disseny de Déu sobre la nostra vida (Santiago Agrelo, bisbe de Tànger)?

Avui, l'Esperit està tancant les portes d'una vida religiosa típicament de Cristiandat: nombrosa, amb grans institucions, amb poder i prestigi econòmic, social i eclesial, i ens obre noves portes, ens porta a un terreny nou, desconegut i diferent.

LA COMUNITAT SANT JOSEP DE CAMBRILS EN LA CELEBRACIÓ DEL TRICENTENARI

Anunciar Déu avui com a bona notícia

Catalunya Religió

L'Editorial Claret acaba de publicar *Anunciar Déu avui com a bona notícia*, de **José Antonio Pagola**. L'autor, que des de fa set anys es dedica exclusivament a investigar i a donar a conèixer la persona de Jesús, és llicenciat en Teologia per la Universitat Gregoriana de Roma i ha estat vicari episcopal de la diòcesis de Sant Sebastià durant més de vint anys, així com director de l'Institut de Teologia y Pastoral d'aquesta ciutat. És autor d'una extensa obra, entre la qual destaquen els llibres: *Jesús. Aproximació històrica de Jesús*, *Recuperar el projecte de Jesús*, *Grups de Jesús i Jesús i el diner. Una lectura profètica de la crisi*, tots ells publicats per l'Editorial Claret.

Anunciar Déu avui com a bona notícia, forma part d'un projecte per a dinamitzar les comunitats cristianes responenent a la crida del papa Francesc, que ens convida a impulsar una nova etapa evangelitzadora. L'autor afirma que vol adreçar-se als fidels cristians per invitar-los a una etapa evangelitzadora marcada per la joia de Jesús, i indicar camins per la marxa de l'Església en els pròxims anys. El projecte té com a objectiu ajudar a les parròquies i comunitats cristianes a impulsar un procés de renovació de manera humil, però a la vegada lúcida i responsable.

Canvis entre els cristians

El llibre comença amb una reflexió sobre el pla crisi i els profunds canvis que s'estan produint entre els cristians. Què ha de ser i com ha d'actuar l'Església de Jesús en aquests moments crítics? – es pregunta. En el segon capítol, que anomena “Acollir el misteri de Déu en la nit”, ens afirma que el futur de fe entre nosaltres està lligat al conreu de l'experiència personal de Déu, sobretot a les nostres comunitats. En aquest clima de canvis i nous camins, ens planteja el capítol tercer: “Anunciar Déu des d'un horitzó nou”, en el qual assenyalava algunes actituds que cal conrear a les comunitats per anunciar Déu en els nostres dies. Destaca la confiança en l'acció salvadora de Déu, la necessitat de promoure un nou començament de la fe, la importància d'acollir l'Evangelí abans d'anunciar-lo i la construcció d'una Església que pot ser “senyal de salvació” per a tothom.

Experiència de Déu i evangelització

En el quart i cinquè capítols, que anomena “Experiència de Déu i evangelització” i “Viure i comunicar l'experiència d'un Déu amic” ens posa de relleu, en primer lloc, diversos símptomes i trets de la societat moderna; ens fa prendre consciència del fet que el nostre treball se sustenta en una experiència empobrida de Déu i ens afirma que, tota l'actuació de Jesús no és sinó l'encarnació de l'amor i l'amistat de Déu cap a l'ésser humà. L'autor afirma que per anunciar Déu des d'un horitzó nou “és necessari reviscolar a les nostres comunitats l'experiència de Déu que van viure els primers deixebles en trobar-se amb Jesús.”

Estimular a la reflexió pastoral

En els últims dos capítols, “Testimonis del Déu de la vida” i “Recuperar l'espiritualitat de Jesús” respon de manera senzilla i concreta a preguntes com Qui és testimoni del misteri de Déu? També reflexiona sobre la importància del silenci com a camí cap a Déu i conclou reafirmant la necessitat de conrear una espiritualitat arrelada en Jesús. Pagola, ens proposa i suggereix, constantment, preguntes per estimular a la reflexió pastoral en les comunitats cristianes.

HAY ALGUNAS FORMAS DE CATOLICISMO CONSERVADOR
DONDE JESÚS PARECE SUSTITUIDO POR OTROS
PSEUDOCRISTOS"

José I. Glez. Faus: *"¡Pobre catolicismo que no ha llegado nunca a ser cristiano!"*

"Acusan a Francisco de 'desacralizar el papado', ignorando que la herejía está en haber sacralizado ellos al papado"

José I. González Faus, sj

Poco cristiano es ese panorama, aunque se presente como "muy católico": su rasgo más distintivo no es la confianza en Jesús, sino el miedo a Jesús

"**Catolicismo no cristiano**". La frase puede parecer dura, pero no es mía. Hacia 1933, **Fernando de los**

Ríos (uno de los pioneros de la Institución libre de Enseñanza) escribió: "¡pobre catolicismo español que no ha llegado nunca a ser cristiano!". Quítese la dosis de exageración que pueda tener. Pero hoy prefiero fijarme en la dosis de verdad que tiene.

Poco tiempo después, **Romano Guardini** publicó una de sus obras más famosas (*La esencia del cristianismo*). En ella venía a decir

que la esencia del cristianismo es sencillamente Jesús como el Cristo. Y lo que ahora quisiera destacar es que hay algunas formas de catolicismo conservador **donde Jesús está prácticamente ausente** y parece sustituido por otros **pseudocristos**.

Confesar a Jesús como el Ungido, el empapado de Dios (eso significa Cristo) implica seguirle en su anuncio y en su trabajo por lo que él llamaba "reinado de Dios". Ese reinado de Dios (consecuencia del anuncio jesuánico de que Dios es padre de todos) significa que el ser humano está por encima de todo lo sagrado (Mc 2,27-29), que los condenados de la tierra son los preferidos de Dios (Lc 6,20-26), que lo que se les hace a ellos se le hace a Dios (Mt 25, 31ss), que el seguidor de Jesús debe perdonar y amar a los enemigos (Mt 5, 43-48) y que hay una incompatibilidad radical entre Dios y el dinero (Mc 10, 17ss)...

El catolicismo no cristiano olvida (o desconoce) esos rasgos del anuncio jesuánico. Al olvidarlos no sigue en realidad a Jesús como Cristo de Dios y lo sustituye por otros "pseudocristos", que apelarán quizás a la palabra Cristo, pero dándole un rostro distinto al de Jesús. Los ejemplos más frecuentes son:

1.- Una cristificación del obispo de Roma. En el siglo XIX se llegó a escribir que el papa es como "el Verbo encarnado que se prolonga" y se le atribuyeron expresiones que la tradición cristiana aplicaba a Jesucristo ("más alto que los cielos, santo y separado de los pecadores..."). El título de "Santo Padre" que aún usamos tranquilamente es un vestigio de eso. Y hoy estos grupos acusan a Francisco de "desacralizar el papado", ignorando que la herejía está en haber sacralizado ellos al papado.

2.- Una piedad mariana que no parece dirigida a la sencilla muchacha de Nazaret, sino a una figura semidivina, o a una diosa griega coronada como Reina y vestida con unas joyas que María nunca llevó. De manera vaga se la envuelve en un nimbo de pureza etérea que ha cuajado en la expresión "ave María purísima" que no molesta nada. Pero si les pidieran sustituirla por un "ave María pobrísima" se negarían a ello, ignorando que de esa pobreza brota la pureza de María.

3.- Una devoción a la eucaristía convertida en una especie de "Dios hecho cosa", desligada de la Cena de despedida de Jesús y de sus gestos de partir el pan (símbolo de la necesidad) y pasar la copa (símbolo de la alegría). Así cosificado, Dios puede ser adorado tranquilamente y podemos ir a comulgar casi al margen de toda la celebración eucarística, sólo para "recibir gracia", pero sin que esa gracia nos lleve a nosotros a compartir la necesidad y a comunicar la alegría.

4.-Un último rasgo de ese catolicismo no cristiano puede ser **una forma de relación "contractual" con Dios** que nos permite convertirlo en propiedad nuestra con sólo que cumplamos nuestra parte del contrato. Exactamente la relación con Dios que Jesús criticó como **"fariseísmo"**: teniendo a Dios como propiedad privada nuestra, somos los mejores y podemos sentirnos superiores a los demás. Es lo de aquel viejo chiste (puesto en labios de una pobre viejita, pero que está en bastantes corazones no tan viejos): "el papa puede cambiar lo que quiera, que al final nos salvaremos los de siempre".

Y "nos salvaremos" porque este tipo de catolicismo ha sustituido la confianza, que es lo más característico de la fe, por la seguridad que nos libera de la entrega confiada. Por eso suelo decir que el mayor enemigo de la fe verdadera no es propiamente la incredulidad sino la tentación de la seguridad.

Realmente, **poco cristiano es ese panorama, aunque se presente como "muy católico"**: su rasgo más distintivo no es la confianza en Jesús, sino el miedo a Jesús y a su anuncio de ese "reinado de Dios" que, por así decir, horizontaliza todas las verticalidades pseudoreligiosas: y lo hace, no sustituyendo la vertical por la horizontal (cosa en la que nunca pensó Jesús), pero sí sustentando la horizontal en la vertical.

En este sentido, lo típico del cristianismo frente a otras cosmovisiones, religiosas o increyentes, es la síntesis, imposible quizá pero a la que hay que tender, entre la máxima afirmación de la Trascendencia y la más plena afirmación de la inmanencia: la entrega completa al más-allá y la plena dedicación al más-acá. Porque, por incomprensible que parezca, Dios es el infinitamente lejano, el increíblemente cercano y el profundamente íntimo.

Ojalá pues que, cuando Azaña dijo aquello de "España ha dejado de ser católica", hubiera querido decir que España está empezando a poder ser cristiana...

BREU PRESENTACIÓ DEL SALM 84

QUE N'ÉS D'AMABLE EL TEU TEMPLE

G. Ramon Grau i Estany

* El Salm 84 és un salm dit de “pelegrinatge”. [Altres salms pertanyen a aquest gènere: 122, 46, 48, 63, 87...] Aquests Salms, sovint, eren cantats durant el trajecte cap a Jerusalem. El seu Temple era l'únic lloc de culte pel poble d'Israel.

· Als jueus de Judà els estava prescrita l'anada al Temple una vegada l'any. Així ho feu Jesús ja des d'infant. Aquest Salm 84, com altres de pelegrinatge, li era, òbviament, familiar.

· El jueus de la diàspora estaven obligats a visitar el Temple al menys una vegada a la vida..... La multiplicitat actual d'esglésies fa que avui dia no ens sigui fàcil copsar la significació i profunda emoció que comportava aquest esdeveniment cabdal per als jueus i “la delicadesa ardent dels seus sentiments religiosos” [Brillet].

· **Podem imaginar el contingut d'aquest Salm en boca dels exiliats a Babilònia delerosos de retornar a la pàtria i reveure Jerusalem i reprendre el culte en el seu Temple.**

· Charles Péguy, veient resar al rabí M.Lévy, li demanà humilment que li salmodies aquest Salm 84, per a reconfort de la seva ànima atribolada. [Péguy davant Dieu, de B.Guyon]

* Aquest Salm presenta unes expressions de nivell místic molt notable:

☒ 2 **Que en són d'amables...**dignes d'enamorament apassionat... L'arrel d'aquest mot comporta una component emotiva intensa i ferma. Curiosament el nom de David té la mateixa arrel (DWD). Cal recordar que David era l'amat de Yahweh, era l'home segons el cor de Yahweh. El Salm comença, per tant, amb una exclamació vehement...

☒ 3 **Tot jo** (nephesh).... Tota la meua persona, sense reticències ni regateigs. Aquesta totalitat es manifesta encara més a les línies següents: *amb tot el cor* [amb tot meu cor (leb) i *amb tota la meua carn* (basar)].

☒ 4 La imatge de **l'ocell, de l'oreneta**, conforma una tríade molt entranyable amb les imatges de la cérvola (Salm 42) i la terra assedegada (Salm 63), totes elles de gran plasticitat poètica.

☒ 5-6 Es presenten dues modalitats compatibles de felicitat: la del contemplatiu **que viu al temple lloant el Senyor** la de l'itinerant, del viador, que va avançant en el camí, **ara per valls eixutes, ara a través d'oasiscreats per les pluges primerenques**.

☒ 8 **Veure Déu a prop**. És la utopia de tota ànima orant. És la “lectura correcta” dels signes dels temps que en fa un home de Déu.

☒ 11 **M'estimo més.....prefereixo**. És una formulació gentil d'una opció radical: El cristià no pretén “establir-se còmodament” a la casa del Senyor. Humilment accepta i assoleix la contingència humana que simbolitzen l'estada *als seus atris, al seu portal* tot pregustant l'admissió definitiva a la morada de Déu.

Els homes desitgen milers de dies i anhelan viure molt temps...Que menyspreïn els milers de dies i en desitgin un de sol i únic, sense aurora ni capvespre; dia singular, dia etern, dia que no demana permís a l'ahir per arribar, ni cedeix a les cuïtes del demà. Que aquest dia únic sigui el nostre deler. [Sant Agustí]

☒ 12 És una explosió de goig íntim. El Senyor, que habita la casa, és per a l'home, **un sol, un escut, un Pare “incapaç” de refusar cap cosa bona** a l'home de bona voluntat.

☒ 13 N'hi ha per sentir-se feliç!. El qui ens vol bé, **és Senyor de l'univers**.

La benedicció suprema per a l'esperit humà és el sentit de comunió amb Déu i l'experiència d'allò que és invisible i etern, amb l'ajut de l'Esperit Sant. [Oesterley]

SALM 84

SERENITAT I JOIA DEL QUI VIU PROP DEL SENYOR

² ***¡Que en són d'amables les vostres estances,
Senyor de l'univers!.***

³ Tot jo sospiro i em deleixo
pels **atris** del Senyor,
Ple de goig i amb tot el cor,
aclamo el Déu que m'és vida.
⁴ Fins l'ocell hi ha trobat **casa**,
l'oreneta s'hi fa un niu,
on posar la fillada,
prop dels vostres altars,
Senyor de l'univers, rei meu i Déu meu.

⁵ **Feliç** el qui viu a **casa** vostra
lloant-vos cada dia. [selah]

⁶ **Feliços** els qui troben amb vós la força
per emprendre amb amor el gran camí.

⁷ Encara que passin per valls eixutes,
els són com un oasi,
beneït amb pluges primerenques.

⁸ Durant el camí la seva força creix
fins a veure Déu a prop.
.....

¹¹ M'estimo més un dia als vostres **atris**
que mil a casa meva;
prefereixo quedar-me al portal de la **casa** del Déu,
que habitar en tendes de maldat.

¹² Perquè el Senyor, el nostre sol i el nostre escut,
és generós en benvolença i amor;
el Senyor no refusa cap bé
al qui viu amb honradesa de cor.

¹³ ¡ **Senyor de l'univers**,
feliç l'home que confia en vós !.

• **La felicitat habita on Déu resideix.**

• El meu cor anhela estar prop de Déu.

• Ell és la meva joia, la plenitud del meu cor, la meva vida.

• **Feliç** i lliure al recer de Déu:
Senyor de l'univers i
Rei meu

• **Feliç**, tot adorant al Déu present i
proper.

• **Feliç**, tot fent el camí de seguiment de
Crist:

En moments d'aridesa
En moments d'abundor

• Conscient:
De la força creixent de l'amor
Del veïnatge de Déu
Del gran objectiu: veure Déu

• La meva opció definitiva: Estar prop
de Déu, en qualsevol situació.

• Déu és per a l'home honrat
Un sol que il·lumina i revifa
Un escut que protegeix
Una deu: de benvolença
: d'amor
: de generositat

iiiFeliç!!!

Segon taller bíblic del curs 2018-2019

LES PARÀBOLES (II)

G. Josep Espuny i Crespo

Per segona vegada durant aquest curs, ens vam aplegar gairebé una quarantena de Germans i Associats per seguir la reflexió sobre les paràboles dels Evangelis, conduïts per en Joaquim Malé, professor de la Salle Girona.

Recordàvem, per començar, com aquest gènere literari està estretament entroncat amb els relats sapiencials bíblics, caracteritzant Jesús com mestre de saviesa. Després de tota la contextualització tècnica, i més general, feta en la primera sessió, en aquesta ens vam centrar en una paràbola concreta: Mc 4, 30-32 (el gra de mostassa). Té també paral·lels a Mateu i Lluc.

Partint de l'original grec, algunes de les seves expressions suggereixen la teoria que Marc va utilitzar una col·lecció preexistent de textos parabòlics. Aquest fet, acceptat per la majoria dels biblistes, sembla reforçar la idea de que les paràboles són, efectivament, molt properes a la predicació literal de Jesús. La traducció és complexa, ja que els mots grecs són sovint polisèmics. Amb tot, el missatge és clar: el gra de mostassa, tot i ser tan petit, si és sembrat en terra bona donarà un fruit fecund. La imatge és la d'un arbre esponent on s'hi podran instal·lar molts ocells.

Anant una mica més enllà, es proposen, a més, dos models interpretatius:

El primer, que és més global, es centra en el contrast entre allò petit i allò gran, i condueix a una interpretació soteriològica: les llavors de la Paraula de Déu i el Regne ens menen a la salvació

El segon model, més parcial, es basa més aviat en "estirar" les imatges i copsar el simbolisme que cadascuna d'elles adopta. Per exemple, hort=el món; ocells=són perillosos pels conreus; planta de la mostassa=ho envaeix tot, etc. Sí cal tenir present que la imatge de la llavor de mostassa és molt pròpia dels Evangelis sinòptics, ja que no apareix ni a la Bíblia hebrea ni a la versió dels *Setanta*. Aquest és un argument clau per entendre l'originalitat d'aquest missatge i com d'expressiu devia resultar als seus oients.

En tot cas, és un missatge profund, alhora que simple: l'aparença modesta del Regne amaga allò més gran. La llavor és nova i no hi ha continuïtat amb un passat ja superat; tampoc es planta en un lloc apartat, sinó a la terra, a la vista de tots, cosa que suggereix la universalitat. El resultat és un àmbit d'acollida per a tothom: en el Regne de Déu no hi tenen cabuda l'ambició personal ni els desitjos de poder. I aquesta paradoxa entre uns inicis modestos i uns resultats esplendorosos és vehiculada per un gènere didàctic i sapiencial com és la paràbola: El seu sentit catequètic ens parla d'un món que és bo, del qual hem de tenir cura, on hi som de pas, i que està profundament necessitat de Déu.

Dos renebots de la Venerable Dorotea de Chopitea foren Germans de La Salle

El G. Josep Maria Pons ens envia la notícia de dos Germans de La Salle, renebots de la Venerable Dorotea de Chopitea, que reproduïm en aquestes pàgines donant coneixença de les seves fitxes d'itinerari lasal·lià. Un morí el 1939 a l'Alcora i el segon, del qual donem notícia aquí, no va renovar els vots el 1937 i acaba de morir a Tarragona als 106 anys, després d'una vida cristiana exemplar.

Gmà. CHOPITEA UHTHOFF, Enric de

G. Pedro María

15-08-1910 Barcelona (Barcelonès)

Noviciat Menor a Cambrils-Sagrat Cor (Baix Camp) 13-04-1925

Postulantat a Fortianell - Fortià (Alt Empordà) 17-08-1926

Presa d'Hàbit al Noviciat de Fortianell - Fortià (Alt Empordà) 01-02-1927

Escolasticat a Cambrils-Sagrat Cor (Baix Camp) 03-02-1928

Escolasticat a Cambrils-Sant Josep (Baix Camp) 00-06-1928

Professió Perpètua a Gènova (Itàlia) 1937

Destinacions: Tortosa (1929-1933), Barcelona-Gràcia (1933-1936), *Marsella-La Calade (França) (1936), Milà (Itàlia) (1937), Gènova (Itàlia) (1937-1939), L'Alcora (1939)*

Defunció a L'Alcora (Alcalatén) 27-08-1939 (29 a.)

CHOPITEA UHTHOFF, Guillem de
1937

G. Alfonso Atanasio, fins

27-04-1913 Barcelona (Barcelonès)

Noviciat Menor a Cambrils-Sagrat Cor (Baix Camp) 31-09-1927

Postulantat a Cambrils-Sant Josep (Baix Camp) 04-02-1929

Escolasticat a Cambrils-Sant Josep (Baix Camp) 03-02-1930

Destinacions: Cambrils-Sagrat Cor-Noviciat Menor (1933-1936).

Mollerussa-escola 1935-1936)

Marsella (França) (1937)

Guillermo de Chopitea, un señor de Tarragona

G. Alfonso Atanasio fins 1937

Antoni Batista, Diario de Tarragona 2019

Guillermo de Chopitea habría cumplido 106 años el día de la Virgen de Montserrat, pero de acuerdo con una fe intensa que dio sentido a su vida, los cumplirá en estado celestial y con el contador del tiempo en modo metafísico. Su hermano melómano y músico, Grau de Chopitea, lo habría dicho con San Agustín: «Los cuerpos resucitados no serán más que música».

Un laico que estudió teología era lo más próximo a los caminos de santidad con los que llegó a codearse. Fue gran amigo de Jaume Hilari, a cuya beatificación acudió, con el que compartió cautiverio en Mollerussa durante la Guerra Civil. Vivió con él los momentos previos a su fusilamiento. Superados cautiverios, exilios y frentes —dedicado a la alfabetización de los soldados, sin disparar un solo tiro, como resaltaba ya en la cotidianeidad, formó una familia en Tarragona, e impartió docencia en el Col·legi Joan Roig y en La Salle.

Guillermo de Chopitea fue un auténtico señor de Tarragona, un personaje muy apreciado en la ciudad, como profesor de varias generaciones, y también por su actividad a favor de los discapacitados. Tener un hijo con Síndrome de Down le motivó como socio fundador de la Fundación Topromi, con sede en La Canonja, que se ocupa también de las personas con riesgo de exclusión, con programas de preparación de empleo, rehabilitación integral e integración social y laboral.

La saga Chopitea está intrínsecamente vinculada a la obra salesiana. Dorotea de Chopitea, chilena de origen vasco y establecida en Barcelona, fue la gran matriarca, vivió a lo largo del siglo XIX dedicada al patrocinio de obras sociales y religiosas, y puso su fortuna al servicio de la beneficencia.

Conoció y trató a Don Bosco, ayudó a financiar obras importantes del patrimonio de la Iglesia, como la basílica del Tibidado, diversas escuelas salesianas y también de los jesuitas. Juan Pablo II la hizo “venerable”, con inicio de proceso de beatificación.

Acorde con la tradición de la familia, Guillermo de Chopitea fue creyente comprometido de misa diaria hasta que las fuerzas se lo permitieron. En el reportaje que publicó el Diari con motivo de su 104 aniversario, su hija María Gloria apuntaba que solía decir a la familia que se preparaba para dar el paso más importante de su vida, el paso a la eternidad, ‘et lux perpetua luceat eis’. Descanse en paz.

Un hombre lleno de vitalidad

Guillermo de Chopitea es uno de los hombres más longevos de Tarragona. Cautivo durante la guerra y exiliado, su optimismo es el secreto de su larga vida

Esther Garrido, Diario de Tarragona 2017

Guillermo de Chopitea ha tenido, una larga vida llena de vivencias increíbles. Nacido en Barcelona, pasó su infancia feliz rodeado de sus padres y sus ocho hermanos mayores, viviendo todos juntos en una torre con jardín en Pedralbes.

Desde pequeño le apasionaban los trenes, una afición que nunca abandonó. De hecho, tenía en las paredes de su habitación todo el recorrido del tren de Sarrià y, de mayor, él mismo construía trenecitos.

Chopitea estudió Teología y ha escrito numerosas Cartas al Director en el Diari, siempre argumentándolas con citas bíblicas. Hombre de La Salle (fue Hermano de La Salle desde 1927 a 1937), pasó durante la Guerra Civil uno de los momentos más duros de su vida. Hecho cautivo en un calabozo en el Ayuntamiento de Mollerussa, estuvo preso junto al después santo Jaume Hilari. Allí se hicieron amigos y compartieron vivencias, antes de que a Hilari lo fusilaran en el monte de la Oliva. Tal fue su amistad que Chopitea acudió al Vaticano a su beatificación en 1977.

Exiliado en Francia

Un día en que unos vecinos de la zona acudieron al Ayuntamiento a preguntar a los reos si necesitaban algo, Chopitea sólo pidió que avisaran a su madre de su cautiverio. Cuando ella se enteró, consiguió que la Generalitat lo sacara de allí.

Cada quince días, según explica su hija María Gloria, pasaba un barco que llevaba presos al exilio, y un día le tocó a él y a otro compañero. En el momento señalado, fue liberado y dirigido al puerto, donde fue vestido de marinero y dejado en el camarote

del cocinero. De allí lo trasladaron a Francia, donde pasó siete meses en Le Puy-en-Velay ayudando en trabajos sociales.

Más tarde fue llamado a filas y le destinaron a Burgos, pero como contaba con titulación superior lo pusieron a dar clases a los soldados analfabetos. «Lo peor hubiera sido disparar contra la gente», decía siempre Chopitea.

Vida tranquila en Tarragona

Tras la guerra, como ya contaba con amistades en Tarragona, decidió quedarse en la ciudad, donde se casó y nacieron sus hijos. Se dedicó a la enseñanza en La Salle y el colegio Roig.

Otro hecho reseñable de su vida fue el nacimiento de su hijo con Síndrome de Down. Debido a su fe, «nunca vivió este hecho como un drama», asegura su hija, «sino que simplemente buscó una solución». Así es como se hizo socio fundador de la asociación Topromi, que ayuda a personas con discapacidad y/o en riesgo de exclusión. El centro fue creado en 1982 y está situado en La Canonja.

María Gloria describe a su padre como un hombre «muy paciente, muy armonioso», quien «ha aceptado las limitaciones de la vejez con total naturalidad». Es más, dice a menudo a su familia que se prepara «para el paso más importante de su vida, el paso a la eternidad». Chopitea es un hombre que vive la vida con optimismo. Tal vez en ello radique su longevidad. Su hija recuerda que su padre «siempre ha llevado una vida sana, sin excesos».

«Es persona de misa y rosario diarios», dice María Gloria. En su juventud iba todos los días a misa, pero cuando ya no le fue posible por la edad, decidió seguirla por televisión. Aun así, algunos días su hija, con quien vive, lo lleva a la parroquia de Sant Pau o al Loreto.

María Gloria cree que «la fe tiene efectos sobre el equilibrio psicológico de la persona» y que por ello, su padre, al vivir la vida desde esta perspectiva, «siempre ha aceptado los contratiempos». Es una persona muy agradecida a la existencia, siempre ve el lado positivo. Además Chopitea es un hombre que admira mucho la belleza de la vida. Le gustan las antigüedades, la arquitectura y la belleza de la naturaleza, carácter con el que su hija le describe como «muy rico y fuerte interiormente».

EL PADRENUESTRO

H. Antonio Domínguez Domínguez

El Padrenuestro, la oración de los discípulos de Jesús, se comprende teniendo en cuenta el conjunto de la

predicación de Jesús, es como un compendio y condensación de sus ideas y deseos más profundos. Rezaré de verdad la oración del Señor aquel que haya logrado que los intereses centrales de Jesús se conviertan en los intereses centrales de su propio corazón.

Tenemos dos versiones del Padrenuestro. Una más breve de san Lucas (11, 2-4) Y otra más extensa de san Mateo (6, 9-13). La de Lucas está situada en un contexto de oración: "Señor, enséñanos a rezar tal como Juan... ", "... Pedid y se os dará..." "Si pedís bien, el Padre os concederá todo lo que pedís. Y para pedir lo que de verdad necesitamos, Jesús nos enseña el Padrenuestro.

La versión de Mateo está en un contexto de perdón de los enemigos: "... si perdonáis a los otros sus faltas, vuestro Padre celestial también os

perdonará a vosotros..." (6,14). Y recomienda para orar ser sobrios en las palabras y encerrarte en el secreto de tu habitación.

Jesús es muy sobrio y conciso, a diferencia de las oraciones de la liturgia judía en que se inspira el Padrenuestro (el Qaddish y las 18 bendiciones) y

" ... Que sea engrandecido y *santificado su gran nombre* en el mundo que ha creado según su voluntad; y que *establezca sureino* en vuestra vida y en vuestros días y en la vida de toda la casa de Israel, pronto y en un tiempo cercano..."

Jesús condensará su oración en: "...Santifica tu Nombre .. ", "... Venga tu Reino..."

Abba-Padre. Es la palabra con la que los niños en Palestina llamaban a su padre. Significa una gran cercanía e intimidad, a la vez que un profundo respeto y disposición para la obediencia. Cf: Getsemaní (Mc 14,36); la alabanza de Jesús CMt 11,25).

QUO VADIS, LASALLE?

(Reflexions després de la V AMEL de La Salle Catalunya?)

G. Joan Casas i Montràs

Quan La Salle tenia veu i vot a Catalunya es va alinear amb el clam social que reivindicava l'escola catalana com a eina bàsica d'inclusió social. Algú recorda la Primera Trobada La Salle de Cultura Catalana (25 d'abril de 1982)?

Quan La Salle va perdre el vot a Catalunya (22 d'agost de 2009) però encara li quedava la veu, declarava la seva ferma voluntat de continuar amb l'escola catalana com a únic camí de justícia social i d'integració amb el respecte de les lleis i les institucions catalanes. Es pot veure en documents capitulars diversos fins arribar a la III AMEL catalana de 2012.

D'aleshores ençà ha plogut molt i ara, abril de 2019, La Salle acaba de perdre també la veu a Catalunya i, per omissió, s'acaba d'alinejar amb els que no tenen cap interès en la defensa del model inclusiu de l'escola catalana. Justament quan el model d'escola en català és discutit, menystingut i amenaçat, justament quan la llibertat d'expressió a l'Estat espanyol és més necessària que mai, justament quan les voluntats polítiques són barroerament judicialitzades i acusades per tal de silenciar-les... precisament ara... La Salle calla.

El discurs de la por ha guanyat. Una vegada més. Ja va guanyar el 2009 quan ens enganyaven i, il·lusos de nosaltres, vam creure els cants de sirena que auguraven mals majors mentre gosaven prometre un total respecte a la xarxa d'escoles La Salle a Catalunya, que només era una unió de Germans, deien. I, per 22 vots a 16, perdérem el vot. Deu anys després, la setmana passada, a la V Assemblea de la MEL, hem perdut també la veu quan, en temps de descompte, amb la major part d'assembleistes cansats i pensant ja en el cap de setmana, amb la crònica de la jornada ja feta i repartida, amb el VAR de torn canviant les normes del joc al darrer minut, i per 0,666 vots, hem perdut la veu. Una tímida veu que demanava respecte en aquests moments transcendents ha estat silenciada.

La Salle ja no està per la defensa del model d'escola catalana a Catalunya. Ja no està pel que diu la LEC, encara vigent; ja no se la creu. Ha guanyat la por. Por de què? Por de qui? La piconadora lasal·liana posada en marxa ja fa més de 10 anys no en té prou i ha posat una marxa més. Fins a on? Fins a quan? Quo vadis, Salle?

Carta a les germanes i germans cristians sobre la situació que estem vivint a Catalunya

*Carta col·lectiva de veïns per a la convivència
Per Josep Lligadas. Dc, 19/12/2018*

Aquí us transcrib la carta que un grup de cristians i cristianes hem fet pública com una contribució a la reflexió col·lectiva sobre la situació que estem vivint a Catalunya).

Rafael Calvo Oyón, Josep Maria Carbonell Abelló, Cori Casanova Barberà, Lourdes Casanovas Cristóbal, Salvador Clarós Ferret, Andreu Comellas Doñate, Albert Farriol Vinyes, Quiteria Guirao Abellán, Josep Lligadas Vendrell, Pilar Malla Escofet, Antoni Pascual Pujós, Mercè Solé Tey.

Amigues i amics,

Els qui signem aquesta carta, cristians i cristianes preocupats per la situació que estem vivint a Catalunya, hem cregut que podria ser una bona cosa explicar aquí la manera com nosaltres veiem la situació, i com veiem que caldria mirar d'encarrilar una sortida. Evidentment, sense cap pretensió de convèncer ningú, sinó només amb el desig que apareguin públicament les diverses maneres d'afrontar el problema que hi ha dintre la comunitat cristiana, partint d'una mateixa fe i d'una mateixa voluntat de fidelitat a l'Evangeli de Jesús.

Adrecem aquesta carta a totes les cristianes i cristians que vulguin llegir-la, i també a tots aquells altres ciutadans i ciutadanes a qui els pugui interessar la nostra opinió, i ho fem moguts pel desig d'afavorir la creació, a tots els nivells possibles, dels canals de diàleg imprescindibles perquè el nostre país pugui anar endavant.

Així doncs, aquí us presentem, en forma de nou punts, la nostra visió del que ens està passant i de cap on podria anar la recerca d'una sortida.

1. Començant per l'aspecte més coent de la situació que estem vivint, nosaltres pensem que l'empresonament, en presó preventiva, d'una colla de dirigents independentistes, no té cap justificació, sembla més un escarment impropï d'un país democràtic que cap altra cosa, i fa un mal gravíssim tant als afectats, com a les seves famílies, com a tota la societat. Demanem, doncs, als jutges que tenen la responsabilitat d'aquesta decisió, així com a tots aquells que d'alguna manera o altra poden influir-hi, que reflexionin sobre el mal que estan fent, i activin els mecanismes necessaris per alliberar els empresonats mentre no hi hagi una sentència ferma.
2. També creiem que els delictes dels quals s'acusa els dirigents independentistes empresonats no es corresponen amb la realitat dels fets, per la qual cosa les penes que els podrien correspondre per aquestes acusacions serien clarament injustes. Sens dubte, molts d'ells van tenir intervencions destacades en actuacions que no respectaven la legalitat democràtica, però no fins als extrems que se'ls volen imputar. Per tant, reclamem que el judici a què se'ls sotmeti es correspongui amb el que realment va passar. I demanem també ja des d'ara que, quan sigui el moment, puguin ser objecte de mesures de gràcia que facilitin la reconciliació social que el nostre país necessita.
3. La situació per la qual està passant Catalunya té arrels molt profundes. Però, certament, l'esclat actual té els seus orígens directes en l'actitud del Partit Popular i de l'espanyolisme més ranci, primer atacant l'Estatut aprovat pel poble de Catalunya legalment en referèndum i després amb el tancament a qualsevol diàleg polític i a qualsevol proposta raonable per respondre a les reivindicacions nacionals que des de Catalunya es plantejaven, tot plegat fruit d'una actitud dramàticament visibilitzada en l'actuació policial del dia 1 d'octubre de 2017. En aquest sentit, doncs, valorem molt positivament el que el canvi de govern a Espanya ha significat, i les

possibilitats de diàleg que s'han obert. Certament que el canvi de to i d'actitud per part del govern espanyol no és suficient, i pensem que en aquest sentit caldria una mica més de valentia a l'hora de fer propostes, però en tot

cas és el primer pas imprescindible per desencallar la situació.

4. En canvi, veiem amb tristesa com des del govern de la Generalitat sovint s'està actuant com si es volgués impedir que el diàleg sigui possible i fructifiqui. No veiem, especialment en les actuacions del president de la Generalitat i en les d'altres dirigents de l'independentisme, una voluntat de trobar punts d'acord que permetin avançar. Les exigències que es presenten, i el to amb què es presenten, no són els que caldria esperar en persones amb real voluntat negociadora.
5. Fa la sensació que, darrere aquesta actitud dels dirigents independentistes, hi ha el convenciment que la causa de la independència de Catalunya té, de per si mateixa, una superioritat moral o una mena de legitimitat intrínseca que tothom hauria de reconèixer i que justificaria qualsevol cosa que es faci per aconseguir-la. Però aquesta superioritat moral o aquesta legitimitat intrínseca no existeixen, i el que compta és la voluntat expressada democràticament pels ciutadans i ciutadanes de Catalunya. A Catalunya, com mostren totes les eleccions que hi ha hagut en els darrers anys, els partits que tenen com a punt central del seu programa la independència no arriben al 50 per cent dels vots. Això, creiem, hauria de portar als dirigents d'aquests partits a no pretendre parlar com si realment la independència tal com ells la promouen fos la voluntat d'una àmplia majoria de catalans i catalanes, sinó a reconèixer i respectar el fet que Catalunya, en aquest sentit, està clarament dividida.
6. Davant la divisió que vivim a Catalunya, no sembla que faci cap favor a la convivència col·lectiva exacerbar la divisió desacreditant fins a límits gens raonables el marc legal, o promovent el menyspreu de tot allò que vingui d'Espanya, o promovent també el menyspreu envers aquells

catalans i catalanes que no estan d'acord amb els criteris de l'independentisme que governa. El bé de Catalunya, i l'objectiu tan decisiu de ser realment un sol poble, aconsellaria més aviat treballar per buscar formes de convivència i d'organització social que, assegurant uns consensos i unes condicions bàsiques, fessin possible construir un espai de trobada realment comú. I això no vol dir pas que els partits independentistes hagin de renunciar als seus objectius: vol dir, només, que seria desitjable que reconeguessin que en el moment actual no es donen les condicions per arribar-hi sense fer una considerable destrossa. Per sort, cal dir-ho, darrerament hem vist com una part de l'independentisme comença a acceptar aquest fet, i ens n'alegrem.

7. Dintre l'objectiu de ser un sol poble, voldríem fer parar atenció en un aspecte que a Catalunya té un pes determinant. Ens referim a la situació de la llengua catalana. Les convulsions dels darrers anys han provocat que un cert nombre de catalans i catalanes, que no tenien el català com a llengua de família però que havien assumit i interioritzat que l'aprenentatge i l'ús de la llengua pròpia de Catalunya era un bé tant personal com social, ara hagin començat a girar-li l'esquena. Des de l'independentisme, s'ha actuat de manera com si el català anés indestructiblement unit a la independència. I com que aquests catalans i catalanes d'orígens familiars no catalans no la volen, la independència, han passat a veure el català com una llengua enemiga. Així, s'ha trencat un consens que havia costat molt de crear. Creiem que els partits independentistes haurien de reflexionar seriosament sobre aquesta realitat. I haurien de reflexionar també sobre el mal que es pot provocar en els altres territoris amb qui compartim la mateixa llengua.
8. Nosaltres, des de la nostra perspectiva, voldríem reivindicar des d'aquí la possibilitat d'un país que pugui funcionar amb pau, dignitat i bona convivència. Per això, voldríem animar al govern espanyol a continuar en el camí del diàleg malgrat totes les dificultats. El govern espanyol, encara que des del govern català no hi hagi la resposta que seria desitjable, no hauria d'aturar les actuacions que facin viable aquest funcionament digne, avançant en la línia de replantejar Espanya com a nació plurinacional, i traient-ne les conseqüències polítiques i jurídiques pertinents. I voldríem fer encara una altra apel·lació: voldríem demanar als partits que fins ara s'han negat a buscar cap sortida política al conflicte que estem vivint, reflexionessin i fossin capaços de canviar d'actitud, pel bé de tots.
9. I mentrestant, a Catalunya caldrà també començar a parlar. L'actual radicalització de plantejaments ha fet que una part de la ciutadania hagi optat per posicions que semblarien irreconciliables, tant en la defensa de la independència de Catalunya com en la defensa de la unitat d'Espanya. Però aquestes posicions poden canviar i, a més, creiem que si la situació entra en camins més dialogants, sens dubte que canviarà. Però caldrà tenir la valentia de fer aquest esforç, i no esperar gaire a posar-s'hi. Si no tothom vol parlar, almenys que parlin els que en tinguin ganes i vulguin fer possible un futur per a tots. Veure quins són els desigs i projectes concrets des de les diverses perspectives, buscar denominadors comuns, i anar caminant.

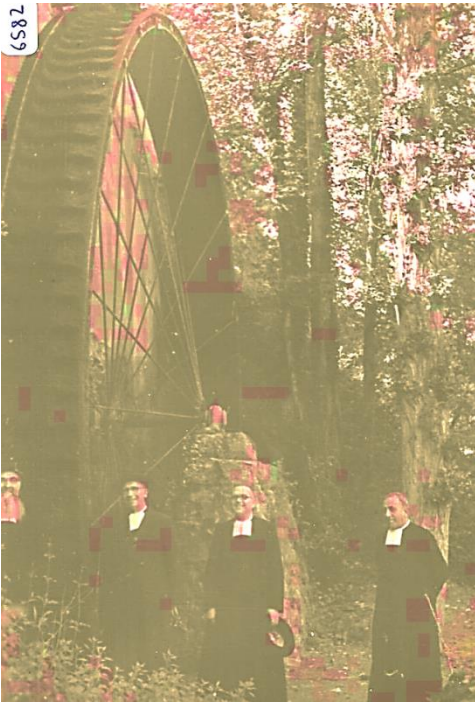
Escrivim això mentre ens preparem per celebrar el Nadal. I mentre ho escrivim, no podem deixar de pensar en els criteris de vida que Jesús ens va ensenyar, i que tan palesos queden en els relats del seu naixement: la pau per a tothom, la dignitat per a tothom i especialment per als pobres, la crida a un món fraternal, la joia per la Bona Nova de Déu. Potser a Catalunya ens hem centrat tant en les nostres batalles internes que ens hem oblidat una mica d'aquests criteris. Nosaltres voldríem que trobéssim una manera de convida que més o menys resultessin acceptables per a la majoria de la població, i ens poguéssim dedicar més a les lluites pel bé comú tal com Jesús l'entenia.

EL MOLÍ DE LA RODA

Racó d'una bellesa natural extraordinària, d'un atractiu singular. Aigua i vegetació, inseparable. Pedres i ombres, acollidores i propícies a les trobades estiuenques que, el molí i la seva roda de proporcions verament gegantines, s'encarregaren de popularitzar.

Joan Borràs Miserachs, Aportació del G. Jesús Borràs i Coca

1.

ós de tronc i fulla, del vianant, amable
para-sol, al pas de l'aigua que l'herbei
remulla, de la Roda,
el ¡Violí mon goig curulla,
un jorn de juliol.

Ací, el carni, baixant suau, imita
les corbes de la serp en moviment;
el terror, a l'esquerra es precipita
i, a la dreta, el marge s'encabrita
i fade paravent.

El rierol -com el camí- dibuixa
Mandroses giragonses, vincladís;
fent voraviu sospira la maduixa
i, més avall, quan el pendent afluixa,
resta quiet i llis.

Som a l'enfront. La roda gegantina
Que, dia i nit, el braç de l'aigua mou;
Sota la pedra tosca s'hi endevina el gra de
blat, el blanc de la farina,
a bresca del pa tou.

2.

S
o
t
a
u
n
a
r
c
u
f
a
n

3.

Oh vell molí. que omple la pau de joia,
Sobretot els diumenges a l'estiu!
Oh tu que ets vell i tens gràcies de noia!
Si aquí el bressol hi cerca el riu Anoia,
Jo hi he trobat un niu.

Jo hi he trobat un niu i una tonada;
hi he trobat un encant meravellós.
Com rossinyol que té l'enamorada,
No sé per on emprendre la volada
si no fugim tots dos.

Oh, vell Molí l'aigua que t'alimenta
És saba generosa per l'arrel;
I, si majestuós, l'arbre s'hi assenta,
al teu redós també s'hi cull la menta
i del romaní, la mel.

Oh, vell molí, de pell bruna i rugosa,
que una ialtra centúria has vist passar,
i encara llences la mirada airosa
i esguardes el futur, com si tal cosa,
i sense tremolar.

Jo em sento avergonyit de ma feblesa
doncs l'esdevenidor m'espaoirdeix
Oh, vell! molí, que enmig de la vellesa
tens de l'adolescent la fortalesa!
El veure't m'enforteix.

Per això vinc a fer-te companyia -de bellesa i
natura, enamorat;
a gaudir les delícies del migdia,
a assaborir la pau i l'harmonia
en un brollar constant.

Per això vinc. M'agrada l'aigua fresca que
sorolla quan salta i fa enrenou;
la de la font que solitària tresca,
la que ho amara tot i a beure engresca,
i et dóna un impuls nou.

Del rierol, en la frondosa vora,
amb un rajolí pur -com de cristall--,
convidant a inclinar-se, hi riu tothora
l'anomenada "font de la senyora";
la joia de la vall.

El somriure li vetlla una bardissa
i un caminet bellugadís hi va;
al damunt seu floreix la cantadissa,
i més enllà una cadenera es frissa,
dins el niu, per volar.

Una altra deu, per cert més cabalosa,
assaona i ablana l'hortet teu
i la verdura hi esdevé ufanosa,
i la fruita més dolça i més sucosa;
tot hi pren més relleu.

És la granota, allí petrificada
---com un símbol palès d'antiguitat---,
qui, per sa boca oberta i extasiada,
pròdiga, alguna vena rebentada,
li don fecunditat.

El sol hi beu des que la nit es desa;
l'aigua salta, llavors, com argent fos.
El pit avar s'hi omple de riquesa,
i al seu davall, troba la bocaencesa,
plaer misteriós.

Hi beu el xai i amb polidesa casta;
adelerats, gos i pastor, també;
que l'aigua d'eixa deu tothom la tasta,
i la farina, fins i tot, hi pasta,
per fer pa el moliner.

En sa pica la molsa envellutada,
que sota el raig és trencadís mirall
s'hi mira el cel en la nit estrellada
i, de jorn la gent, quan sent mermada
la il·lusió pel treball

Sobre eixa font i a mig camí de l'era,
robustos -doncs la saba et corre arreu-,
uns quants xiprers en actitud severa,
com sentinella en vigilant espera,
no es mouen del teu peu.

Sa cabellera, atapeïda i bruna,
e! vent no l'ha pogut mai esbullar;
ni el temporal del temps que tot ho enruna,
mai no ha pogut endur-se'n ni una engruna.
Tot ha estat en va.

Vella com ells, aquí, -e! cel hi parla
-mig arraulida al peu d'un roure fort-
una capella humil que -si aixecar-la--,
d'un temps ençà, bé vàrem oblidar-la
i e! culte hi resta mort.

Vella com ells, i com ells mai vençuda;
com el roure tenia les arrels ...
Mes, ai, ara la veu ha perduda
i, a l'aixopluc del roure, sola i muda,
no parla ja dels cels. .

No parla ja. Li manca la campana,
la llengua poderosa del batall.
Desert, l'ull del cloquer, prou la demana!
Mes, sa pregària es perd en la pagana
sordària de la vall.

I l'herba de l'oblit tost hi creixia tot fent
del viarany un signe incert.
Ara, el fidel, perduda ja la via,
-ja, no hi ve a cercar del cel la companyia
la pau del roure verd.

Aquest record, punyent corn una espina,
em manté el pensament adolorit;
com corc rosegador de dent moll fina,
a poc a poc en va esfondrant la mina de
de goig, que era el meu pit.

Oh, veli molí, recula en ta carrera
i mostra'ns i mostra'ns
l'esplendor del teu passat! Que et
cenyeixi de nou, la primavera, corona
de rialles de rialles encisera,
fruita del primer esclat.

Comiat al Germà Manolo García

Gràcies, G. Manolo

G. Miquel Xancó i Roca

G. Manolo: Avui, per tots els Germans de Catalunya i per tota la comunitat educativa de La Salle Bonanova és un dia d'acció de gràcies.

Gràcies perquè Déu ens ha fet el do de posar-te a les nostres vides.

Gràcies perquè has estat un Germà de La Salle complert i ens has fet recuperar el sentit de la pregària, la comunitat i la missió.

Gràcies perquè ens has ensenyat com fer pregària, animar-la, i fer pedagogia del cant.

Gràcies perquè molts Germans hem pogut compartir amb tu al llarg de 49 anys, la vida comunitària.

Gràcies perquè ens has ensenyat què vol dir acompanyar els alumnes a totes les edats, especialment els de COU. I això tant a les classes de química, com a la reflexió, al catecisme o als recessos.

Sabies guanyar-te la confiança i la confidencialitat dels alumnes i per sobre de tot et mostraves com un Germà senzill, humil, fidel a la pobresa, que volies dissimular el què realment valies, malgrat les teves grans habilitats i intel·ligència.

No et guardaves res per a tu. T'oferies a qualsevol servei, sigui a les festes La Salle, sigui a Finestra Oberta o amb els més necessitats.

Gmà. Manolo: ara que ja veus a Déu cara a cara, intercedeix per nosaltres i de tant en tant envia'ns el teu somriure, les teves pessigolles i unes quantes ganyotes.

Nosaltres: Germans, Professors, exalumnes i familiars et recordarem sempre.

Una vida lliurada als Germans, a la vida comunitària i als alumnes

G. Josep Canal i Alavedra

Sant Joan en la carta que hem escoltat ens recorda que aquells que estimen han transformat la mort en vida i la vida del Germà Manolo ha estat una vida lliurada als Germans, a la vida comunitària, als seus alumnes... Persona de bon humor i d'una gran proximitat amb les persones, inclús en aquests últims mesos, que no reconeixia a molts, sempre tenia un acudit per a fer somriure. En química un tema important es el de los enllaços químics i el G. Manolo sabia molt de relacions humanes.

El Germà Manolo es va deixar captivar per la persona de Jesús i el va seguir des de la seva infància fins al final de la seva vida. En la seva vida, en el seu ministeri educatiu, en les seves classes, en les seves activitats pastorals, en el seu testimoni, no volia fer res més que anunciar a Jesús. El Germà Manolo ens ha mostrat la humanitat de Jesús i en les seves reflexions, catequesis, classes de religió ens parlava de l'origen diví de la misericòrdia expressada en Jesús.

Amb el pas dels anys i els canvis del sistema educatiu, anirà deixant la seva labor educativa en primera línia, però va seguir col·laborant a Finestra Oberta, serveis comunitaris... fins que diferents problemes de salut van aconsellar la vinguda a aquesta casa de Cambrils l'any 2016.

I en aquesta casa, malgrat els seus problemes de memòria, de no poder reconèixer les persones i de diversos despistes, sempre hem vist al Germà alegre, proper i comunicador. Els seus somriures i comunitat, del personal de la infermeria y del Centre "Les Orenetes per a malats d'Alzheimer".

Aquesta ha estat la vida del Germà Manolo, sempre ha viscut en la presència de Déu, ha participat de la seva Vida, perquè com ens ha dit sant Pau, el Germà Manolo ha viscut estimant, a la família, als Germans, als alumnes i a tots els qui s'han creuat en el seu camí.

I com en dies propers celebrarem la festa de la Immaculada, la vida del G. Manolo ha estat un "FIAT", com Maria va pronunciar a l'àngel Gabriel, ha estat sempre un Germà obert i acollidor de la voluntat de Déu.

Celebració d'acomiadament del nostre Germà Manolo de la Comunitat de Sant Josep de Cambrils

G. Santiago Mateu i Bertran

El Hno. Manolo nos ha dejado. Ya no era nuestro hermano, el Manolo que habíamos conocido y convivido años atrás. Mis recuerdos y los años se entremezclan con gratas y variadas sensaciones.

Tu vida en La Salle empezó en esta casa de Cambrils. Acompañado de tu primo el Hno. Aurelio o Alnot, que en aquellos tiempos no llevaba este andar cansino y que jugaba bien a la pelota a mano, en el frontón, por decir algo, de la pared que une las dos casas. Tu presentación debió ser más o menos como la de todos nosotros, tiempo ha. En la Sala de comunidad con todos los aspirantes, el Hno. Director te dio la bienvenida y te dieron un compañero-aspirante que fuera tu ángel de la guarda, para que te ayudara en el inicio de la nueva vida de novicio menor.

Pues bien, ahora tus Hermanos nos reunimos junto a ti, con pena y hondo sentimiento. En este tanatorio nos preside nuestro Superior General, y en él nos reconocemos hijos de nuestro Padre san Juan Bautista de La Salle. También nos preside el Papa Francisco, como muestra de nuestra fidelidad a Roma. Y desde las alturas de Montserrat, nuestra madre María, nos contempla y te está acogiendo en la casa del Padre Dios.

Queremos decirte adiós, porque te hemos querido y te seguimos queriendo. De verdad que lo sentimos y que te añoraremos. El tiempo, este vacío en el interior de nuestro yo, espera encontrarte en la morada con el abrazo de san Juan de La Salle, de todos tus familiares y nuestros Hermanos que nos han precedido.

Delante del misterio de la vida: nacimiento – gozo – dolor - muerte y resurrección esperada, nos queda sólo el sumergirnos en la misericordia del Dios Padre. Mientras escuchamos la melodía del “adoramus te Domine” repetida una y otra vez, te pensamos y te vemos en la plenitud de tus capacidades. Después podremos evocar, cualquier recuerdo de tu paso, tu mirada y tu buen hacer en los distintos quehaceres que has ejercido.

- **Música : Adoramus te Domine (Taizé)**
- **Los que quieran pueden evocar algún recuerdo personal u otro...**

MANOLO has sido un Buen Hermano. Un hermano excelente... Te ha tocado lidiar muchas y diversas faenas. Pero sobre todo has sido un Hermano entregado de vida a tu ministerio de maestro. Escuchamos lo que nos dice la Regla.

Lectura:

“En resposta a la crida de l’Esperit Sant, el Germà ofereix lliurement sense ànim de fer-se enrere, la seva entera existència, basada en l’Evangeli. Per això es consagra completament a la Santíssima Trinitat per procurar la seva gloria en el ministeri de l’educació cristiana.

La consagració religiosa dóna sentit als compromisos concrets que inspira, i unifica tots els moments de la vida del Germà.

Com a religiós dedicat al ministeri de l’educació cristiana, el seu primer apostolat consisteix en el testimoni de la seva vida consagrada.

Els Germans s’obliguen a quedar-se en l’Institut per realitzar-hi la seva missió específica, i a viure-hi en comunió fraterna i apostòlica, fidels a l’Institut i al seu esperit, als seus Germans i a aquells a qui serveixen en el seu ministeri”.

Escoltem el cant :

- **“Tú me enseñaste a volar...”**

I la nostra pregària del **“Pare nostre”** cantat.

Acabem aquesta pregària amb el cant de la Salve, to solemne.

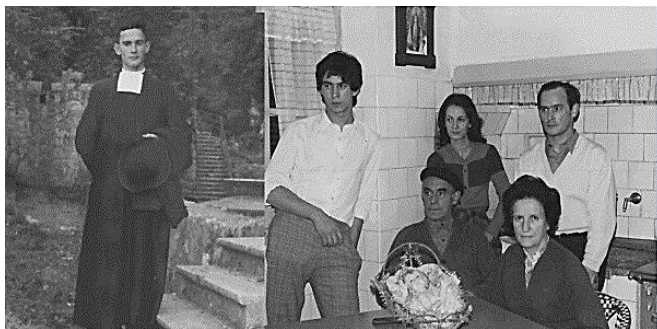

La Salle Bonanova al G. Manolo

i testimonis

G. Joaquín Porrera i Olivé

Recordar al Germà Manolo és com contemplar un bell paisatge i gravar tots els raconets que han marcat unes pinzellades fermes i acolorides que són el reflex de la vida d'un autèntic Germà de La Salle. Aquestes vistes projectades al cap dels 83 anys de la seva vida ens mostren els trets més significatius de la seva personalitat.

El Germà Manolo va estimar i va entendre molt bé la seva vocació. Va voler ser un Germà de La Salle per ser un bon educador. D'aquest paisatge

destaquem unes instantànies que sobresurten i que revelen sobretot que el Germà Manolo va ser un bon religiós. La seva espiritualitat es basava en l'esperit d'oració que envoltava tota la seva vida i com a conseqüència del record de la presència de Déu sovint i l'oferiment d'obres en els moments més significatius del dia.

Una de les característiques d'aquest esperit d'oració va ser la seva devoció a la Mare de Déu. Ho demostrava sempre que podia i la comunicava als seus alumnes. Quan va ser Director de la Comunitat de Bonanova va seguir la tradició de peregrinar a un Santuari de la Mare de Déu per oferir-li el Projecte Comunitari del curs. Aprofitant les seves qualitats musicals, vam aprendre molts cants dedicats a la Mare de Déu que després cantàvem al final de la pregària del capvespre.

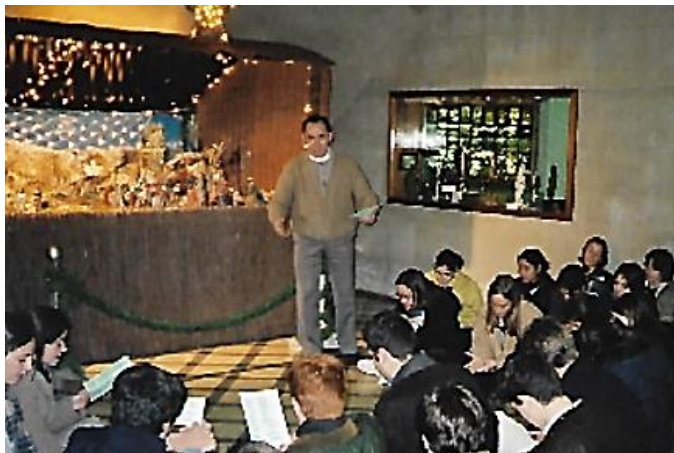
El Germà Manolo va ser un fidel deixeble de sant Joan Baptista de La Salle. Ho demostrava per la coherència de la seva vida. Parlava del Fundador amb estimació i els seus alumnes reconeixen les seves paraules perquè s'ajustaven a la seva vida de Germà. Va ser un dels darrers Germans que va deixar la sotana i el pitet blanc. Els seus alumnes de COU ho entenien i ho respectaven perquè era tot un símbol d'admiració a La Salle.

La convicció personal de que la vida religiosa suposa ascesi, distingia al Germà Manolo per la seva senzillesa. Era afable, sabia escoltar, sabia dialogar, no jutjava als demés. La seva bondat inspirava confiança. Mai volgué cap homenatge i això que els seus alumnes li demanaven cada any. Estava sempre disposat a ajudar i feia serveis comunitaris sense que l'hi demanessin. Era un excel·lent company de comunitat que mai tenia una crítica per a ningú i era buscat per ser company de passeig en els dies de lleure.

Ens queden unes imatges espirituals que potser el Germà Manolo no li agradarien que es publicuessin però sempre quedaran impreses en el record dels que vam viure amb ell.

Si contemplen el transfons del paisatge, hi descobrim una sèrie de petits quadres que ens recorden al Germà Manolo com educador. La seva realització humana i la seva felicitat era viscuda a la classe. Era un home de classe. La classe s'inseria en el seu desig de viure el carisma lasal·lià i ho va aconseguir.

A les classes de les que era el tutor, començava sempre per la reflexió a l'estil de La Salle. No necessitava llibres, documents o altres ajudes. Les seves reflexions eren sempre fruit del seu pensament, enriquit amb idees pròpies. Acabava la reflexió amb una pregària i animava als alumnes a que presentessin les seves intencions.

Les seves classes de química, sempre ben preparades, eren un model. Les seves explicacions eren clares i entenedores. Si veia que algun concepte no quedava clar, el tornava a repetir i sempre deixava la porta oberta per futures consultes fora de les hores de classe. El complement de les seves classes era el Laboratori de Química. La seva experiència i la seva habilitat feien que els alumnes les aprofitessin i les gaudissin..

L'acció apostòlica del Germà Manolo es centrava principalment en la formació dels alumnes finalistes. Un dels mitjans eren les CONVIVÈNCIES DE COU, que normalment es feien al començament de curs. Amb l'ajuda d'altres Germans i Professors, el Germà Manolo posava tot el seu interès i el seu esforç perquè fossin uns dies de renovació espiritual pels finalistes. Les intervencions del Germà Manolo reflectien la seva espiritualitat i el seu desig de que hi hagués una verdadera "conversió" que estimulés la vida cristiana.

En el transfons apostòlic trobem el Germà Manolo participant activament en la CATEQUESI DE CONFIRMACIÓ. Durant molts anys, sempre va tenir un grup al seu càrrec i era admirable el seu compromís per intentar fer-los convèncer de la importància del sagrament pel qual es preparaven. El Germà Manolo demostrava també el seu zel animant els cants de les pregàries i sobre tot l'Eucaristia en els dos dies de convivència que els confirmants passaven a la Casa de Recés dels Germans Maristes de Llinars.

El missatge final de l'actuació del Germà Manolo amb els alumnes de COU era l'organització de la FESTA DEL FINALISTA. Volia que els alumnes s'emportessin un bon record de la seva estada al Col·legi i per això amb molta creativitat organitzava una diada ple de significat. Un mes abans, passava per les classes per assajar els cants de la Missa del finalista per tal que els alumnes hi participessin. El moment més emocionant era la Missa que compartien pares, mares, fills i filles. Era com un himne d'acció de gràcies i un acomiadament. Després hi havia la presentació de l'Orla de la Promoció i un acte acadèmic amb diferents actuacions dels finalistes i els discursos de comiat. Per acabar el Sopar del Finalista compartit també amb els Pares i Mares.

Una part molt bonica d'aquest panorama, i pot ser poc coneguda, han estat els anys de jubilació del Germà Manolo. Així que deixa l'activitat docent sent la crida de continuar essent útil mitjançant el voluntariat. Demana si pot fer algun servei a FINESTRA OBERTA i de seguida se li encomanen feines de coordinació i classificació, sempre volent passar desapercebut. Amb alegria accepta formar part del grup de voluntaris que participen a la PELEGRINACIÓ DELS MALALTS A LOURDES. Durant cinc anys va fer aquest servei amb molta dedicació i responsabilitat donant-se en tot i per tot, destacant la seva afabilitat amb els malalts..

Els darrers anys i com a conseqüència del seu estat mental van aconsellar el seu trasllat a la Casa Sant Josep de Cambrils. Es va integrar a la comunitat dintre de les seves limitacions. La seva memòria es va anant afeblint. Un accident fortuït durant un dels àpats va provocar el seu internament al Hospital Sant Joan de Reus.

Malgrat la cura dels metges per refer-lo, el Germà Manolo ens va deixar el dia 5 de desembre de 2018.

La notícia del seu traspàs va córrer ràpidament per les xarxes socials. En l'enterrament el van acompanyar els seus familiars, els Germans del Sector de Catalunya i un grup d'antics alumnes de La Salle Bonanova i La Salle Reus.

No van passar gaires hores quan un grup de Professors i Professores de Bonanova, antics alumnes de diferents promocions de COU i la Junta de l'AMPA del Col·legi van demanar que es celebrés una Missa d'Acció de Gràcies pel Germà Manolo per afavorir l'assistència de les persones que no van poder anar al enterrament.

Aquesta Missa es va celebrar el dia 15 de Gener a la Capella del Col·legi. La cerimònia va ser molt

concorreguda: Germans, Professores i Professors, Professors jubilats, pares i mares del Col·legi, antics alumnes, personal d'administració i serveis i amics que van conèixer i estimar al Germà Manolo.

Heus ací uns quants testimonis d'afecte que es van llegir en acabar la Missa:

Como casi todos, por no decir todos los que están aquí han sido alumnos suyos y en mi caso he sido alumno y además de padre de alumnos, y no quiero comentar mi propia experiencia, sino la experiencia de mis hijos, que cada día durante los 11 años que han estado en este colegio han visto día tras día al Hermano Manolo, en la pista Sant Jordi, las aulas aquellas donde todos sueñan en llegar, porque representaban y representan el final de un ciclo, y qué mejor final era que con aquel Hermano entrañable, alegre, que siempre de buena mañana te recibía de buen humor y dándote ánimos

Siempre ha demostrado, el Hermano Manolo, su espíritu colaborador, en las Convivencias por ejemplo, se ha pasado horas entre la taquilla del Bar y la de la Tómbola!!! O las otras Convivencias, las Espirituales "Mater Salvatoris" os acordáis!!!

A mí en particular me ayudó mucho. Siempre ha sido una persona con la que podías hablar y explicarle los problemas que podías tener y siempre tenía una palabra de apoyo y de realidad!!!

¿Qué va hacer Bonanova sin el Hermano Manolo, qué va hacer La Salle sin él? Pensemos por un momento, de nuestra etapa en el Colegio, de quien nos acordamos, de qué profesores, estoy que, para bien, siempre está y estará NUESTRO Hermano Manolo...

Gracias por tu dedicación, gracias por lo que has hecho por nosotros y gracias por estar en nuestras vidas!

Jordi Bech, antic alumne i expresident de la Junta de l'AMPA del Col·legi

"Iba a empezar diciendo que soy ex alumna del hermano Manolo, pero en realidad soy mucho más que una ex alumna, porque el hermano Manolo era mucho más que un buen profesor.

Era un amigo, al cual pude acudir siempre que lo necesité para recibir un buen consejo. Un consejo que no era de padre o de un familiar, pero que era tan importante para mí como los demás.

Era un hombre excepcional, y tenía todas las gracias: era simpático, bien preparado, cercano, talentoso y por qué no decirlo, guapo.

Era un hombre generoso, amigo de todos, y siempre tenía la puerta abierta sin otro interés que ayudar.

Era un hombre divertido, que supo mantener la autoridad necesaria sin perder cercanía.

Era un innovador, porque él tuvo la idea y el empeño de organizar la primera fiesta del finalista.

Era un referente. Tanto yo como mis compañeros de clase le tenemos todavía muy presente cuando nos enfrentamos a un problema, porque él siempre tenía la frase adecuada para arreglar las cosas.

El Hermano Manolo fue un excelente representante de los Hermanos de La Salle. Una persona que dedicó toda su vida a formar las personas en valores, no solo en el colegio sino durante todo el tiempo que fuera necesario.

Como alumna, ex alumna, amiga, madre y como persona, quiero agradecerte, Manolo, todo lo que has hecho por mí y por muchos otros exalumnos tuyos. Siempre te recordaremos como un ejemplo de vida."

Blanca Barjau, Antigua alumna, COU 1974-1975, vocal de la Junta de l'AMPA

Hermano. Manolo:

En las palabras anteriores y en las mías, está representada la VOZ de todos los que hoy estamos aquí presentes, y la de quienes te admiramos profundamente, te recordamos y te guardamos en nuestros corazones.

Nos sumamos en un único latido para decirte que ha sido un inmenso regalo poder compartir espacios de vida contigo y saber que todo lo que aprendimos a tu lado forma parte de nosotros, de nuestra forma de ser y de aportar a los demás...

Durante estos días, muchos antiguos alumnos han estado conectados hablando de ti. Nos hemos reencontrado, Manolo! Qué alegría te hemos dado! Estoy segura! Anécdotas y más anécdotas...

Ex-alumnos de unas y otras promociones, familias, profesores (algunos ya jubilados...)... TODOS hemos querido detener nuestro tiempo (algo tan complicado en estas épocas...) para recordarte y recordarte, sin pausa, sin prisa... para compartir el cómo te estamos echando de menos...

Y es que la huella que nos dejas está presente en cada uno de nosotros de una forma tan especial y tan especial... Y coincidimos en que nos inspiras cada día. Qué gran regalo nos has dado!

Quienes tuvimos la gran suerte de pasar una etapa de nuestras vidas junto a ti, hemos podido impregnarnos de Salle y de tu enorme sabiduría y de tu excepcional saber hacer... Eras, eres y serás siempre un referente, una de las personas que más nos influyó en nuestro desarrollo como personas. Y nos sentimos comprometidos en mostrarnos como tú hacías, ofreciendo todo lo que somos a los demás, cambiando el mundo dentro de nuestras posibilidades, siguiendo tu ejemplo, poco a poco, pero con tenacidad...

Hoy somos todos uno mismo en tu recuerdo. El vacío que nos dejas es muy profundo... Te recordamos en una sola voz, la misma que nos mantendrá unidos como lasalianos y anudados por el profundo respeto y admiración que tenemos hacia tus enseñanzas, hacia tu calidez, hacia la ejemplaridad con la que nos brindaste tu entusiasmo a lo largo de nuestras vidas... Todo nuestro cariño para el Hno. Manolo y para su familia, que es desde siempre la nuestra...

(Poesía en memoria del Hno. Manolo)

No nos olvidemos

Nunca	Para cada momento	
De sus gestos	En que la tristeza y la	Su presencia,
De su voz	Nostalgia que nos queda	Su compañía,
De sus dichos	Nos reclame	Sus palabras,
		Su mirada clara...

Un beso de todos nosotros, Hno. Manolo. Tu recuerdo, en el nuestro, para siempre.

Lara Alonso, Antigua Alumna, COU 1994-1995, Gerent del Institut of Technology La Salle

He tingut el privilegi de poder compartir amb el Germà Manolo 25 anys. Dic privilegi perquè sempre em va tractar amb estima, com un germà.

Al pensar en ell em venen al cap tres paraules: COU, Convivències de Sant Martí i Finalista.

COU. En ell, la paraula COU era sinònim d'acolliment de l'alumne com a estudiant però sobretot, com a persona. Despatx obert, professor de química. La millor lliçó de química la solia donar fora de l'aula amb reaccions químiques fetes d'escolta, comprensió, delicadesa, preocupació pel creixement personal... Sempre un pot de caramels sobre la taula. Les possibles dificultats i amargors dels estudis de COU amb el Manolo sempre eren més dolces.

Han estat moltes les famílies que quan han vingut a inscriure els seus fills a l'escola, recordaven amb orgull haver estat alumnes del Germà Manolo.

CONVIVÈNCIES. Entre les de Sant Martí i les de confirmació a Llinars vam compartir 27 grups diferents. Era en aquells moments on vaig descobrir de manera especial el seu cor de Germà i d'apòstol. Com vivia aquells moments privilegiats on podia fer l'anunci explícit de Jesús i explicar d'una manera molt pedagògica el sentit de les benaurances!

Com animava a noies i nois a viure la vida a l'estil de Jesús! Com mostrava la humanitat i la misericòrdia de Jesús!

A les convivències que es feien a l'octubre o novembre, ja aprofitava per ensenyar els cants de la festa del finalista.

El FINALISTA. Era la seva festa. El moment on pares, alumnes, germans i professors vivien un dia d'acció de gràcies aquí al voltant de l'altar, al teatre i a la taula. Preparava la festa amb molt de temps i implicava a tots els alumnes: jocs, eucaristia, actuacions, festa...

Una festa que creava moments entranyables. A la missa en el moment de la pau amb la rosa a les mares i el poema als pares, en el cant parenostre... en el teatre cantant el "gaudeamus igitur" i acabant tots a una amb el "amigos para siempre"...

Volia que la vida fos família i festa. Aquest "amigos para siempre" que recorden molts dels que van viure amb ell la festa del finalista, queda gravat en el nostre cor no com un "amigos para siempre" sinó com un "Germà per a sempre". Perquè el Manolo era com el sol, que no és de ningú en exclusiva però que tothom el considera com a seu.

Gràcies Manolo per estimar-nos tant i per deixar que t'estiméssim!

Florenci Bové, Cap d'Estudis de Secundària de La Salle Bonanova

Donem gràcies a Déu per haver conegut, viscut i estimat al Germà Manolo. Que des del Cel siguis el nostre intercessor i preguis per a tots els que sempre hem vist en tu un autèntic Germà de La Salle, un Professor excel·lent, un amic incondicional i una gran persona. Gràcies de tot cor.

Recordant el nostre G. Josep Fisas

G. Josep Guiteras i Llimona

Germà Josep, i benvolguts Germans, familiars i amics del Germà Josep.

Tot ha anat molt ràpid, més del que ens pensàvem. Però el que queda ben clar és que allò que diu la Paraula de Déu s'ha acomplert: que ***“Els teus camins no són el nostres camins...”*** i que ***només Déu sap allò que ens té preparat a cada u de nosaltres”...*** I ho acceptem!

No ens ho pensàvem, però tu tenies les coses més clares que nosaltres i ja havies fet uns passos i havies pres unes decisions en el bon camí. Ja portaves a Sant Martí, al teu estimat Sant Martí, 13 anys i 5 mesos i veies i vèiem que necessitaves més ajuda, més companyia, més tranquil·litat, més atencions, que els Germans i el personal de la casa ja no et podíem donar.

Vam fer un comiat que, ben segur, recordaràs sempre amb el personal de REVISA i amb la teva família i vas marxar tranquil, content i convençut que era el millor per a tu.

En aquell moment, vaig recordar, i ho vull tornar a fer ara, per donar-te'n les gràcies de nou, tot el que vaig viure i aprendre al llarg dels 2 anys y 4 mesos que vam estar junts a la Comunitat de Sant Martí. Jo no et coneixia gaire, només de les entrevistes que feia quan estava de vista a la Comunitat. Però des de llavors, ja havia descobert en tu, i el temps m'ho ha anat confirmant, un Germà de cap a peus. Una persona de caràcter, de conviccions sèries i profundes i de principis i valors ben lasal·lians. I això és el que havies fet i viscut al llarg de tota la teva vida, en els llocs per on vas passar i que ens han recordat avui i tenim en l'esquela.

Gràcies, Josep! gràcies, Germà Josep! per la teva gran personalitat, feta bonhomia i humanitat. Gràcies pel teu testimoni religiós i vocacional que ens has donat i que vas concretar en algunes d'aquelles trobades que fèiem amb els grups de FICAT, al capvespre, després de sopar.

Recordo molt bé un dels consells que donaves als educadors lasal·lians amb que estàvem, que era que no menysvaloressin mai cap alumne, que no diguessin mai res de negatiu dels alumnes, perquè això els feia molt de mal. I també recordo, quan parlaves de la teva família i del pare, especialment, que n'havies après moltes coses i que tota l'afició als ocells et venia d'ell. I, per això, a tot arreu allà on tu anaves, no hi podien faltar les gàbies d'ocells, almenys de 6 parelles de classes diferents. (no sé tots els noms com el sabies tu, i em sap greu!).

De la família, també et ve l'amor als conills, a altres animals i a la terra. Terra que vas conrear i molt bé a Sant Martí amb tomàquets, enciams, faves, cebes i alls i, també, calçots, calçots que em vas ensenyar a plantar i a calçar i a collir. Moltes gràcies per tot això, Josep.

I, encara ahir, a Cassà, lloc d'on en vas ser Director i on tens molts bons amics, el Germà Gumersindo de la Comunitat de Manresa, em deia que el canari que li vas fer portar, fa ben poc, cantava i refilava com un àngel.

I també t'he de dir que, els 3 Germans de la Comunitat, trobem a faltar aquella veu potent i decidida amb què resaves els Salms, entonaves els cants i, sobretot, ens recordaves puntualment els Sants, els Aniversaris, les defuncions dels Germans, alguns dels quals tu coneixies molt bé, i aquells fets institucionals del Sector Catalunya i del Districte ARLEP. Tot plegat, evidències ben clares del teu amor a l'Institut, al Sector Catalunya, a la vocació de Germà i a la vida del poble i de l'església de Veciana, de Sant Martí i de Calaf, als quals tu t'hi senties molt vinculat i on hi vas anar fent molts amics, a través de les diferents trobades que fèiem: de la Missa del Gall, Reis, Pasqua, Caramelles, castanyada, Trobada de la gent gran, Santa Calamanda, Santa Llúcia o Sant Sebastià. I, per descomptat, que no et perdies cap dissabte la teva visita al marcat de Calaf i anar a buscar el Diari i a comprar el pa.

I acabo, agraint-te, de nou, tots els bons exemples que ens dat. Tot recordant la festa que vam fer ahir a Cassà i que acabem de fer avui a Torreforta, festes que, fonamentalment, han consistit en agrair als Germans tot el que han fet en aquests dos centres per a l'educació humana i cristiana del seus nois i joves, et demano i et demanem que, ara, que tu ja ets amb sant Joan Baptista de La Salle, del qual n'estem celebrant el tricentenari de la seva mort i amb tants altres Germans, Sants i Beats, alguns amics teus i amics nostres, intercedeixis i intercediu tots per nosaltres i per les Obres que els Germans estem animant i portant a Catalunya, amb l'ajuda incondicional de tants i tants lasal·lians, perquè seguim sent fidels a l'Esperit i al Carisma del nostre Sant Fundador. Segur que el Bon Déu t'escoltarà!

Moltes gràcies, doncs, Germà Josep! I que, al cel, ens puguem retrobar tots un dia!

Comiat al Tiet Josep

Nebodes Marga i Montserrat

Tiet, ens hem reunit tota la Família aquí pel teu comiat. Ens has deixat per anar a la casa del Pare. Has marxat sense fer soroll, en pau tal i com sempre t'ha caracteritzat. Estem tristos no tenim prou paraules per definir el dolor que sentim, una part del nostre cor se'ns ha trencat, marxa el nostre puntal, referent i nexa d'unió d'entre tots nosaltres.

Estem commoguts, són ratlles de dolor però a la vegada hi ha una petita escletxa de llum perquè sabem que des de el Cel seguiràs guiant-nos, protegint-nos i pregant per cadascú de nosaltres.

Són molts els records que podríem anar teixint entre tots. Hem gaudit de TU durant molts anys, hem viscut i compartit moltes vivències, ens has ajudat a créixer com a persones. Ens has fet molt feliços. Sempre hem pogut comptar amb TU, sempre has tingut la mà estesa, ajudant-nos, participant dels moments bons i no tan bons, sempre a punt a tot i per tot, amb un pit i a munt, respireu fort i endavant que ens en sortirem. Com hem gaudit de TU!, gràcies

per tot.

No escollim ni el dia, ni el lloc on naixem, així com tampoc les circumstàncies i el dia que morim. No ho has fet TU i tampoc ho farem nosaltres, però sí que podem escollir com i de quina manera viure, TU vas decidir entregar la teva vida a les Escoles Cristianes de La Salle, però sempre has tingut dedicació a la Família. Has estat un home molt religiós, actiu, afable, vital, ..., i sobretot bondadós.

Et trobarem a faltar molt, no t'oblidarem mai sempre estaràs entre nosaltres de cor i pensament. T'estimem, un petó de tots nosaltres.

La Família

BODES D'OR DE LA PROFESSIÓ PERPÈTUA DEL TIET JOSEP

I què podem dir del nostre tiet Josep?? Això és el que el teu nebot petit i família recordem iensem de tu:

- un somriure sempre a punt.
- agraït.
- molt treballador.
- amb bon humor.
- s'enfada quan perd a la botifarra.
- a prop nostre en moments de festa i en moments tristos.
- bon cuiner de cargols, arròs i peix.
- amant dels ocells i de la natura

i sobretot, **EL MILLOR TIET JOSEP DEL MÓN!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!**

Moltes felicitats en un dia tant important.

Sempre que ho necessitis i puguem , també estarem al teu costat.

Jordi, Marta, Josep i ben aviat la Jana.

GERMÀ JOSEP FISAS: HOME DE ZEL... DE COMUNITAT... DE PREGÀRIA...

G. Josep Canal i Alavedra

Déu porta a la plenitud la humanitat per mitjà dels seu Fill estimat, Jesús. Tota vida humana té la seva plenitud en ell, el Salvador de tots els homes. La nostra pregària pel nostre Germà Josep, té, en aquests moments de la seva mort i del seu enterrament, aquest sentit: que Jesús mateix, amb el seu amor misericordiós, acull tota la seva vida i el fa participar ja des d'ara de la plenitud de la Vida. Com ens deia sant Joan en la primera lectura... avui Déu, com prova d'amor anomena al nostre Germà Josep, Fill seu, i ho és des del seu naixement, des del seu baptisme, i ara ja ho és plenament, doncs, Déu com a Pare se li ha manifestat plenament.

A l'Evangeli, Jesús acull als senzills, als humils, als cansats, als afeixugats... i aquesta ha estat la vida del nostre estimat Gmà. Josep, donar-ho tot, entrega total i generosa als Germans, als alumnes i a la natura.

De manera senzilla i humil ha gaudit de la natura, de la pesca, dels ocells, de l'hort i les plantes, eren una bona manera per a ell, per lloar el Déu de la Vida, i era en aquests moments que com Jesús podia dir "Us enalteixo Pare perquè heu revelat als senzills els misteris de la vida". I quan Jesús exclama "veniu a mi tots els que esteu cansats i afeixugats" el Gmà. Josep li ha presentat el seu cor cansat i malmès, perquè ha estat tota una vida per estimar, a la seva preuada família, amb qui gaudia de totes les trobades, i sempre preocupat per tots i cadascun d'ells, ha estimat als Germans de comunitat, amb qui ha compartit la fe, la convivència i la responsabilitat per la missió, a tots els alumnes que són molts, que han passat per les seves aules, a tots els professors/es amb qui ha compartit missió, de manera especial, amb més novells, sempre els donava un full que contenia consells que parlaven de silenci, prudència, i estimació als alumnes.

Amb l'edat de la jubilació començà la seva nova funció, nou anys com a administrador de La Salle Tarragona que combina amb les millors aficions de la seva vida: els ocells i l'hort. I darrerament, com amic de la natura, ha pogut gaudir dels ocells, de l'hort, de la natura en el Casal La Salle de Sant Martí, durant 13 anys, fins que poc a poc, estimat Gmà. Josep, el teu cor cansat d'estimar, cansat de treballs i dedicació complerta a les teves responsabilitats ha anat baixant lentament fins que el Pare t'ha cridat a casa seva perquè li diguis i li comuniquis tots els noms que has escrit en el teu gran cor.

I tornem a l'Evangeli, Jesús ens diu que ningú no coneix el Pare, sinó és pel Fill, el nostre estimat Gmà. Josep, també ha tingut un gran zel per apropar els alumnes a Jesús. Com tot educador lasal·lià ha passat moltes hores a les aules parlant de Jesús a la classe de religió, les reflexions del matí, celebracions... i també recordem la il·lusió i empenta amb que preparava les primeres comunions a la Bonanova.

El Gmà. Josep era un home de comunitat, gaudia de les converses amb els Germans, per compartir anècdotes i vivències, sempre servicial i disposat a ajudar en tots els serveis comunitaris que se li demanaven. Era exigent amb els altres, però també s'exigia molt a si mateix. Sabia que la comunitat es fa amb el millor de cadascú.

El Gmà. Josep era un home de pregària, era un home d'Església, fidel als compromisos comunitaris, sempre convidava a la comunitat a pregar pels aniversaris i onomàstiques dels Germans que encara caminem per aquesta terra i també a recordar i pregar per aquells que feia anys que ens havien deixat. Ara Josep el teu nom estarà en la llista dels que ja no hi són, pregarem per tu, però quan et presentis davant del Pare, parla-li de la teva família, dels Germans de La Salle amb els que tant has compartit, dels professors i professores i de la munió d'alumnes que han passat per les teves aules i per totes les aules de la Salle. Confiam en la teva pregària.

A reveure, Josep!

JOSEP FISAS "L'AMIC"

(Germà de la Salle)

*Amic Josep: Amb ales ben descloses
emprens llarg vol mirant a l'Infinit.
Ton nou Destí, esclat ja n'és de roses
envellutat amb cants i precés "d'Amics".*

*Deixes buidor als cors que tu estimaves.
Te'n vas serè al clam que ve de Dalt.
Entres content per l'ampla portalada.
Gaudeix de ple del premi que has guanyat!*

*Els vells "Amics" recorden del conviure
els anys daurats..., l'estima..., el franc somriure,
regals tots ells d'un FISAS GENERÓS.*

*Del Cim estant el teu silenci ens parla,
d'un llarg camí..., d'històries..., de "Trobades"...*
Sempre et tindrem present en nostres cors!

**Ignasi Romeu
16.01.2019**

FISAS, AMIC:

DESCANSA EN PAU!

Amb l'Abraçada

D'Una Amistat

Recordant el nostre Germà Josep I. Farrés

Benaurats el nets de cor, perquè ells veuran Déu

G. Santi Mateu i Bertran

Estimat germà Josep Ignasi, ahir per la tarda, la comunitat de Germans ens vàrem reunir al voltant de les teves despulles. En aquells moments ens sentirem Germans de La Salle, Germans que *junts i per associació* seguim fent realitat el Carisma de La Salle. Et férem present enmig de nosaltres recordant fets teus, moments de joia, de dificultats al llarg de la teva vida.

Ara estàs en la casa pairal que el Pare del cel ens té reservada, envoltat dels teus pares, familiars. No dubto que el teu germà Ramon t'haurà guiat envoltat de Germans amb els seus pitets blancs, que portàvem com a distintiu de Germans. Joan Baptista de la Salle t'haurà rebut amb un abraçada molt sentida com a fill i germà que has estat fidel fins a la fi dels teus dies.

Benaurats el nets de cor, perquè ells veuran Déu

Josep Ignasi, ens vàrem conèixer a La Salle Bonanova. Començaves els estudis en Belles Arts i al mateix temps tenies classes i vigilàncies com era la manera de fer en aquells anys. Me'n recordo que explicaves com a Calaf, amb els alumnes de la teva classe vàreu guanyar un premi a TVE, en un concurs que es deia "Misión rescate". Era la troballa d'un document antic, que poguéreu datar i fer l'estudi... Et senties bé amb els alumnes... La disciplina no era el teu fort, però te'n sorties amb creativitat i bon humor.

Benaurats el nets de cor, perquè ells veuran Déu

Ahir, vaig passar una estona al teu costat contemplant-te, dintre del fèretre. Amb el color blanc per tot arreu. El teu rostre d'un color com a cera. Com una torxa, que ha estat cremant tota la vida. Les últimes hores de la teva vida foren com l'agonia d'aquella torxa que s'anava esgotant i a la fi s'apagava. Únicament et faltava el pitet de Germà i el somriure en els teus llavis amb la brillantor de la mirada. Erets com un santet.

En els últims mesos, cada matí, abans de començar la pregària et venia a donar el bon dia. I tu em dedicaves un dolç somriure amb uns ulls oberts mirant-me tot content. Acabada la missa, mentre el Germà Just t'acompanyava en el carret cap al menjador, jo et preguntava quants dies faltaven per santa Calamanda, la festa major de Calaf. Tu em deies la data. Te'n recordaves molt bé. Sempre faltaven molts dies però i, quedàvem d'acord que assistiríem a la missa del dia, amb la condició que tu pagaries el vermut després de la missa. La teva

resposta aleshores era: He de demanar-ho al Germà Director. Josep Ignasi al cel t'ho recordaré i ho celebrarem de debò.

Benaurats el nets de cor, perquè ells veuran Déu

I acabo. Germà Josep Ignasi has sigut un company, un Germà que has viscut, que has donat la teva vida amb un cor net, on no hi tenia cabuda la foscor ni la grisor tan abundant en els cors humans. De tracte senzill, afable i net de cor.

Per tolt això em sento joïós de poder proclamar: **Benaurat Josep Ignasi, de cor net, perquè ara ja estàs gaudint, veient cara a cara al Bon Pare Déu. Josep Ignasi, prega per nosaltres, i que en el cel puguem retrobar-nos.**

TESTIMONI DE LA FAMÍLIA

Elisenda Sorriquera i Farrés, neboda del G. Josep Ignasi

La família volem agrair a tota la comunitat de La Salle l'acompanyament i l'estima que ha tingut el Josep. A la Salle comtal va ser feliç durant 36 anys; ensenyant a tothom el que millor sabia fer, pintar i dibuixar. O més tard, dient bon dia als més petits, o cuidant les seves plantes.

Calaf ha estat el punt de trobada familiar. Els seus nebots sempre recordarem al Josep els diumenges jugant a escacs amb l'avi. Fent veure que la colometa (el tió) ja no duria més regals, o passejant-nos i ensenyant-nos totes les novetats de la construcció de la Sagrada Família. També fent rutes muntanyenques pel Pirineu. O ajudant-nos a que el dia de la cavalcada

de Reis passés més ràpid, entretenint-nos fabricant els fanalets. En els darrers temps, les partides de cartes a Calaf els vespres d'estiu, eren la nostra diversió compartida.

Gràcies a tota la comunitat, a totes les infermeres i cuidadores, al Germà Ramon i al Germà Jesús, però molt especialment al seu àngel de la guarda, el Germà Just.

El recordarem sempre pel 'si tanto insiste', 'la salud se fragua en la cocina del estómago', 'ganancias pa la Salle', o el més mític de tots, 'mala hierba nunca muere, y si muere... resucita'. El Josep era una herba bona, i no el veurem ressuscitat, però serà molt present en tots nosaltres.

EL G. JOSEP IGNASI, UN HOME D'ESPERANÇA

G. Josep Canal i Alavedra

Era un home d'esperança, la confiança plena en el Senyor li feia anar sempre endavant, malgrat les dificultats que pogués trobar. L'Esperança li feia entomar la vida sempre amb esperit alegre, optimista, cercant la millor manera de ser realista.

Volia viure l'amor de Déu gaudint de la relació, el diàleg amb els Germans de comunitat, amb la seva preuada família, sempre tenia motius per opinar, per començar un diàleg... També buscava servir el Senyor i mostrar el rostre amorós del Pare Déu en els més febles: el recordem fent voluntariat, animant tallers d'expressió artística a la presó de joves de la Trinitat, Reforç a la Fundació Comtal i col·laborant en el menjador de les Missioneres de la Caritat (Mare Teresa de Calcuta) entre altres.

Cercava el Senyor amb tot el cor... fidel a la pregària, preocupat en cercar lectures noves i interessants, en fer cursets, assistir a

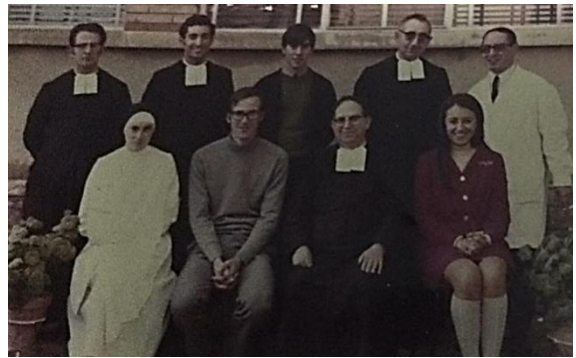
conferències... i sempre amb la intenció de compartir la seva experiència de Déu amb els seus preuats alumnes.

I des de la seva característica senzillesa i bondat contemplava el món, la vida, la bellesa. Li agradava dibuixar les meravelles de la naturalesa, que era senyal de la seva admiració per la creació, per tot el que Déu i l'home han creat, amb la pintura lloava Déu, per això ens hem unit a sant Francesc en el Càntic de les Criatures en el cant entre-lectures. L'esperit franciscà, viscut amb els caputxins de l'Ajuda també va amarar la seva espiritualitat. El Gmà. Josep Ignasi ens ha ajudat a tots a contemplar l'etern i a descobrir que la bellesa porta l'alegria al cor dels homes. Recordem el seus quadres: el del capvespre en la primera planta d'aquesta casa, quadres de Montserrat a les comunitats de Comtal i Sant Martí Sesgueioles, un parell d'exposicions al seu Calaf natal, entre altres, i la gran quantitat de mostres, esbossos i dibuixos que feia per acompanyar les seves classes de Dibuix i Plàstica.

Josep Ignasi has pintat moltes coses belles, però també per a nosaltres has fet de la teva vida, font de bellesa i proximitat. Els teus pinzells lliscaven sobre la tela i també la teva bondat lliscava per les converses, el colors omplien els teus quadres i tu ens has comunicat el color de l'esperança. Tots portarem un record de la teva vida dibuixat en el nostre cor.

A reveure Josep Ignasi

GERMÀ LUIS LÁZARO

*Se'n va un Amic, discret i de puntetes,
seguint la veu que el crida des de Dalt.
El Pare-Amor l'invita a la "Gran Festa",
i el vol amb Ell per sempre al seu costat.*

*La Salle atent l'espera ja a la porta.
Els seus Germans deixen sentir ses veus.
Tot és a punt: corona, llors..., i roses.
Canta com saps! Del Cel t'han fet hereu.*

. . .

*Al grup "d'Amics" els manca ta presència.
Evoquen fets..., xerrades..., i vivències,
d'uns anys daurats, farcits de Germanor.*

*Des del Pilar, la Verge i "Nostra Mare",
obre el Camí, aquell que porta al Pare,
i aplega a tots amb divinal dolçor.*

Ignasi Romeu

10.10.2018

LUIS:

Gaudeix de "LA PAU"!

Amb la més forta Abraçada.

"D'Una Amistat"

SENCILLEZ

RASGOS DE UNA PERSONA SENCILLA

MIGUEL ÁNGEL MESA, de Ecclesalia
Aportación del H. Santiago Heredia

La sencillez es, quizá, una de las mayores necesidades que tenemos que recuperar los hombres y mujeres de nuestros días, para poder tener una vida más enriquecedora, plena y feliz. Estos serían, a mi modo de entender, algunos de los rasgos de una persona que aspira a vivir con sencillez:

Una persona sencilla sabe escuchar con atención, ofrece sus dones y habilidades con generosidad y se siente agradecido por todo lo que le ofrece en cada momento la vida.

Una persona sencilla no se cree nunca en posesión absoluta de la verdad, atiende a las razones del otro y aprovecha todo lo positivo que se le ofrece.

Una persona sencilla desprende ternura, sensibilidad y cercanía por

los cuatro costados.

Una persona sencilla se deja interpelar por la realidad y, ante cualquier situación injusta levanta su voz y sale a manifestarse a la calle, junto a otros hombres y mujeres, sin importarle sus creencias o sus ideas.

Una persona sencilla guarda y protege como oro en paño ese tallo frágil y flexible de la esperanza que, a pesar de los vientos contrarios, siempre vuelve a su ser y permanece en pie.

Una persona sencilla no es codiciosa, ni se afana por tener más dinero o más posesiones: vive contenta con lo que tiene e intenta no angustiarse por nada.

Una persona sencilla se siente libre ante todo y ante todos, sin hipotecar su forma de vida por nada que le impida sentir y respirar en libertad.

Una persona sencilla no cree que ya lo ha conseguido, sino que siempre le sobran cosas; o que lo sabe ya todo, sino que se mantiene en búsqueda permanente.

Una persona sencilla anda siempre deseando el encuentro, pretendiendo la armonía, buscando sin cesar el diálogo y el entendimiento, la paz basada en la justicia.

Una persona sencilla sabe disfrutar con los amigos y amigas de una buena comida en común, de una conversación íntima, de un viaje compartido...

Una persona sencilla goza y es feliz con los pequeños detalles y regalos que le ofrece el día a día, con las personas a las que quiere y que le quieren, con la naturaleza que le rodea.

Una persona sencilla se muestra acogedora y ofrece su solidaridad con los marginados y excluidos, sin importarle lo que digan de ella, porque sabe que solo así será posible otro mundo más humano y fraterno, justo y en paz.

Una persona sencilla camina sonriente, feliz, humilde y confiadamente, junto a los demás, es decir, sobre la palma de la mano del Misterio diáfano de la Vida.

UNA ENTREVISTA A DIOS

H. Antonio Domínguez Domínguez

Un día comprendí que el silencio vale más que mil palabras!: Un periodista le hizo una Entrevista a Dios, al

entrar en la habitación le preguntó: ¿qué es lo que más le sorprende de la humanidad?, a lo que Dios respondió: que se aburren de ser niños y quieran crecer rápido, para después desear ser niños otra vez. Que desperdicien la salud para hacer dinero y luego pierdan el dinero para recuperar la salud. Que ansíen el futuro y olviden el presente y así no viven ni el presente ni el futuro. Que vivan como si nunca fuesen a morir y mueran como si nunca hubieran vivido.

Quedé en silencio un rato y le dije: Padre, cuales son las lecciones de vida que quieres que tus hijos aprendamos?

Y con una sonrisa respondió:...que aprendan que no pueden hacer que nadie los ame sin dejarse amar, que lo más valioso en la vida no es lo que tenemos sino a quien tenemos, que una persona rica no es quien tiene más sino quien necesita menos y que el dinero puede comprar todo menos la felicidad, QUE EL FISICO ATRAE PERO LA PERSONALIDAD ENAMORA. Que quien NO VALORA lo que tiene, algún día se lamentará por haberlo perdido y que quien hace mal algún día recibirá su merecido. Si quieres ser feliz haz feliz a alguien, si quieres recibir, da un poco de ti, rodeáte de buenas personas y sé una de ellas. Recuerda, a veces a quien menos esperas es quien te hará vivir buenas experiencias! Nunca arruines tu presente por un pasado que no tiene futuro. Una persona fuerte sabe cómo mantener en orden su vida. Aun con lágrimas en los ojos, se las arregla para decir con una sonrisa “estoy bien”.

¡PER A PENSAR! ¿NO ÉS GRACIÓS?

G. Antonio Domínguez Domínguez

No és graciós com 50 € sembla tant quan ha de ser per a donar a l'Església i tan poc quan l'usem per a nosaltres mateixos quan anem de compres?

No és graciós com una hora és tan llarga quan servim Déu, però tan curta quan anem a un partit de futbol o el mirem per la televisió?

No és graciós com una hora a l'església sembla molt més llarg que el temps que passem veient una pel·lícula?

No és graciós com no trobem les paraules quan preguem, però les trobem de seguida per conversar amb un amic?

No és graciós trobar pesat el fet de llegir un capítol de la Bíblia, però és fàcil llegir una revista sencera?

No és graciós com volem les butaques de la primera fila en el cinema o en un xou, però sempre ens asseiem en el fons de l'església?

No és graciós com necessitem de dos o tres setmanes d'anticipació per a anotar un compromís a l'església però per a altres programes estem sempre disponibles?

No és graciós com tenim dificultat d'aprendre a evangelitzar, però com és fàcil aprendre i explicar l'última xafarderia?

No és graciós com creiem el que diuen els diaris, però qüestionem la Bíblia?

No és graciós com tot el món vol ser salvat sense necessitat de creure, dir o fer res?

No és graciós com s'envien milers d'acudits per e-mail que es propaguen com un incendi però quan es reben missatges sobre el Senyor no són reenviats?

Entrevista al G. Josep

G. Josep Martí i Roca

Gmà. Josep, seiem una estona i parlem de la teva vida, dels fets que recordes, de les teves il·lusions i de les teves vivències.

Què recordes de la teva infància i dels teus orígens familiars?

La meva mare, Montserrat Romeu, era de Puiggros, de la casa anomenada Can Petit. Eren 13 germans, dels quals en vaig conèixer 8. El meu pare es deia Isidre Chimenos i era de cal Galan. Va estar 18 anys de servent al monestir de Montserrat. Durant 2 anys va iniciar estudis per fer-se monjo, però el seu caràcter molt nerviós no li va permetre de seguir i va haver de tornar al poble. Tinc dos Germans: en Pere, el més gran que viu a l'Espluga de Francolí i el Jaume que viu a Badalona. Jo sóc el més petit. Vaig néixer el 5 de juliol de 1930 i vaig passar la meva infància a Puig-Gros. Me'n recordo molt del capellà del poble: Mn. Manuel Soler Tardà que donava una gran vida al poble, ens reunia, ens feia cantar i organitzava moltes activitats. Fins hi tot ens feia cine.

Jo amb 4 o 5 nens més ens disputàvem per fer d'escolans a la missa, a les processons i en les diverses cerimònies de la parròquia. Allí vaig passar els anys de la guerra civil. Encara recordo que en plena guerra, un dia vaig fer auto-stop amb un camioner que em va tornar a casa i que el meu pare em va renyar severament pel perill que hi havia en aquell moment de que et prenguessin i et portessin cap a un altre país. Me'n recordo que els diumenges passejàvem tots per la carretera fins que anàvem al ball. Jo també hi anava i m'agradava ballar. A vegades anàvem al bar on els homes jugaven a cartes i fumaven. El fum omplia tota la sala.

Tinc entès que vas passar un temps al seminari de Lleida

Efectivament, vaig manifestar el meu desig de fer-me capellà i el mateix mossèn em va acompanyar fins al seminari. Tenia 12 anys. M'hi vaig trobar molt bé. Encara recordo les festes que fèiem davant del bisbe Moll. Jo vaig expressar allí les meves habilitats per cantar i ballar. Després del primer any vaig anar a passar les vacances al poble i allí vaig parlar amb el meu germà Jaume i dos cosins meus que estaven al petit noviciat de Mollerussa: en Miquel Chimenos que va seguir tota la vida com a Germà i un altre cosí que es deia Rogelio. Pel que ells em deien em vaig decidir a reorientar la meva vocació com a Germà de La Salle. Ho vaig parlar amb el mossèn i li va semblar bé. El meu germà i el Rogelio van anar endarrerint la tornada al petit noviciat i finalment no ho van fer, però jo vaig anar amb el Miquel cap a Cambrils. Tenia 13 anys.

Que recordes dels teus anys de formació?

A Cambrils em vaig trobar molt a gust. Vaig passar tres anys al petit noviciat. El director era el Gmà. Ireneu Clemente. A continuació vaig passar al Noviciat. El vaig començar a Cambrils i els 6 mesos últims ens van traslladar a Pont d'Inca. Érem 28 novicis, entre els que hi havia els Germans Jaume Pujol, Lluís Aloy, Miguel Fernández, Santiago Peribáñez... Se'ns hi ajuntaren 7 que eren del noviciat de Pont d'Inca. Per tant en total 35 novicis.

A continuació vaig tenir tres anys d'Escolasticat a Cambrils amb el Gmà. Eliseo que era el Director. Vaig cursar el Magisteri de l'Església. Més tard també em vaig treure el Magisteri de l'Estat. Tenia un gran sentit

de l'obediència i vaig aprofitar bé el temps per a formar-me amb tot el que se'm va oferir. Vaig aprendre solfeig, vaig practicar el piano, vaig practicar molt el cant. Encara recordo quan vam interpretar el Messies de Händel sota la batuta del Gmà. Lluís Abel. Fins hi tot vaig començar a estudiar l'anglès.

Parla'ns de la teva primera comunitat

L'any 1950 em van destinar a la comunitat de Josepets de la que tinc uns grans records. El director era el Gmà. Gervasio Marí. Ens enteníem molt bé tots els Germans treballant amb molta il·lusió. No més arribar em vaig asseure darrera d'una classe durant una setmana per veure com actuava el Gmà que la dirigia. Immediatament ja em van posar al front de la primera classe, la dels més petits, amb 88 nens. El segon any en vaig tenir 96 i algun any en vaig arribar a tenir un centenar. Vaig gaudir molt a la classe, m'hi dedicava amb cos i ànima. Passava moltes estones a la capella resant,

repassant tot el que feia dia a dia i demanant l'ajut al Senyor. També em dedicava a moltes altres activitats: vigilar el menjador, fer de sagristà preparant la missa i traient la pols dels bancs cada dia. Vaig organitzar festivals amb els nens per actuar davant dels pares. Vaig organitzar colònies a la Val d'Aran: a la casa de Lès. Hi anava jo sol de monitor amb el Mossèn Segalés. Algun any vam anar també a Castell de l'Areny.

La meva activitat més estimada però era la preparació dels nens per a la primera comunió. Em vaig agenciar per donar a cada nen una benedicció del Papa "in articulo mortis". El dia de la primera comunió per la tarda venien els nens amb els pares per fer un festival i acabar amb una processó fins a la parròquia. Tots els nens vestien igual amb una túnica blanca que els hi facilitàvem. El diumenge següent anàvem a Montserrat per a fer la segona comunió. També participàvem a la processó del Corpus de la Parròquia.

A la classe cada nen tenia un ofici del que se'n feia responsable: esborrar la pissarra, recollir els tinters, obrir la porta... Això els formava molt i els feia sentir importants per a la marxa de la classe. El Gmà. Manel Olivé em va cridar a Cambrils varies vegades per a donar una xerrada als escolàstics sobre com fer la classe. Ho vaig fer amb molt de gust però d'una manera totalment espontània.

Quan es va iniciar el nou col·legi de Gràcia jo em vaig quedar encara uns anys a Josepets encarregant-me dels petits. El director llavors era el Gmà. Serret, que em va dir que seguís fent la preparació de la primera comunió, però que ja no m'encarregaria de la festa corresponent. Em va saber greu però ho vaig acceptar. Ara bé, quan faltava una o dues setmanes per a la festa s'ho va repensar i em va dir que sí que m'encarregués jo de la celebració. Jo m'hi vaig negar, és una de les poques vegades que he donat un no a un superior. A l'any següent amb el nou director, el Gmà. Conrad, encara vaig tornar a cuidar-me de la primera comunió com ho havia fet sempre. Estava esperant de passar a La Salle Gràcia quan finalitzessin els alumnes de Josepets, però no va ser així. Suposo que hi va influir el fet que jo em sentia molest quan ens anaven espoliant el material que teníem a Josepets per anar-lo passant a Gràcia, un material que encara necessitàvem per les classes que restaven allí. Em vaig queixar seriosament i potser em vaig fer mal veure. Sembla que em van denunciar i el Provincial em va enviar a Sant Hipòlit. Era l'any 1968, després de 18 anys feliços passats a Josepets.

I què tal, com va anar per Sant Hipòlit i les altres comunitats?

Solament hi vaig estar un any. Vaig viure el famós esdeveniment dels calendaris per a ajudar econòmicament a l'Escola. Recordo la denúncia que ens van fer al provincial pel fet de tenir una moto a la comunitat sense autorització. De fet però en teníem dues que fèiem servir amb un altre Germà. El Provincial ens va cridar a la Residència per tal que li donéssim la moto. Li vam donar una de les dues i encara ens vam quedar amb l'altre que ell no coneixia.

Després vaig ser destinat a Tarragona i Sant Martí Sesgueioles per poc temps. Vaig passar tres anys a Sta. Coloma d'on tinc també molt bons records amb

una bona participació a la Parròquia. Vaig ensenyar a tocar la flauta a un grup d'alumnes. Allí vaig demanar de treure el carnet de conduir, cosa que no em van concedir fàcilment. Finalment ho vaig aconseguir i sempre ho he utilitzat per a fer serveis a molts Germans. Després em van destinar a Palamós on vaig passar dos anys. Estant allí em van enviar a fer el CEL a Madrid l'any 1975.

Vaig rebre una carta del Provincial per demanar-me que anés a Gràcia. Vaig tenir una gran alegria pel retorn a la comunitat on m'havia sentit tan feliç. Però va durar poc: uns dies després vaig rebre una altra carta destinant-me a Comtal. Ho vaig acceptar. Allí també em vaig sentir molt feliç. Em vaig dedicar a la classe amb molta il·lusió. Em van tornar a encarregar de la primera comunió. Vaig tornar a organitzar festivals i colònies a l'Espluga de Francolí amb bicicletes per a tots els nens. A la classe feia passar a tots els alumnes per explicar un acudit o un compte. Era una activitat molt formativa. Els estius els destinava a ajudar a diferents centres amb més necessitats com la "Ciudad de los Muchachos", Monistrol, Mollerussa, Barceloneta... cosa que feia amb molt de gust. Vaig participar diversos anys a la Mariápolis, fins que m'ho van negar.

El Gmà. Gay encara em va oferir d'anar a l'Àfrica algun estiu però no ho vaig acceptar; fins i tot em va oferir de tornar a fer classe, però tampoc ho vaig acceptar. Em van destinar un any a Madrid, Marqués de Mondéjar, dos anys a Sant Martí Sesgueioles i un any a Sant Joan Despí.

I encara vas aterrar a l'EUETT. Quants anys hi vas ser?

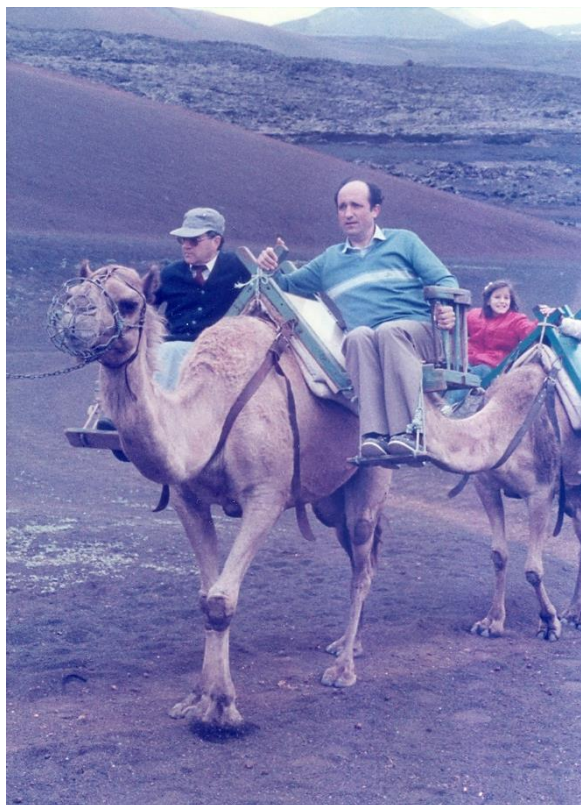
Hi vaig ser destinat l'any 1983 i allí he estat fins l'any 2016 que hem passat al Casal Sant Gervasi. Han estat 33 anys. Va ser una destinació que no m'esperava perquè no veia què hi podia fer. De totes formes, m'hi he integrat força bé i he pogut desenvolupar nombroses activitats. Em vaig encarregar de la reprografia durant alguns anys. Sempre he estat disponible per a nombrosos encàrrecs que he simultaneïat entre la Universitat i els serveis centrals del Districte i el Sector de Catalunya. He gaudit de nombroses sortides comunitàries i viatges amb els Germans de la

Comunitat, tant a la Universitat com a Sant Gervasi. M'he fet molt amb el personal no docent de les dues entitats a qui he prestat tots els serveis que m'han demanat.

A Sant Gervasi faig de xofer per acompanyar als Germans malalts. Ho faig amb molta il·lusió i molt sovint. Ara agraeixo l'haver tret el carnet de conduir quan estava a Sta. Coloma, cosa que em permet encara de fer aquests serveis.

Ara, a part de la pregària comunitària, dedico molt de temps a la pregària personal. Prego cada dia pels meus familiars i pels Germans. Prego pels alumnes i pels antics alumnes, pels qui m'han donat alegries i penes. Prego pels familiars que conec i he conegut de molts Germans. Prego pel Papa i pels superiors. Recordo els difunts i prego pels pobres i pels que es fien de les meves pregàries. Cada dia reso per una llarga llista d'intencions amb més de 80 parenostres cada dia.

Estic convençut que la gent és més bona del que sembla. Cada dia agraeixo tot el que el Senyor m'ha donat que conec.

Inauguración del Pabellón de La Salle Terrassa

El 16.V.1909, fiesta de San Juan Bautista de La Salle, se inauguró y bendijo el nuevo pabellón dedicado a los estudios de Peritaje Industrial. Bendijo el edificio el Rdo. Padre Fray María Javier, abad Cisterciense de Nuestra Señora del Sufragio.

El edificio estaba situado en la calle Ribagorza, fue derribado en 1951 para dejar espacio a la ampliación del colegio, realizada en tiempos del Hno. Plácido Fermín, obra inaugurada el 20.VI.1954.

Hno. Pablo Álvarez

Discurso que con motivo de la inauguración oficial del Laboratorio de química, gabinete de física y pabellón para la enseñanza industrial pronunció el ex-diputado a Cortes D. Alfonso Sala, comisario regio de la Escuela Superior de Industrias de Terrasa.

Excelentísimos señores: Rdo. P. Abad y Rdos. Hermanos. Señoras, Señores, Queridos Alumnos.

Si no existieran otras pruebas que demostraran el carácter eminentemente popular de las instituciones de enseñanza organizadas por San Juan Bautista de La Salle, bastaría, a mi entender, la que acaba de inaugurar en estos momentos el Reverendo P. Abad, impetrando las bendiciones del Cielo sobre esta obra instructiva y educadora, para patentizar que, en el pensamiento de su excelso fundador, el Instituto de los

Hermanos de las Escuelas Cristianas tiene por objeto principal, por fin único y exclusivo, la Escuela Popular.

Es, en efecto, Juan Bta. de La Salle, el precursor de lo que modernamente se ha llamado enseñanza secundaria especial, o sea la enseñanza técnica en todas sus manifestaciones; escuelas mercantiles, escuelas industriales, escuelas agrícolas, escuelas profesionales y de economía doméstica.

Un siglo antes que el Doctor Birbeck, lord

Pabellón de Física, Química y Dibujo

Brougham y otros patriotas ingleses difundieron por Inglaterra las *Mechanics institutions*, transformadas más tarde en Escuelas de Artes y Oficios, había creado La Salle sus métodos de enseñanza especial, respondiendo a necesidades nuevas, a las que debía darse adecuada satisfacción, a fin de llenar el inmenso vacío que se notaba en la enseñanza de aquellos tiempos para los alumnos que, no sintiendo vocación para las carreras liberales, querían dedicar sus actividades a la agricultura, a la industria, al comercio, con la debida preparación, esto es: con base científica sin olvidar la práctica tan necesaria para el ejercicio de esas profesiones, en las que cifran principalmente los modernos Estados la base de su poderío y bienestar.

Por esto Mr. Duruy, el organizador en Francia de la enseñanza secundaria moderna, decía, en uno de sus informes: “si estos primeros ensayos de enseñanza especial (se refería a los organizados por Juan Bta. de La Salle a últimos del siglo XVII) se hubiesen generalizado convenientemente, la enseñanza técnica hubiere adelantado, más de un siglo, en Francia y aún en Europa”; el gran Thiers exclamaba, a propósito de esto mismo: “¡lástima grande que los métodos de La Salle no se propaguen inmediatamente no sólo por todas las ciudades, sino por todos los pueblos y aldeas!” y, en fin, Buisson, profesor de la Sorbona, consigna en su Diccionario de Pedagogía “que el nombre de Juan Bautista de La Salle debe colocarse a la cabeza de los organizadores de la enseñanza primaria y de la secundaria moderna en Francia y en Europa”.

Y no sólo fue, La Salle, el precursor de este movimiento científico contemporáneo que se sintetiza con la denominación de enseñanza técnica, sino que la concibió bajo un doble aspecto, tal como viene desarrollándose en los tiempos actuales, porque responde a la esencia misma de su razón de ser, porque arranca de la propia naturaleza de esta gran rama de la pedagogía moderna, puesto que viene a realizar un doble fin: un fin social y un fin nacional.

Bajo el punto de vista social, ya lo he indicado antes, vino a llenar una gran necesidad, abriendo a la juventud nuevos derroteros por donde encaminar sus facultades el progreso de las Artes y de las Industrias y es de notar, para formar cabal concepto de la clarividencia de espíritu del gran pedagogo La Salle que, en aquellos tiempos (1680, época de la fundación del Instituto de los Hermanos de las Escuelas Cristianas) no se sentían, ni con mucho, las necesidades del Comercio, de la Agricultura y de la Industria, como las siente hoy la sociedad moderna, porque tampoco estaban tan desarrolladas esas ramas de la riqueza pública que permanecían en estado, podríamos decir, embrionario, si lo comparamos con el cada vez más pujante y floreciente de la época moderna.

Pero, bajo este mismo punto de vista, tiene aún otro aspecto mucho más interesante; me refiero a las facilidades que proporciona a ciertas clases para elevarse en la esfera social. En efecto: sabido es de todos que, a las clases nocturnas de las Escuelas de Artes y Oficios, concurren muchos obreros en busca de aquellos conocimientos que han de servirles para mejorar su condición, convirtiéndolos, de meros agentes auxiliares de máquinas y aparatos cuyos principios científicos desconocen y cuyas relaciones con el resto de la fabricación ignoran, en seres inteligentes y libres que coadyuvan, de una manera eficaz y consciente, a la grandiosa obra de la producción. (*Grandes Aplausos.*)

Bajo el punto de vista nacional, observaba con oportunidad Nyssens, Ministro belga de Industrias y Obras Públicas, que el propagar estas enseñanzas es aumentar la fuerza y el rigor de las Naciones; por esto los pueblos todos, que van a la cabeza de la civilización, se han preocupado tanto de estas enseñanzas, porque, como decía Peel, las ganancias de los individuos, son pequeñas, si se comparan con las ganancias nacionales que emanan del comercio y de las industrias. Así pues, para cumplir ese fin nacional crea la Inglaterra sus escuelas tecnológicas, Francia sus escuelas industriales, organiza Bélgica su enseñanza técnica, se preocupa Alemania de sus Escuelas superiores de industrias, y el Japón, siguiendo el hermoso ejemplo de los Estados Unidos de América, completa sus métodos de instrucción pública con un extenso plan de enseñanza técnica, que abarca los estudios elementales, superiores y especiales de Comercio, de Agricultura, de Industria y de Artes y Oficios. Así es, con estos medios, como los Estados modernos se disputan su importancia y su influencia mundial, porque, como decía el ilustre publicista Salvandy, vivimos en unos tiempos en que el trabajo y la ciencia serán en adelante los reyes del mundo y en la vida de la *competencia* individual o nacional, el individuo o el *pueblo* que se estacione, que *no* progrese, está como condenado a desaparecer. (*Aplausos.*) [...].”

Els 3 Patronats del Col·legi La Salle Manlleu (i III)

G. Francisco Fuertes Villalba

1.- Patronat de Sant Josep 1880-1929

Fonamentat en el compromís entre La Salle i la entitat "Joventut Catòlica" amb el seu consiliari Mn. Pere Comas amb el suport de fons del Bisbe Morgades.

Característiques: Gratuïtat de l'Escola, Estudis nocturns, Escola Dominical

A l'ombra d'aquests paràmetres naixien: Grups de teatre, Grups de lectura, Pràctiques esportives de diverses modalitats

Es crea per la necessitat de rebre instrucció escolar del molts joves obrers per estar dedicats a l'activitat laboral en diverses indústries de Manlleu i per a oferir-los una formació humana que no fos laica o anticlerical. Amb això s'aconsegueix reduir l'analfabetisme del 75,5% al 46% entre els anys 1887 i 1910. Aquest Patronat es crea simultàniament amb l'Escola Gratuïta, a partir de 1880. Mentor d'aquesta obra va ser Mn. Pere Comas, Consiliari de la Joventut Catòlica de Manlleu.

L'Escola Dominical i les classes gratuïtes tenien trets diferencials però conflueixen amb la Fundació del Patronat de Sant Josep.

L'obra post-escolar del Patronat va ser un viver de sana diversió cultural i esportiva.

Aquest Patronat funcionava en l'edifici primitiu de l'Escola, cedit per la Sra. Filomena Torrent i a on s'allotjaven les aules de les dues Escoles, gratuïta i dominical, totes dues unides al Patronat de Sant Josep.

1er Patronat (edifici inicial de l'escola)

En totes les aules del Patronat de Sant Josep feien classe els Germans del Col·legi del Sagrat Cor i en totes les activitats extraescolars havia sempre al davant un Germà.

És notori el cas del futbol de Manlleu, que es va iniciar per la iniciativa del Germà Alfredo que, procedent de Cassà, va ser destinat allà pel 1913, i impartia classes a les diferents aules de educació física i entre els esports feia practicar el futbol. Amb l'aportació voluntària dels alumnes es comprà una pilota reglamentària amb 25 pts. I d'aquesta manera els alumnes podien anar a jugar al "Pla de Can Puntí". No sense esforç s'adquirí un equipament esportiu amb la col·laboració del bisbe Torras i Bages.

El Patronat, per votació en assemblea general, va decidir que el nom de l'equip seria "Futbol Club Catalunya" i va elegir com a colors de la samarreta els de la Senyera; podem constatar que aquest equipament és el mateix que actualment porta "l'Agrupació Esportiva Cultural Manlleu".

El Germà Alfredo acostumava fer d'àrbitre en els partits entre els alumnes però aviat es va fer ajudar per un jove que es deia Joan Castanyer per fer les funcions d'àrbitre que va durar des de 1915 fins a 1945.

2.- Patronat de Cultura 1929-1946

Figura destacada és el Sr. Josep Sanglas i Alsina, fundador del Patronat de Cultura (PFP) per raons de: la seva aportació econòmica i la seva aportació cultural i social

Aquest Patronat essent independent en el seu origen i diferent la seva finalitat, ha estat unit al Col·legi Sagrat Cor sota la regència de la mateixa Comunitat Religiosa. També l'afecta la seva contigüitat intencionada amb el Col·legi i el fet que el seu fundador Josep Sanglas i Alsina, en 1946, va fer donació de l'edifici del Patronat de Cultura als Germans de les Escoles Cristianes com a reconeixement a la seva labor educativa a Manlleu i convençut que tan sols els fills de La Salle podien

realitzar una labor formativa similar a la que el donant es va proposar en fer la fundació: Procurar per a la meua vila natal la major educació i prosperitat possibles, honorant així la memòria dels meus pares i avis que tant es van interessar per Manlleu. Obra feta en benefici de tota la població sense exclusions ni particularismes de cap classe.

Esperava obtenir bons resultats de les classes nocturnes ampliant l'ensenyament primari, especialitzat segons la necessitat de cada alumne.

La biblioteca, ben proveïda de llibres, de preferència els que el lector demani i representi possible cultura per a la nostra Vila.

Que la sala d'actes presti serveis molt profitosos, en especial per a conferències culturals de tota mena.

Aquest Patronat es va estendre pel període 1929-1946. Va ser una institució cultural, un centre formatiu d'horitzons oberts perquè intentava cobrir a la joventut, sense distinció de matisos, per sembrar dins d'ella inquietuds de superació intel·lectual.

El Sr. Josep Sanglas Alsina, el gran industrial manlleuenc i cabdalat home de negocis havia nascut a Manlleu el 22 de gener de 1874. Es va incorporar a la indústria familiar recent acabat l'ensenyament secundari. La fàbrica, construïda en 1840, encara existeix avui però reconvertida en "Museu Industrial del Ter"

El Sr. Josep Sanglas considerà arribat el moment de posar els caudals necessaris per a construir un gran edifici que, a més d'embellir el carrer, aixoplugués un centre educatiu de primer ordre. Les obres van començar a finals de maig de 1929 amb tota celeritat sota el projecte de l'arquitecte Josep Maria Saginier. L'obra va ser

Mondlit dedicat al Beat Germà Victorí i a les instituoms lasal·kianes

2n Patronat edificat pel Sr. Sanglas
Façana del Patronat de Cultura

executada pel constructor D. Ramon Molas. A tal efecte es van derivar primer les 5 cases adjacents, adquirides a tal efecte; aquest treball va quedar enllestit a la primera quinzena de juny.

Les obres es realitzaven a un bon ritme tal que, al mes d'octubre, ja s'anunciaven les condicions de matriculació per a les classes nocturnes en tres cursos: Elemental, Comercial i Industrial. Es va deixar per a més tard la Biblioteca pública la gran sala d'actes.

Beat G. Victori, assassinat a la guerra

El Sr. Sanglas va comptar des d'un principi amb els Germans per diverses i poderoses raons:

- 1º. Per la tradició pedagògica que tant prestigi els havia merescut.
- 2º. Perquè el Patronat estava situat al costat del Col·legi Delaris, circumstància que s'havia tingut en compte al projectar-lo.
- 3º. Perquè l'austeritat de la Comunitat els permetia ocupar els llocs d'ensenyament sota unes condicions tant mòdiques que cap altre mestre podria oferir i com es tractava d'una obra que s'havia de finançar amb aportacions particulars, a banda de la subvenció del seu fundador, era qüestió de cercar la fórmula més econòmica. Aquesta oferta contava amb unes òptimes condicions impossibles d'igualar per mestres seglars i Grups escolars de qualsevol mena.

La tasca educativa del Patronat entrà amb bon peu a la població manlleuenc i a cada dia s'incrementava l'afluència d'alumnes.

El 9 de desembre van començar les classes gratuïtes. El 3 de febrer de 1930 s'obrien les classes nocturnes amb la condició de pagar una reduïda quantitat en concepte de matrícula que seria reintegrada a tots aquells que, en acabar el curs, haguessin assistit a la totalitat de les classes.

La xifra dels primers matriculats es va elevar a 150. Les classes van anar començant als llocs que anaven sent enllestits a mesura que es feien les obres fins al total acabament de l'ambiciós projecte.

A mitjans de febrer es va treure la bastida de la façana quedant a la vista el seu bell aspecte i noble traçat clàssic i la inscripció "Patronat de Cultura". El 15 de juny va tenir lloc la benedicció oficial aprofitant la grandiosa celebració del les "Bodes d'Or" del Col·legi Sagrat Cor".

Començant i acabant el Patronat entre 1930 i 1931, època crucial en la història d'Espanya que tràgicament culmina el 18 de juliol de 1936, es pot comprendre l'extrema dificultat de dur a terme una labor conjunta, de concòrdia, de coexistència entre elements de tan dispar ideologia, sobre tot amb l'adveniment de la República que excità els ànims fins al paroxisme, provocà querelles i enconà a persones que abans vivien pacíficament. El rodar catastròfic dels esdeveniments polítics al nostre país van culminar amb el tristament famós article 26 de la Constitució de la República que proscribia l'ensenyament als religiosos, els prohibia l'hàbit religiós i els obligava a camuflar les seves activitats professionals amb sistemes més o menys laïcitzants i organitzacions adscrites a l'ordre regnant.

Els Germans van fruit de certa tolerància, vestits de seglar i l'obra del Patronat de Cultura va poder continuar no ja en la forma idònia com s'havia concebut però amb un sistema d'administració provisional per part del seu amo que no deixava de donar els seus fruits i d'acomplir l'alta i noble missió per a la què va ser creat.

Anticipant-se a la propera ofensiva d'anticlericalisme, un bon grup de pares de família va constituir, com a la xita callant, la "Mutua Escolar Cultural". Aquesta agrupació es va crear per no entorpir la feina dels Germans, que quedaven en perill. L'artífex d'aquesta obra pedagògica i tutelar d'ella es deia Germà Victori Martí i Anglès (Sr. Martí en temps laic) que va caure màrtir de la fe, assassinat vilment. La seva feina va ser reconeguda posteriorment erigint un monument al passeu de la ribera del Ter, tot just davant el Col·legi.

En començar la guerra civil els Germans van ser perseguits amb sanya i alguns d'ells assassinats, es va esborrar la seva biblioteca i de totes les aules qualsevol signe cristià.

Al llarg de la guerra civil va estar ocupat per l'anomenada "Escola Nova Unificada", denominació de regust marxista i quedà virtualment constituït en un grup escolar regit per laics i amb un pla d'instrucció del més enciclopèdic que es va trobar. Pocs dies abans de l'alliberació de Manlleu, davant la proximitat del combat, el Patronat va ser habilitat com a hospital de sang i per aquest motiu va sofrir l'esmentat saqueig que el va deixar desmantellat en el seu mobiliari. Els llibres van desaparèixer en la seva major part, perduts per sempre i suprimida definitivament la biblioteca.

L'any 1940 va servir de refugi dels Germans per les grans inundacions de la Vila. Els Germans van fer un forat a la paret mitjanera i van poder passar els alumnes a la Sala d'Actes, mentre s'esfondraven les cases del davant; l'edifici presentà un sòlid refugi per ser una construcció ben sòlida.

Amb les seqüeles deixades per la guerra civil, agreujades per les inundacions de 1940, van anar passant els difícils anys quaranta. Només cal remarcar una data molt significativa, la de juliol de 1944, que és quan es va produir la desaparició definitiva del patronat de cultura. Per motius polítics es va esborrar el rètol en català de la façana de l'edifici que l'identificava com a "Patronat de Cultura". Aquest juliol de 1944, davant el notari de Barcelona Manuel Corchón de la Aceña, és signada l'escriptura de compravenda de l'edifici del "Patronat de Cultura" entre el venedor Josep Sanglas i Alsina i el comprador Francesc Xavier de Prats i Subirà, aquest últim en representació de l'IPSA.

Còpia textual de l'escriptura:

"Esta venta se otorga como mayor en derecho haya lugar y con el pacto de que la Sociedad compradora habrá de mantener perpetuamente, en la finca comprada.

- a) Una escuela diurna graduada, bajo su exclusiva dirección y régimen, que comprenda seis clases obligatorias.*
- b) Cien alumnos, como mínimo, serán completamente gratuitos. Los demás satisfarán una cuota para atender los Servicios de limpieza, alumbrado, calefacción y vigilancia (portero), a fijar por la dirección del colegio.*
- c) En atención al deseo expresado por el Sr. Sanglas de que se establezcan unas clases nocturnas, la Sociedad adquiriente procurará complacer tales deseos en cuanto las circunstancias se lo permitan, en cual caso tales clases funcionarán bajo el exclusivo régimen y dirección de dicha Sociedad adquiriente.*
- d) El patronato Obrero que ya existe actualmente, pero tan solamente como obra post-escolar y en provecho especialmente de los ex-alumnos de las escuelas a que se ha hecho referencia en los tres puntos anteriores.*
- e) La entidad adquiriente podrá hacerse substituir en las funciones que ha asumido en los cuatro apartados anteriores, por otra persona o entidad que cumpla las mismas obligaciones.*

2n Patronat durant la República

En l'apartat "e" s'hi veu el possible o intuït lligam, pel qual, dos anys més tard, es pensés en la creació d'una Escola Professional.

El 14 d'agost de 1946 el Sr. Josep Sanglas firmà l'escriptura de donació a la Congregació de La Salle del magnífic edifici que ha esdevingut compartit amb el Col·legi del Sagrat Cor per l'ensenyament a Manlleu i des d'octubre de 1946 funciona a les seves aules, en sessió de nit, el Patronat de Formació Professional sostingut per empreses manlleuenques i que continua la feina començades de la seva construcció i que de forma esporàdica ha deixat de fer-ho.

3.- Patronat de Formació Professional 1947-2005

La primera persona a llançar la idea d'establir una escola de formació professional va ser de mossèn Josep Rossell, llavors vicari de la parròquia de Santa Maria, encara que anteriorment havia tingut uns contactes previs amb el Gmà. Director del Col·legi del Sagrat Cor. Un factor molt important, però, donava base a aquesta idea. Aquest era l'edifici del desaparegut Patronat de Cultura, que en cedir-lo a la comunitat lasal·liana, s'havia establert la condició de mantenir-hi una escola. Així, després de la neteja i reparació dels desperfectes de l'aiguat, durant el dia ja hi van funcionar les classes gratuïtes. De les visites i entrevistes ja esmentades, gran part, dutes a terme per Francesc Pujol, el qual coordinava les gestions entre el grup de manlleuencs compromesos en el projecte, en derivà una reunió on es va redactar el manifest que reflectia tot el sentit i sentiment de l'obra projectada. Al final d'aquest manifest es diu textualment *"Queda implantat a la nostra vila el Patronat de Formació professional. El seu sosteniment ha de quedar cobert amb els recursos que subministrarà la vila i persones aplegades a ella. A tal fi es fa necessari establir unes diverses quotes anyals, proporcionals als beneficis que puguin derivar-se de l'escola a favor de les diferents empreses, corporacions i particulars connectats a l'escola..."* Manlleu, agost de 1947

Abans però de fer-se públic aquest manifest, els membres de la comissió organitzadora ja havien aplanat el camí. En data 8 d'abril de 1947, ja s'havien redactat els estatuts pels quals s'havia de de regir el Patronat de Formació Professional i també havien estat presentats al Govern Civil de la província perquè fossin aprovats. L'aprovació va arribar el 31 d'octubre de 1947 y autoritzà la constitució del Patronat de Formació Professional de MANLLEU.

Destaca en aquesta època la col·laboració intensa dels empresaris de Manlleu per a aconseguir oferir la formació que l'entorn requeria a cada moment, sempre comptant amb la valuosa cooperació del Germans.

La Junta d'aquest Patronat de Formació Professional es va constituir el 1946. La mitjana d'alumnes per curs és de 154, distribuïts en 10 classes acomodades a les professions més genuïnes de la població i realitzades per competents professors tècnics. La capacitat de les aules està limitada a 200 alumnes i l'augment que experimenta obliga a projectar ampliacions amb el ferm propòsit de fer-les realitat el més aviat possible.

3er Patronat que inclou l'ampliació de l'edifici
(fet per La Salle)

Els estudis es componien de: Formació religiosa, social i política. Cultura General. Dibuix Industrial. Mecànica. Electricitat. Filatura. Teoria de Teixits. Fusteria i Talla. Idiomes.

El Patronat va ser distingit per D. Joaquín Ruiz Giménez amb el qualificatiu de "*pionero de sus orientaciones*" per haver-se anticipat a les normes d'ell emanades.

A partir del curs 1952-53 s'observa un notable increment per la consolidació dels alumnes de cursos anteriors, l'ingrés de joves preparats procedents dels col·legis i la ampliació d'especialitats que ha portat a un major nombre d'alumnes, alguns procedents de poblacions veïnes.

La distribució de les aules i tallers en aquest primer decenni eren:

2 cursos de cultura general	1 curs preparatori d'especialitats
2 cursos de mecànica	1 curs de filatura
1 curs de teoria de teixits	1 curs d'electricitat
1 curs de modelatge i talla	1 curs de dibuix industrial
2 cursos de comptabilitat i idiomes	

Durant els últims anys va fer-se càrreg de la direcció de l'Escola nocturna el Germà Blas, qui al seu torn va ser reemplaçat al 1956 pel Germà Carles

L'11 de desembre de 1960 es van inaugurar les instal·lacions dels nous tallers i les aules de l'Escola de Formació Professional La Salle, unes instal·lacions que també havien de ser profitoses per al Patronat.

Pocs mesos més tard, el 28 de febrer de 1962, el Centre de Formació Professional Industrial de Manlleu és autoritzat pel Ministeri d'Educació Nacional i, encara que no és classificat com a centre oficial, l'autorització garanteix la continuïtat de les classes nocturnes. L'Escola Professional La Salle i el Patronat de FP es van constituir en arrendataris d'uns serveis pedagògics amb una actuació bilateral, perquè ni el Col·legi ni el Patronat podien deslligar-se d'una responsabilitat compartida en l'ensenyança professional.

El greu problema d'espai que l'ofegava va trobar la solució que requeria quan el Col·legi del Sagrat Cor emprengué unes importants obres d'ampliació, tot aixecant dues plantes més damunt l'edifici del Patronat i, allargant a més a més, l'ala de la part nord fins al carrer de Sant Antoni. La inauguració de les noves dependències i la reforma interna del que havia estat l'antic edifici del Patronat, es va dur a terme l'1 de maig de 1967.

El camí del Patronat deu el seu reeiximent a la col·laboració amb l'Escola Professional La Salle. Aquesta coordinació existent havia de donar nous fruits, ja que la doble utilització de les aules, ja sigui al torn de dia o al torn de nit, oferia la utilització òptima de les aules, tallers i laboratoris i l'efectivitat d'una ensenyança coordinada. Uns anys més tard s'havia de fer més evident aquesta efectivitat quan es va iniciar el primer grau de Formació Professional (FP1), que va començar el curs 1975-76, i el segon grau de Formació Professional (FP2), començat al curs 1977-78, amb una durada de 2 i 3 cursos respectivament.

S'ha d'aclarir que tot i l'efectiva col·laboració de l'Escola Professional La Salle i el Patronat, aquest ha mantingut sempre la seva total independència, d'acord amb els principis establerts en la seva proclama fundacional.

En emprendre gestions encaminades a l'ampliació de reconeixements i possibles subvencions es posen en marxa per redactar uns nous i reglamentaris estatuts i dur a terme una re-fundació del Patronat d'acord amb les exigències vigents. El 31 d'agost de 1981 la junta ja tenia elaborats els nous estatuts i, pocs dies després, el 15 de setembre, es refunda el Patronat en sessió general per aprovar els estatuts i conformar la junta rectora del Patronat, a més a més, mantenir la denominació de Patronat de Formació Professional que defineix clarament la seva missió. En data 1 d'octubre de 1981 era oficialment reconeguda l'Associació del Patronat de Formació Professional de Manlleu.

Per conveni entre els Germans (G. Lluís Diumenge com a Visitador) i el Patronat (Sr. Pere Rifà com a president), el 5 de febrer de 1982, l'Institut del Germans es comprometia a assumir només la direcció general i funcionament de la Formació Professional de Segon Grau o altres estudis afins, d'acord amb l'ideari i el projecte educatiu dels Col·legis La Salle de Catalunya. Per aquest conveni assumia a tots els efectes els drets i deures derivats de la seva condició d'empresa legalment constituïda, pel que feia a tot el personal docent i no docent, tant seglar com religiós, que hagués d'intervenir en el funcionament dels cursos d'FP2 o equivalents. La designació del personal docent i no docent la farien conjuntament ambdues

institucions. El Patronat abonaria al Col·legi el cost global del personal religiós. També es faria càrrec de les despeses de llum, força, calefacció, neteja, manteniment i d'altres. Per la seva part, la institució llassal·liana traspassaria al Patronat les quantitats íntegres que rebria en concepte de subvencions corresponents a l'FP2 o altres ensenyances també subvencionades.

Encara quedava un altre tràmit pendent, autorització per poder impartir l'ensenyança d'FP2 en règim nocturn, que va ser sol·licitat a l'autoritat competent i que va ser aprovat el mes de febrer de 1985. És de notar que aquesta Escola era l'única que impartia l'ensenyament nocturn a tota la comarca d'Osona i que dels 156 alumnes matriculats, un 70% tenen col·locació fixa. Aquestes premisses van pesar molt per donar l'autorització requerida.

La reforma educativa promoguda per la LOGSE, al 1990, va ser aplicada progressivament els anys posteriors. Això comportava la desaparició de la FP i al mateix temps s'implantaven els Cicles formatius, tant de Grau Mig com de Grau Superior. És sabut que els cicles s'estructuraven en crèdits de caràcter teòric i pràctic en una durada de dos cursos acadèmics. No s'hi donen assignatures comuns per haver-se assolit aquesta formació en l'educació secundària (ESO).

La reestructuració a que obligà aquesta llei no va ser gens fàcil de dur a terme perquè calien nous mitjans pedagògics i el reciclatge del personal docent.

El curs 1997-98, ja d'acord amb la nova llei desapareixen quatre cursos d'FP2 i en comencen tres Cicles de Grau Mitjà.

Del curs 1998-99 surten les primeres promocions de Grau Mitjà, l'últim curs d'FP2 i s'inicien els cursos de Grau Superior però només dos dels previstos, els quals s'impartiren el curs següent.

De Grau Mitjà:

Gestió Administrativa (un curs acadèmic)

Equips i Instal·lacions Electròniques (dos cursos acadèmics)

Mecanització (mecànica) (dos cursos acadèmics)

Superat el Cicle Mitjà dóna dret al títol de **“Tècnic en l'especialització corresponent”** i a poder-se presentar a les proves d'accés als Cicles de Grau Superior o al treball en l'empresa.

De Grau Superior:

Administració i Finances (dos cursos acadèmics)

Instal·lacions electròniques (dos cursos acadèmics)

Producció per mecanització (dos cursos acadèmics)

Informàtica (dos cursos acadèmics)

La titulació obtinguda en superar el Cicle és **“tècnic superior en l'especialitat corresponent”** i dóna dret a un accés directe a estudis universitaris o al treball en empreses.

El finançament del Patronat, des de la seva fundació en 1947, era pels socis protectors, juntament amb empreses, institucions i les famílies de l'alumnat. No faltaren tampoc donatius que per la seva naturalesa eren anònims però eficaços sempre, especialment quan es tractava de renovar l'equipatge instrumental en continua progressió tecnològica.

Els alumnes, any darrere any, s'han anat succeint i són els que han omplert de vida les aules del Patronat, en nombre d'uns 300 o més. Després d'una jornada laboral, es dedica els vespres sessions de 17,30h a 22h a millorar i completar la seva formació, i això justifica plenament l'atenció que, al llarg de tants anys, se'ls ha dedicat. A semblança de tantes entitats i associacions amb una projecció social encomiable que des de molts anys enrere han caracteritzat la vila de Manlleu, el Patronat assumeix el repte de seguir treballant per la formació professional de la joventut.

Tota aquesta estructura formativa va estar funcionant fins a conformar-se una nova que és la que anirem presentant al següent apartat del CeFORTEM com a 4rt. Patronat.

4.- Patronat del CeFORTEM 2005

Estem ja al Segle XXI amb noves exigències escolars i administratives. Lligant tradició i modernitat s'elabora durant el curs 2004-2005 un nou conveni de col·laboració entre el Patronat de Formació Professional i el Col·legi La Salle per continuar potenciant els cicles formatius i amb la intenció del Patronat d'obrir-se a la formació no reglada; atenent una vegada més les necessitats de la població de Manlleu, en els locals del centre lassall·lià. Aquest nou conveni va ser signat a la primavera del 2005 i és un pas cap a la creació d'una nova fundació (CeFORTEM) que sigui la plataforma per assolir els objectius educatius en la formació tècnica, sigui reglada o no reglada (formació ocupacional).

Es potencien les noves tecnologies a través de la seva pàgina web i de la xarxa inalàmbrica de la Wifi per tot l'edifici. Mentrestant s'anava fent camí el tractament a la diversitat acadèmica i cultural per l'arribada de la immigració marroquina i d'altres països. També s'entrava en els programes de certificació de qualitat (ISO) amb la voluntat de continuar oferint als alumnes educació de qualitat per ser professionals competents i ciutadans responsables segons els valors humans i cristians que van inspirar la seva fundació.

Estructurada en Cicles Formatius: 1.- De Grau Mig i 2.- De Grau Superior amb algunes noves especialitats que presento seguidament

El prospecte informatiu per a la preinscripció del curs escolar 2018-19 presenta les següents especialitats als Cicles Formatius:

Grau Mitjà.

Gestió Administrativa, Instal·lacions Elèctriques i Automatismes, Mecanització i Sistemes Microinformàtics i Xarxes.

Grau Superior:

Administració i Finances, Mecatrònica Industrial, Programació de la Producció en Fabricació Mecànica, Administració de Sistemes Informàtics en Xarxa.

A conseqüència de la llei 4/2008 i a requeriment del protectorat de Fundacions de la Direcció de Dret i Entitats Jurídiques de la Generalitat de Catalunya, a fi que la Fundació esmeni, complementi o modifiqui varis articles dels Estatuts i aprovi un text refós dels mateixos, el Patronat va fer aquesta reforma d'estatuts i el va aprovar en junta extraordinària el 4 de novembre de 2010. En total són 20 articles distribuïts en 6 capítols. Es podrien comentar de la següent manera, per aclarir un ordre convenient:

Articles 1 a 5 - Què és el Patronat

Denominació: "Centre de Formació en Tecnologies de Manlleu", **CeFORTEM**. Fundació Delaris-Sanglas.

Domicili: Carrer Enric Delaris, Nº 60 de Manlleu que podrà ser traslladat per acord del Patronat.

Durada: La durada de la Fundació s'estableix per *temps indefinit*.

Àmbit d'actuació: La fundació desenvoluparà les seves activitats a la Comarca d'Osona. Tanmateix, el seu Patronat pot decidir actuar en altres llocs de Catalunya en conveni amb d'altres entitats. (és el cas de la col·laboració amb la Universitat Oberta de La Salle a Andorra o els contactes amb una empresa holandesa de tecnologia avançada per oferir als alumnes nostres possibles normes oportunitats de formació).

Personalitat jurídica

Gaudirà de plena capacitat jurídica i d'obrar, sense altres limitacions que les imposades expressament per les disposicions legals i els seus Estatuts. Només és necessària la inscripció de la carta fundacional en el Registre de Fundacions per assolir la personalitat jurídica.

Art 12 – Composició del Patronat

El Patronat és un òrgan col·legiat que estarà constituït per un mínim de 13 membres i un màxim de 25. Tindrà la següent composició:

- a) Patrons en representació de les entitats fundadores
 - 6 membre nomenats del Patronat d'FP de Manlleu
 - 3 membres nomenats pels Germans (La Salle Catalunya)
 - 2 membres nomenats per l'Associació d'Empresaris de Manlleu

- 1 membre nomenat per l'Ajuntament de Manlleu
- 1 membre nomenat per Caixa d'Estalvis Unió Caixes de Manlleu.

b) Resta de Patrons

Els altres Patrons, cas que no es designin, seran nomenats, a proposta del President. Per acord dels Patrons designats per les entitats fundadores.

Article 6 – Finalitats

Són totes les emparades en l'àmbit fundacional:

- Promoure els estudis de Formació Professional. Promoure i coordinar les parts interessades en la Formació Professional. Difondre la innovació tecnològica per mitjà de conferències o jornades tecnològiques. Fomentar la capacitat... del treballadors/es per fer front a les innovacions tecnològiques. Obtenir els recursos necessaris per destinar-los als objectius definits en aquest article.

Aquestes són algunes de les finalitats més representatives de les que s'assenyalen al referit article de les finalitats fundacionals.

Article 7 – Règim d'actuació

La Fundació podrà realitzar qualsevol acte, contracte, operació i negoci lícit, sense més restriccions que les imposades per les lleis. En queda exclòs tot ànim de lucre.

Tot a continuació s'assenyalen els beneficiaris, les incompatibilitats i els conflictes d'interessos pel que fa referència a persones de les pròpies famílies dels patrons segons s'indica a l'article 312-9.3 de la llei, amb tres punts importants:

Mantenir una relació professional o laboral retribuïda amb la Fundació

Participar en societats constituïdes o participades per la Fundació

Atorgar contractes o compravenda o arrendament de béns immobles o de béns mobles de extraordinari valor, així com tampoc, de préstec de diners.

Article 7 – Patrimoni i Règim econòmic

a) La dotació inicial

- Bens i Drets adquirits que restaran vinculats a les finalitats fundacionals
- Béns dotacionals; aportats pels fundadors o per terceres persones.
- Béns no dotacionals; els que no pertanyen a la categoria anterior.

b) Els recursos anuals

- Els que produeix l'actiu
- Els ingressos derivats de les activitats de la fundació
- Les donacions, assignacions, subvencions i d'altres rebudes

c) Aplicació obligatòria

S'ha de destinar, almenys el 70% de les rendes i d'altres ingressos nets anuals, al compliment de les finalitats fundacionals. S'haurà de fer efectiva en el termini de quatre exercicis, a comptar de l'inici del següent al de l'acreditació comptable.

Com tota Fundació ha de tenir i presentar un "Règim comptable" presentat al seu degut temps a l'administració després d'haver tancat l'exercici comptable al 31-12.

No és el cas de presentar aquí tot l'article 9 al que es refereix aquest tema. Si s'ha de constatar que és responsabilitat del Patronat i no del Col·legi.

També l'article 10 fa referència als béns i drets del Patronat i de com s'ha de procedir a les operacions que afecten a aquests béns. A aquests actes se'ls anomena al dit article 10 "Actes de Disposició". Queda ben explícit que el Patronat pot fer, sempre que sigui necessari i de conformitat amb el que aconsellin la conjuntura econòmica i la legislació vigent, les modificacions convenients en les inversions del patrimoni fundacional.

El govern de la Fundació (Art. 11-14 i 17-18)

El govern i l'administració de la Fundació correspon al Patronat (Art. 11)

La Composició del Patronat (Art. 12) ha estat comentat anteriorment.

Durada i cessament dels Patrons (Art. 13)

Càrrecs del Patronat (Art. 14): President, Secretari, Tresorer; poden ésser retribuïts per l'exercici d'aquestes activitats, en el marc d'una relació contractual.

Règim interior (Gerència i Direcció) (Art. 17)

Comissions de treball específiques (Art. 18)

Facultats del Patronat (Art. 15 i 16)

L'article 15 enumera un seguit de 18 facultats d'entre les que destaquen:

- Representar a la Fundació
- Formular i aprovar documents de la seva competència.
- Operar amb Caixes i Bancs...
- Vetllar perquè s'acompleixi la finalitat fundacional.
- Cessament de Patrons
- Interpretar o modificar els estatuts... I moltes altres que calgui l'autorització del Patronat legalment preceptiva.

L'article 16 fa referència al règim de convocatòria, assistència i acords.

- Les reunions obligatoris són de dues vegades l'any (Comptes, Pressupostos, Activitats diverses)

Aquest Article 16 s'estén sobre: Convocatòria, Quòrum d'assistència, quòrum acords, Quòrum qualificat.

És ben conegut que, a qualsevol Fundació, s'ha de preveure als estatuts la forma d'extinció i dissolució de la Fundació. D'aquesta tasca s'ocupen els articles 19 i 20 amb els que acaben aquest estatuts que s'estan comentant aquí.

L'article 19 tracta sobre la "Extinció i Dissolució" de la Fundació si es veu la impossibilitat d'acomplir la seva finalitat fundacional.

L'article 20 tracta sobre la destinació del patrimoni un cop acordada l'extinció de la Fundació. S'ha de fer d'acord amb la legislació fiscal aplicable. Podrà fer-se d'una manera global, o bé per parts la liquidació dels actius i els passius.

Característic d'aquests patronats va ser sempre:

Deficiències d'espai, econòmiques i mitjans didàctics que s'anaven resolent conforme passava el temps. En l'actualitat el Patronat s'encarrega de dotar del maquinari tecnològic més adequat al temps actual mentre que el Col·legi s'ocupa del manteniment de l'edifici i de la seva conservació; els professors són remunerats pel pagament delegat.

Dedicació entusiasta dels dirigents i professors a pesar de la manca de mitjans tècnics i dels instruments tècnics necessaris per a una "Escola de Treball" que any rere any s'intenta remeiar i modernitzar.

Aquests Patronats han estat units fermament amb el Col·legi del Sagrat Cor (a la actualitat La Salle) dels Germans de les Escoles Cristianes. Intencionalment es va edificar el Patronat al costat del Col·legi per motius de mútua col·laboració i aprofitament d'espais cosa que significa un estalvi important a ambdues institucions.

Hi hagué algun intent de traslladar el Patronat a una localització diferent dins la Vila de Manlleu per la manca d'espais, però no va tenir èxit. Això va promoure un engrandiment de l'edifici del Patronat que realitzà La Salle: construir en alçada dos pisos més al temps que s'allargava fins a tocar del carrer Sant Antoni. A l'actualitat no hi ha discussió possible. La Salle i el Patronat tenen una sola ànima.

El comiat de Pere Jordi per jubilació

Figueres.- 30 – Novembre – 2018
Sopar de Jubilació de Pere Jordi Mas Gorrera

Permeteu-me aquestes breus paraules

Finalitzat el curs escolar 2017-18 van ser 35 anys de mestre de l'escola. Més de mitja vida.

La vida al igual que un llibre està feta de capítols. Avui, ara i aquí, envoltat de tots vosaltres, cosa que us agraeixo molt, poso un punt i final a un d'aquests capítols. M'agradaria que aquest punt no fos un punt i final però he d'acceptar que ha de ser així. Ara em toca canviar definitivament.

A vosaltres Germans de La Salle

Avui presents, voldria dir-vos que amb vosaltres he après moltes coses. Heu estat companys de camí molt especials per a mi.

Vosaltres heu configurat el meu saber ser persona i saber ser educador. Heu estat fins avui el COR, la MEMÒRIA i la GARANTIA de La Salle en mi. Amb vosaltres m'he emmirallat. Gràcies per tot el que rebut que ha estat molt. Us trobo i us trobaré a faltar. Gràcies per la vostra presència avui.

A vosaltres companyes i companys mestres i educadors.

Sant Agustí diu que la memòria és el present del passat. No un present repetitiu sinó creatiu. Recordeu doncs que l'escola que teniu avui és gràcies a moltes persones que han passat per aquesta escola i han lluitat i l'han defensat amb estimació. Totes elles s'han compromès, amb més o menys mesura, amb el pas dels anys, a fer que l'estrella de La Salle continués brillant. Els que hi sou actualment, sou el relleu de molts altres que hi hem passat abans. Ara us toca a vosaltres, interpretant de manera creativa aquest passat, donar sentit a l'escola d'avui sense oblidar que el més important són les persones i les seves necessitats.

Permeteu-me, per acabar, una **BREU REFLEXIÓ** al voltant d'una clau.

LA CLAU

Ara ja he arribat definitivament a aquell instant de tenir temps per trobar els moments que m'aportin serenor i felicitat.

Sempre és precís saber quan s'acaba una etapa, un capítol de la vida. Si hi vull restar en ella més temps del degut, perdre l'alegria i el sentit de la resta. Tancar portes, tancar camins, tancar capítols. Allò que és

important és deixar moments de la vida que es vagin acabant paulatinament fins a tancar-los de manera definitiva.

La clau obre i tanca. És important tenir la clau. Ara, jo tinc la clau per poder fer-ho. Per tancar portes i obrir-ne de noves.

Tot depèn de mi el fer-ho o no.

Els canvis externs poden ajudar a processos interiors de superació però abans un ha d'aprendre a deixar anar, deixar passar. I això costa fer-ho i acceptar-ho. La vida està pensada per viure-la mirant endavant, mai enrere, tot i que per poder comprendre algunes coses, a vegades, cal mirar enrere.

El meu temps passat no va ser millor si valoro el present i miro el futur amb esperança i il·lusió. Cal assimilar el que es deixa enrere, construir el que un té per davant i projectar el que pot ser el futur. Per això del meu temps passat en dono gràcies, pel meu temps present vull posar-hi alegria i passió i pensar en un temps de futur ple d'esperança.

Un dels problemes que tinc i penso que és inevitable, és des de que miro el futur amb els ulls del passat. He d'alliberar-me del passat i pensar que el futur depèn de com em posicioni en la línia de sortida. Posar noves bases i nous fonaments. En la vida tots tenim la clau per obrir i tancar portes tot i que de vegades no podem. Ara és el meu moment de tancar-ne una d'obrir-ne d'altres.

TU ETS LA CLAU

Els germans han estat fins avui el COR, LA MEMÒRIA I LA GARANTIA de La Salle enmig nostre. Ara us toca viure un moment històric de compromís amb la vostra realitat quotidiana. Agafeu un relleu que us ha de

portar molt enllà en la transmissió dels valors i a ser tots i cadascú de vosaltres aquest cor, memòria i garantia. Que el relleu sigui de compromís.

Ajudeu-vos els uns als altres a caminar, caminar junts i units en la mateixa direcció. A sumar forces i a no restar, ni aïllar esforços. A donar testimoni d'unitat. A acompanyar aquelles persones que teniu al vostre costat i els projectes que teniu entre mans. A no donar-vos de mestres i sentir que sempre som deixebles i que sempre ens queda molt a aprendre.

El més important no és on sou, sinó el camí que seguïu i amb esperit de creativitat, superació, coratge, implicació, dedicació,

confiança, iniciativa, valentia, treball en equip, tolerància, acceptació de nous reptes... aconseguireu portar aquesta escola ben lluny en el temps i ben alt en els objectius proposats. Tan sols d'aquesta manera aconseguireu que perduri en el temps. Ajudeu-vos entre tots a mantenir i con solidar el projecte endegat. Feu vostra aquesta escola, estimeu-la i defeneu-la.

De ben segur que seguirem compartint coses i ens seguirem veient. Podeu compartir amb mi, si més no amb la meua senzilla presència i no oblideu mai que

EL VALOR DE LES COSES NO ESTÀ EN EL TEMPS QUE DUREN
SINÓ EN **LA INTENSITAT** AMB QUE SUCCEIXEN.
PER AIXÒ EXISTEIXEN **MOMENTS** INOBLIDABLES,
COSES INEXPLICABLES I **PERSONES** INCOMPARABLES. (Com vosaltres)

En aquest camí. En aquest capítol de la meua vida, he coincidit amb molts de vosaltres. Amb alguns hem caminat de costat, amb d'altres he compartit il·lusions i angoixes, amb d'altres hem compartit, a més a més d'això, grans tramuntanades i fortes llevantades, amb d'altres la presència i companyia... A tots **GRÀCIES** per compartir aquest camí i aquest capítol de la meua vida, **GRÀCIES** per tot el que he rebut de vosaltres que, vist en perspectiva, és molt. De tot cor: **GRÀCIES !!!**

LES PETJADES DE LES PERSONES QUE CAMINEN JUNTES

... MAI S'ESBORREN NI OBLIDEN.

Que S. Joan B. de La Salle us ajudi a tots i a totes a seguir en la mateixa direcció i a mi m'ajudi a seguir en aquest camí. Gràcies novament. Per tots i totes una forta abraçada i , com no, un petonet de papallona.

**NOMÉS HI HA DOS DIES A L'ANY
QUE NO PODEM FER RES.**

L'UN VA SER **AHIR I L'ALTRE SERÀ **DEMÀ**.**

PER TANT, **AVUIÉS EL DIA IDEAL**

PER ESTIMAR, CONFIAR, FER I, SOBRETOT, **VIURE.**

La importancia de los abuelos

7 frases del Papa Francisco sobre la importancia de los abuelos

Catequesis de una audiencia del papa Francisco

1.-“El anciano no es un extraterrestre. El anciano somos nosotros: dentro de poco, dentro de mucho, inevitablemente, aunque no pensemos en ello. Y, si no aprendemos a tratar bien a los ancianos, así nos tratarán a nosotros”. (Catequesis audiencia general, Ciudad del Vaticano, 04/03/2015)

2.-“¡Qué importantes son los abuelos en la vida de la familia para comunicar ese patrimonio de humanidad y de fe que es esencial para toda sociedad!”. (Reflexión antes del rezo del Ángelus, JMJ Río 2013, 26/07/2013)

3.-“Los abuelos son la sabiduría de la familia, son la sabiduría de un pueblo. Y un pueblo que no escucha a los abuelos es un pueblo que muere”. (Encuentro Mundial de las Familias, Roma, 27/10/2013)

4.-“¡Es un gran don para la Iglesia, la oración de los abuelos y de los ancianos! La oración de los ancianos y abuelos es un don para la Iglesia, ¡es una riqueza! Una gran inyección de sabiduría también para la entera sociedad humana: sobre todo para aquella que está demasiado ocupada, demasiado absorbida, demasiado distraída”. (Catequesis audiencia general, Ciudad del Vaticano, 11/03/2015)

5.-“Los abuelos, los abuelos tienen una capacidad para comprender las situaciones más difíciles: ¡una gran capacidad! Y cuando rezan por estas situaciones, su oración es más fuerte ¡es poderosa!” (Encuentro con los ancianos, Ciudad del Vaticano, 23/09/2014).

6.-“Qué bello es el aliento que el anciano logra transmitir al joven en busca del sentido de la fe y de la vida! Es verdaderamente la misión de los abuelos, la vocación de los ancianos. Las palabras de los abuelos tienen algo de especial para los jóvenes. Y ellos lo saben. Las palabras que mi abuela me dio por escrito el día de mi ordenación sacerdotal, las llevo todavía conmigo, siempre en el breviario, y las leo a menudo, y me hacen bien” (Catequesis audiencia general, Ciudad del Vaticano, 11/03/2015).

7.-“Los ancianos son una riqueza, no se pueden ignorar, porque esta civilización seguirá adelante sólo si sabe respetar su sensatez y su sabiduría” (Catequesis audiencia general, Ciudad del Vaticano, 04/03/2015).

El llamado de reflexión del Santo Padre

Y más que una frase, lo siguiente es un llamado de atención a todos nosotros, a la sociedad entera que a veces nos olvidamos del tesoro que existe en cada uno de estos abuelos y abuelas, sobre todo aquellos que viven en hogares de retiros y de cuidados.

“¡Es feo ver a los ancianos descartados, es una cosa fea, es pecado! ¡No nos atrevemos a decirlo abiertamente, pero se hace! Hay algo vil en este acostumbrarse a la cultura del descarte. Pero nosotros estamos acostumbrados a descartar a la gente”.

Los padres y profesores en la educación de los hijos/alumnos

G. José Antonio Panero Andrés

Llevamos una serie de reflexiones durante varios años, sobre las numerosas posibilidades que los educadores tenemos al alcance, para formar la personalidad de nuestros hijos, o alumnos. Y pienso que nos irá muy bien, girar un tanto la hoja, para dar paso a las lecciones que los hijos o alumnos dan a sus educadores.

Cecília Fontaine, experta en esta "asignatura", propone unas ideas sobre *"Las lecciones que aprendemos de nuestras hijas"*.

Los hijos nos abren un nuevo mundo, y nos damos cuenta que no sólo enseñamos, sino que tenemos mucho que aprender de ellos también.

Antes de que los hijos nazcan, los padres se ven asimismo como unos profesores de por vida. Le enseñan al hijo a andar en bicicleta, a leer lo que leían de chicos, a ser generosos y honestos... Lo que no se imaginan es lo que los hijos pueden enseñar a los padres, al enfrentarlos a cientos de situaciones nuevas con las que aprenderán sobre su ser más profundo, su relación con los demás y el mundo en general.

Si bien una de las primeras lecciones que dan es demostrar la fuerza del instinto paternal, también enseñan otras leyes de la vida:

El amor es infinito. *"Cuando tuve la primera hija estaba tan feliz, que sentía que no podía quererla más.*

Pero con cada nueva cosa que iba haciendo y que la hacía ser más persona, la quería más. Cuando iba a tener mi segundo hijo, aunque estaba feliz, tenía un poco de susto, porque pensaba que no lo iba a querer tanto como a la primera. ¡Cuán equivocada estaba! Ahora tengo cuatro, y todos son mi admiración, cuenta Patrica a Espinosa, 34 años.

Parece ser que, de alguna manera, cada nuevo hijo crea un nuevo espacio en nuestro corazón, y que tenemos cada vez más amor que darles porque es infinito.

No controlamos todo. *"Teníamos un viaje pensado hace tiempo.*

Era la primera vez que dejábamos a la niña, que ya tenía siete meses. Creíamos que, después de tantas noches sin dormir, merecíamos un descanso. La mañana del día en que nos íbamos, amaneció con 39 de fiebre. Adiós viaje. Con los niños es demasiado real el dicho: "uno propone y Dios dispone", cuenta Carolina Murillos, 4 hijos.

Los niños nos enseñan a esperar lo inesperado, sobre todo cuando se trata de planear nuestra vida. El secreto es ser flexibles con nuestros planes. Así nos sabremos tomar la vida mejor. El humor es un gran remedio.

Saber reírse y decir "para otra vez será" ayuda a evitar las frustraciones.

Todos tenemos nuestro lado oculto. *"Mi hija tenía cólicos y no paraba de llorar. Era desesperante. Nunca pensé que iba a sentir una rabia tan grande. Pero también aprendí que uno puede sentir algo negativo y, apenas descansa, uno se olvida. Para ser mamá se necesita mucho autocontrol", confiesa María Paz Arellano, 33 años.*

Los hijos nos ponen en situaciones nuevas que nos hacen reaccionar de una manera que uno jamás pensó: rabia, impaciencia, frustración. Afortunadamente, aprendemos también que uno puede experimentar un sentimiento sin actuar de acuerdo con él. El autocontrol es una importante lección que se tiene que desarrollar rápidamente desde que el hijo nace.

Nuestros propios intereses pasan a segundo plano. *"Desde que tengo niños ya no me acuerdo de lo que es ir al baño, sin tener a*

alguien necesítandome al otro lado de la puerta. Y la cosa es peor, cuando uno se siente mal"... Antes éramos súper desordenados. Almorzábamos cualquier cosa y nos acostábamos muy tarde los fines de semana. Con la guagua, no nos quedó otra cosa que ordenarnos", asegura Isabel Bravo, 29 años.

Con los niños, los padres aprenden a postergarse. Ellos exigen todo nuestro tiempo y dedicación. Se asumen responsabilidades y exigencias. Nuestra prioridad cambia. Ahora son ellos lo más importantes en la vida.

Nadie espera que seamos perfectos. "A veces, después de un día difícil y agotador, me doy cuenta de que estoy retando a mi hijo porque está haciendo lo que cualquier niño de 2 años hace: lloriquear porque quiere algo que no puede tener, o cuando se acerca la hora de comer. Pero, incluso en esos momentos en que pierdo la paciencia y me enojo de más, él me da un gran beso y un abrazo. Eso me hace sentir menos culpable y entender que él no me está pidiendo que sea perfecta, sino que lo quiera porque él me quiere igual": cuenta Isabel Espriu.

El amor incondicional de los niños es una recompensa que nos conforta día a día. Si nos equivocamos y se nos pasó la mano con el enojo, ellos nos hacen sentir que no fue tan grave. Tenemos que tener presente que no somos perfectos, y que nadie nos está exigiendo que lo seamos. Mañana trataremos de controlarnos más y seremos mejores. Ojalá pudiéramos ser así con ellos a la hora de sus errores.

No hay que juzgar a los demás. "Cuando esperaba mi primer hijo, me hice un montón de ideas de lo que iba a hacer y de lo que no iba a hacer con él, según lo que veía en los demás. No le iba a consentir tanto como "fulanita", ni le iba a dejar tanta televisión como "zutanita", ni le iba a comprar barbies tan chica, como "menganita"... De más está decir, que muy luego me di cuenta que hacía lo mismo y mucho más, asegura Claudia.

Los niños enseñan a no juzgar a los demás según como son otros papás. Especialmente nos hacen comprender muchas actitudes de nuestros propios padres, que antes criticábamos. Dejamos así de exigirle a los demás cosas que nosotros no podemos cumplir con nuestros hijos. Es otra importante lección que nos dan.

Vivir el momento. "Cada vez que salgo con los niños, no puedo creer lo poco que me cundió. Si tenía que hacer cinco cosas, apenas alcancé a terminar dos. Para qué decir cuando uno trata de hacer alguna tarea en casa, coma ordenar un closet. Puede que esté toda la tarde y sólo alcance tres repisas". Y cuando salgo con ellos, miro las calles de otra manera. Es que a su ritmo, se ven las flores, pájaros, grúas, y todo tipa de cosas que, si voy sola y apurada, ni me doy cuenta que existen", opina Patricia.

Los niños, especialmente los pequeños, son los reyes en mostrarnos el valor de tomarse las cosas con alma. Si vamos a pasar la tarde con ellos, lo pasamos bien, no cabe otra solución que ir al ritmo de ellos.

No se termina de aprender. "Una de las grandes sorpresas que he tenido siendo mamá, es la cantidad de cambios que un niño puede sufrir en tan poco tiempo. De ser una niñita adorable, pasó a tener unas pataletas feroces cuando cumplió dos años. Después sacó una personalidad loca, y ahora está tímida. Creo que cada nueva etapa es como empezar toda de nuevo", asegura María Paz.

Patricia agrega: "Y eso ocurre con cada hijo, porque cada uno es distinto".

Con los niños nunca se deja de aprender. Cada etapa es distinta y cada hijo es diferente, por lo que tenemos que ser de una manera o de otra con cada

uno. Esto nos plantea una responsabilidad como padres, pero también nos da una inmensa recompensa: **el cariño de los hijos.**

Nos despiertan virtudes olvidadas. En lo que todos los padres consultados están de acuerdo es en la cantidad de virtudes que nos muestran los niños, y que hacen nos cuestionemos sobre nosotros mismos:

"Lo poco rencorosos, lo espontáneo, la alegría, la espiritualidad, la sencillez, la sensibilidad con los más débiles o los pobres, es maravilloso. En cierto sentido, te despiertan al mundo". Todos están de acuerdo. Los hijos nos hacen conocernos mejor, sacar facetas de nuestra personalidad que nunca creímos tener, y nos motivan a ser mejores personas.

Y termino con otra mujer extraordinaria, que nos relata la hermosa lección que recibió de un niño de pocos años. Es la "Santa" Madre Teresa de Calcuta, que refiere emocionada este hecho admirable:

En una ocasión, en Calcuta, no teníamos azúcar para nuestros niños. Sin saber cómo, un niño de 4 años había oído decir que la M. Teresa se había quedado sin azúcar. Se fue a casa, ya la hora de la comida, cuando su madre le presentó el yogurt, le dijo que el azúcar lo pusiera en la cajita que colocó sobre la mesa. Y así lo fue haciendo durante cuatro días. La madre lo llevó al hospital de la M. Teresa, en la visita que cada semana hacía a los niños. Entre sus manitas, tenía su pequeña cajita con el azúcar que no había comido. "Aquel niño me enseñó a amar". Lo más importante no es lo que damos, sino el amor que ponemos al dar.

CENTRO RURAL DE TAMI

UNA OBRA LASAL-LIANA

H. Vicente Bartolomé Lera

Hola, amigos.

Con vosotros y para vosotros, me dispongo a transmitir lo vivido en este Centro de Formación Rural de Tami, durante el final del 18 y principios del 19.

Antes de iniciar el viaje hacia Lomé, esperando el autobús, comienzo a rememorar lo vivido. Verdaderamente, en Tami, no hay margen para la rutina, te imaginas, programas el desarrollo de las cosas y el día a día se encarga de sorprenderte...

Llega el autobús. Se inicia un largo viaje que, como el Centro, está abierto a lo inesperado. ¡Es mucho lo que dejó atrás: La fiesta del Centro, el fin de las cosechas, el

reparto del grano recogido y de los bueyes y material de labranza, el regreso de las familias a sus pueblos, el seguimiento de las familias de los dos últimos y el reclutamiento de las nuevas para la campaña del 2019...

Apenas media hora de viaje y el coche comienza a danzar y con él todos los pasajeros... la carretera ha perdido el asfalto y se ha llenado de baches... Los malos momentos tampoco han faltado en los últimos meses y, como este mal camino hemos tenido que superarlos. Recuerdo sobre todo una experiencia que nunca había vivido tan de cerca: el reparto de los hijos tras una separación.

En una de las familias, el padre no perdía ocasión de maltratar a la mujer. Cuando detectamos el problema, a raíz de una paliza, enviamos al hombre a su casa durante tres días para tratar el asunto con su familia. Lo que pensábamos que había sido un suceso aislado descubrimos que no lo era tanto. Cada vez tuvimos más información. Pocos días antes del fin de su estancia en el Centro, la mujer decidió romper. Fuimos con ella para conocer el parecer de su familia. Lo que vimos fue bastante descorazonador: el padre anciano y con necesidad de ayuda, la madre con el juicio un tanto turbado, la sukala -la casa- en estado de ruina... Al menos, sus tíos y primos conocían la situación y eran partidarios de que regresara con sus padres.

El problema a resolver... ¡los hijos! En estos casos es el padre el que decide. Gracias a la intervención de las dos familias se acordó que la mujer se fuera con la niña más pequeña -no llega a tres años- y el marido se quedara con los otros 4 hijos. ¡Arreglar la carretera será mucho más fácil que borrar el dolor vivido por esta familia!

Mango, Kara, Sokodé y una multitud de pequeños pueblos van quedando atrás, la seca y polvorienta sabana va dejando paso a un terreno más abrupto y verde. Pero los recuerdos no se separan de mí: la plantación de 1.268 árboles, el comienzo de la puesta de las gallinas ponedoras, haber logrado criar unos gallos que la gente nos quitaba de las manos, comprobar cómo las familias que dejaron el Centro se implicaron en la inscripción de otras nuevas hasta el punto que contamos con más candidatos de los que podemos recibir...

Atravesamos Atakpamé y recuerdo que fue aquí donde me detuve en mi último viaje, acompañado de una de las familias formadas en esta última campaña...

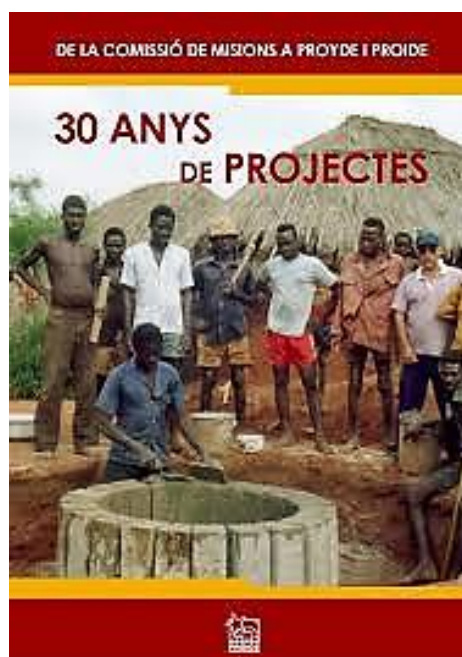
Podríamos decir que se trata de una historia con final feliz... La mujer de la familia de la casa 08 inició la campaña con una clara cojera. Veíamos con preocupación que el problema se agravaba con el paso de las semanas. Ella se esforzaba por seguir el ritmo en los trabajos del campo. Su marido no perdía ocasión de ayudarla y de liberarla de los trabajos más duros... ¡Daba verdadera lástima verla caminar! Embarazada, sufrió un aborto y la comadrona nos indicó que los embarazos pudieran tener algo que ver con su estado de cojera... Sin saberlo, nos puso sobre el camino de la parte feliz de la historia...

Conduje al matrimonio al centro de disminuidos físicos de Bombouaka -a una hora de nuestro centro-. Consulta, análisis, radiografía y... ¡Es necesaria una operación de cadera!... Pero... Dónde... Y es una operación muy cara, inasequible para la familia... Desde la misma consulta nos dan la solución. En Afagnan, en el Hospital de los Hermanos de S. Juan de Dios, la próxima semana vienen unos médicos italianos para realizar este tipo de operaciones... ¡La semana que viene! No hay tiempo que perder: llamar al hospital, concertar la consulta y... viajar a Lomé, más de 650 km y unas 11 horas de viaje... los gastos a cargo de la comunidad de Hermanos y del Centro...

La operación se pudo realizar con éxito. Los sufrimientos quedaron atrás... Se ha abierto un nuevo futuro para esta familia...

Tras 13 horas de viaje... ¡Lomé! El viaje llega a su fin, como el 2018, como enero del 2019... El cuerpo fatigado, pero dispuesto a comenzar las vacaciones que espero me den nuevas fuerzas para recorrer con buen ánimo la campaña que se abrirá el 1 de abril.

Ya os contaré...

Modernitat Sòlida.... Líquida...

ARA, Modernitat Volàtil...

Carme Munté, de Catalunya Cristiana

Francesc Torralba presenta el seu darrer llibre, «Món volàtil»

«El cristianisme, tal com l'hem conegut, s'ha volatilitzat»

El filòsof i teòleg Francesc Torralba, en el seu darrer llibre *Món volàtil* (Columna), ens convida a contemplar un paisatge alpí. Hi veiem roques, un riu i núvols. La roca és el símbol visible de la solidesa. El riu expressa la fluïdesa, el canvi, la mobilitat. El núvol, símbol del que és vaporós, és el més inestable i volàtil. Doncs és aquí, en un núvol que s'esvaeix en l'aire, on s'insereix el món d'avui. El món és volàtil, sí, com indica el títol del llibre, però la humanitat continua anhelant una certa solidesa que li doni confiança i esperança de present i futur.

El món líquid de Zygmunt Bauman ha donat pas al món volàtil o gasós. Com s'ha esdevingut el canvi?

La metàfora de Zygmunt Bauman descriu molt bé un món en què tot està en moviment, és inestable i canvia ràpidament. Però és que ja no vivim en un món líquid, sinó volàtil. I un món volàtil és un pas més, perquè la volatilitat és molt més inestable i efímera. Volatilitzar-se és desfer-se en l'aire en fragments diminuts fins a desaparèixer.

Què genera aquest món volàtil en l'ànim de les persones?

Genera molt neguit, angonya i desassossec perquè no sabem a què atendre'ns. L'any que ve treballaré a la mateixa empresa?, tindrè la mateixa parella?, podré pagar la hipoteca? El món volàtil no és un lloc confortable on viure. Les persones necessitem terra ferma, un centre de gravetat, seguretat i afectes incondicionals.

Ha esmentat les relacions laborals i personals, i les ideologies i les creences? També s'han volatilitzat?

Exactament, la volatilitat no afecta només les realitats materials, sinó també les immaterials: valors, creences i ideals. Avui dia estem davant d'identitats efímeres. Tot canvia molt acceleradament i digerir aquests processos és molt complex. Les persones grans ho pateixen molt. Veuen que un món s'ensorra i això els genera una gran tristesa, sobretot en el terreny religiós i polític.

El cristianisme, una religió sòlida de més de 2.000 anys d'història, com es mou en un món volàtil?

Les tradicions espirituals i religioses, particularment el cristianisme, ofereixen una terra ferma, un centre de gravetat on agafar-nos quan tot trontolla. El cristianisme ens adverteix del caràcter efímer i contingent de tot, cosa que vol dir capacitat de desaferrament i deseiximent. El que passa avui dia és que experimentem incòmodament la volatilitat.

Donàvem per fet que les tradicions s'anirien transmetent de pares a fills, però observem que es volatilitzen moltes manifestacions populars i culturals del cristianisme. L'Església ho viu incòmodament perquè l'obliga a identificar què és l'essencial del missatge i encarnar-se en un món volàtil, i això és molt complex.

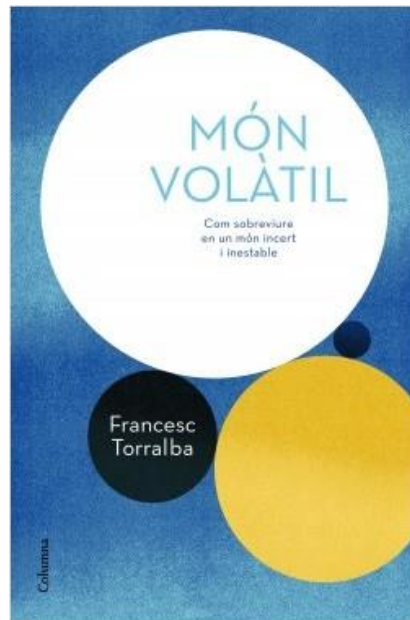
La religió adopta fórmules del món volàtil?

Apareixen noves formes d'espiritualitat, de tranquil·litat de l'ànima i d'assossegament, molt lligades a la volatilitat. L'emergència de les meditacions transcendents, zen o mindfulness és una mena de reacció a la volatilitat. Davant del desassossec, l'acceleració, la saturació i la dispersió, necessitem moments d'autocentrar-nos i d'aïllament, per endreçar les emocions i els pensaments, i no perdre el control emocional. Aquesta és l'explicació de l'auge i emergència d'aquestes espiritualitats que són molt diferents de l'espiritualitat cristiana.

En quin sentit?

L'espiritualitat cristiana és la resposta a una crida, a una Paraula que em commou, que m'afecta, que de vegades em consola mentre que d'altres em causa un profund neguit.

Per tant, no és una espiritualitat del confort, és una espiritualitat cristocèntrica, que té com a centre la Paraula, que després d'escoltar-la i meditar-la s'ha de traduir en la pràctica. En canvi, aquesta espiritualitat emergent és com un petit refugi, una bombolleta per mantenir un mínim d'equilibri emocional i mental en un món tan summament volàtil. La vivència espiritual s'està convertint més en un refugi després de la batalla que en un motiu per sortir a l'encontre de l'altre.

Politeisme espumós

Vostè parla de politeisme espumós. Quin és el déu del món volàtil?

Avui dia, majoritàriament, hi ha un politeisme espumós format per déus efímers: esportistes, cantants, actors, actrius... Generen processos d'imitació, de mimesi, però són tan efímers com ho és una empresa en un context de crisi o com la reputació d'un personatge públic. Les divinitats efímeres no ens resolen res ni ens donen cap resposta, són totalment passatgeres, només ens entretenen.

El món volàtil també té com a conseqüència la recerca de falses seguretats i, per tant, l'auge dels fonamentalismes?

El qui té mercat en el món volàtil és el qui ofereix un paquet de seguretats, una terra sòlida i una brúixola per orientar-se. En l'àmbit religiós, veiem grups molt emotivistes que volen salvar els ciutadans de la inquietud i del desassossec. El cristianisme no es pot presentar així, seria fer-ne un ús instrumental. El cristianisme ens obliga a sortir a la intempèrie. No n'hi ha prou de tocar les campanes i esperar que vingui la gent, perquè és que no venen. El cristianisme, tal com l'hem conegut, s'ha volatilitzat.

Aquesta Església en sortida de la qual parla el papa Francesc, com es concreta exactament?

Hem d'anar a entorns on no som ben rebuts, com per exemple el món dels joves. Tindrem molta feina, primerament, per desconstruir els prejudicis. Molts joves que tinc a l'aula relacionen Església amb un club de pederastes. Ara bé, hem de ser capaços de mostrar una altra cara de l'Església. En aquesta espiritualitat de sortida caldrà molta imaginació, audàcia, força, saber escoltar i ser tolerant al fracàs.

Vostè parla de la volatilització de les grans paraules. El cristianisme és un lloc on recuperar el mot perdut?

Per descomptat! Si una cosa valoro especialment de l'evangelí és la profunditat i fondària que tenen alguns mots. Per això, m'inquieta profundament com aquesta fondària es volatilitza i banalitzem determinats mots i conceptes, fruit de l'actual cultura de masses digital. Hem confós la felicitat amb el plaer, amb el confort i amb el benestar material. La llibertat s'ha reduït a escollir entre pizza *margherita* o napolitana. Hem banalitzat paraules d'una gran fondària, i amb aquest llenguatge tan epidèrmic anem construint la nostra vida.

Esperança

Quins reptes podem afrontar en un món volàtil caracteritzat per l'individualisme?

Hi ha molta gent decebuda per haver-se compromès en un partit polític, en un sindicat, en una associació o en una empresa. Quan aquest projecte s'ha volatilitzat deixa darrere seu un rastre de rancúnia, de ressentiment i d'amargor. Els joves avui no es vinculen. Costa el compromís polític però sobretot religiós. Sí que es comprometen en l'àmbit social, perquè almenys hi veuen uns efectes directes. Això és molt dramàtic perquè només hi ha canvi si hi ha persistència i col·laboració intergeneracional.

Després del diagnòstic que fa al llibre, caracteritzat per un cert pessimisme, vostè fa una crida a l'esperança.

Hi ha esperança perquè tot és molt volàtil però roman el desig d'un món millor, de ser estimat i de construir una societat justa i fraterna. I aquest anhel el veig tant en les persones joves com en les grans. Ara bé, només podem canviar la situació si passem de l'individualisme a la comunitat i si sumem el vincle intergeneracional. L'expertesa dels adults sumada a la força, l'energia i la indignació dels joves pot ser un nexa poderosíssim, que no cultivem prou.

Com a filòsof, teòleg i professor universitari, se sent cridat a aportar solidesa?

La missió dels professionals que influïm en les generacions joves és ajudar-les a pensar, a qüestionar-se tot allò que donen per fet i restablir el valor i la fondària dels mots. Això vol dir, d'una banda, un treball filològic, d'estima de la paraula, i de l'altra, filosòfic, d'aprofundiment en el seu significat. Hem de dotar de contingut aquests mots perquè les nostres converses i la vida en general tinguin més qualitat, perquè el nostre pensament sigui més profund i perquè les nostres decisions polítiques no siguin populistes ni estiguin basades en la ignorància, l'estupidesa i el messianisme.

Twitter és l'entorn per antonomàsia del món volàtil?

Certament, Twitter és impulsiu, emotiu, reactiu, un entorn on s'envien missatges a cop calent. És una claveguera d'emocions tòxiques. I això no obstant, hi hem de ser. Al si del Pontifici Consell per a la Cultura, del qual soc consultor, vam debatre sobre si el Sant Pare havia de ser present a Twitter. La resposta va ser que sí. L'Encarnació és un principi que ens obliga a entrar al fang i baixar a l'arena.

Ens hem d'encarnar en els contextos on som. És el que sempre ha intentat fer el cristianisme.

MATERIALS DIDÀCTICS PER A L'ENSENYAMENT

Recursos aplicables

G. Eduard Blasco Trasobares

Quan cerques a internet informació sobre algun tema didàctic sols trobar-te amb sorpresa que hi circula gran quantitat de propostes educatives molt interessants i aprofitables i aplicables als alumnes dels nostres Centres. Penso que els qui tenim temps per tafanejar internet, i al mateix temps, certa i àmplia experiència pedagògica, no estaria de més que féssim circular aquesta informació; és més, fins i tot elaborar noves propostes: activitats, exercicis, jocs didàctics concrets, per oferir-los als nostres companys docents.

Faig referència d'un material didàctic que prové de XILE.

Primer de tot, salvant l'idioma i les característiques concretes del país: espanyol latino, temes propis del lloc –geografia i història-... ; i, salvant el nivell de les fitxes d'activitats (per a "Educación Básica", similar a la nostra Primària), crec que el material pot ser molt útil. Entre altres raons:

- a) Perquè és gratuït i de fàcil accés.
- b) Perquè és molt complet i sistemàtic
- c) I perquè dona idees... per a l'elaboració de fitxes pròpies (sigui en castellà o en català...)
- d) Perquè pot servir per a reforç... encara que siguin alumnes de Secundària...

Sé que pot ser laboriós i entretingut baixar i guardar tot el material que interressi. Però podem anotar i guardar l'enllaç per a posteriors consultes.

A):_ L'adreça en qüestió és:

<http://recursosdocentes.cl/>

Ofereixen materials de:

- .- *Lenguaje: lectura, escritura creativa, manejo del lenguaje, habilidades de comprensión lectora, tipos de textos, evaluaciones*
- .- *Matemáticas: números y operaciones, patrones y álgebra, geometría, datos y probabilidades, medición, evaluaciones*
- .- *Ciencias Naturales: ciencias de la vida, ciencias de la tierra y del universo, ciencias físicas y químicas, evaluaciones*
- .- *Ciencias Sociales: historia, geografía, formación ciudadana, evaluaciones*
- .- *Otros...*

B):_ I si voleu més, aquí teniu un altre enllaç relacionat, on també trobareu altres materials que us inspiraran més possibilitats: <http://pisapapeles.info/node/10257> Aneu als diferents *blogs* i... observeu !!!

Aquells que formeu part d'una Comunitat Educativa, si us sembla bé, doneu-lo a conèixer als vostres companys docents del vostre Centre.

BONA FEINA.

20 CORTOMETRAJES PARA TRABAJAR LA INTELIGENCIA EMOCIONAL

G. Eduard Blasco Trasobares

Las habilidades prácticas que reúne la **inteligencia emocional** se dividen en cinco áreas: **la autoconciencia, la autorregulación, la motivación, la empatía y las destrezas sociales**. Hemos recopilado la siguiente selección de **cortometrajes animados** para el aula de Infantil y de Primaria con los que **los estudiantes reforzarán sus habilidades, tomarán conciencia de los sentimientos y las necesidades de los demás...**

1 Tamara

Así se llama la protagonista de este cortometraje, **una niña que pese a su discapacidad (es sorda) quiere convertirse en bailarina**. A pesar de que no puede escuchar la música, Tamara la siente sin que ello suponga un impedimento para luchar por su sueño y alcanzarlo. Este **ejemplo de superación personal** ayuda a trabajar la **empatía**, y también a mostrar que pese a la diversidad la igualdad de oportunidades existe.

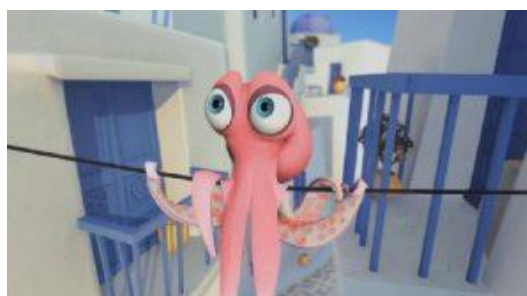

2 Ciudad colorida

No todas las personas tienen la capacidad de sentir y expresar sus sentimientos de igual manera. Esta pieza nos lo demuestra contando la historia de un joven feliz que **gracias a su actitud y gestos logra colorear el sentimiento gris y de tristeza que encuentra a su alrededor**. Un día conocerá a una joven y nuestro protagonista sentirá sensaciones que nunca antes había tenido.

3 Octapodi

¿Cuántas veces no hemos oído la expresión **‘qué serías capaz de hacer por amor’**? Octapodi responde a esta pregunta con un cortometraje de tintes humorísticos y una música muy pegadiza que hará esbozar alguna que otra sonrisa. Es la historia de dos pulpos enamorados que son separados cuando la hembra es adquirida para un restaurante de mariscos. El pulpo macho hará lo imposible para recuperar a su amada.

4 Colour your world with Kindness

Promover la generosidad, la bondad o la empatía es el propósito de este cortometraje que quiere **hacer del mundo un lugar mejor**, porque las pequeñas acciones muchas veces marcan la diferencia.

5 Un beso antes de desayunar

En formato videocuento, esta propuesta muestra como **las caricias, los abrazos y, por supuesto los besos, son necesario para el desarrollo de una buena base emocional**. Lo podéis completar con una experiencia como la que nos propone la docente Elena en su blog [Diario de una maestra: aula de Elena](#).

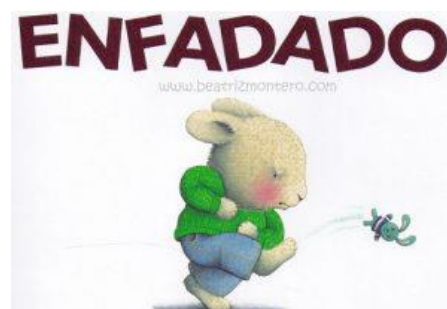

6 La Flor Más Grande del Mundo

Este cuento escrito y narrado por José Saramago trata sobre un niño que crece en un mundo quebrado por el individualismo, la desesperanza y la falta de ideas, donde prevalece el egoísmo, la falta de solidaridad o de amor a la vida. El niño realiza un viaje a su interior en busca de los valores esenciales que le ayudarán a darle sentido a su vida y su infancia se convertirá en el lugar para reencontrarse con lo mejor de sí mismo.

7 Cuando estoy enfadado

Beatriz Montero narra este cuento de Trace Moroney, de la editorial SM, que explica a los niños que **el enfado es un sentimiento normal, siempre y cuando no se haga daño a nadie**. El mejor momento para escucharlo es cuando los niños se enfadan ya que aprenderán a controlarlo y a **tener una autoestima sana**. Este vídeo fue emitido en el programa infantil 'La merienda', Tenerife, en 2013.

8 Paula y su cabello multicolor

Trata de **enseñar a los niños a identificar las emociones básicas como son la alegría, la tristeza, el enfado o el miedo** para que después las acepten y puedan expresarlas y canalizarlas de manera positiva y saludable. El cuento, de Carmen Parets, está escrito en un lenguaje sencillo, recomendado para niños a partir de 3 años. Además, cuenta con una amplia recopilación de recursos y actividades gratuitas complementarias que se pueden encontrar en su página de [Facebook](#).

9 El monstruo de los Colores

Anna Llenas cuenta la historia del Monstruo de los Colores, quien se hace un lío con las emociones y le toca resolver el enredo. **Es un gran apoyo para explicarle a los más pequeños las emociones**, ya que después de escucharlo se pueden desarrollar un montón de actividades donde ellos mismos pueden expresar sus sentimientos.

10 Cerebro dividido (Brain divided)

Este cortometraje de animación muestra **cómo funcionan los dos hemisferios del cerebro masculino cuando se enfrenta a una cita romántica con una mujer**. Por un lado, está el correcto y coherente y, por otro, el sensible y sexual. Se trata de un film humorístico realizado por Josiah Haworth, Joon Shik Song y Joon Soo Song que muestra esa batalla entre la cabeza y el corazón.

11 El pez arcoiris

En el océano existe un hermoso pez que se llama Arcoiris por sus precisas escamas de colores y al que todos admiran por su gran belleza. Pero en realidad este hermoso pez está solo, **su egoísmo hace que ninguno de sus compañeros quiera jugar con él**. Un cuento de Marcus Pfister que enseña lo importante que es compartir.

LOS MEJORES CORTOMETRAJES ESPAÑOLES

12 Monsterbox

Es una emotiva, divertida y tierna **animación sobre la amistad**. Sus autores, Ludovic Gavillet, Lucas Hudson, Colin Jean-Saunier y Dérya Kocauru, son cuatro estudiantes de una

reconocida escuela de Arte y Diseño de Lyon (Francia) que han sabido llegar al corazón de pequeños y mayores. Los protagonistas son dos amigos totalmente diferentes que valoran **la amistad por encima de todo, sabiendo reconocer los errores y aprendiendo de ellos**.

13 Miedo

El cuento de Graciela Beatriz Cabal cuenta **cómo un niño vive diferentes situaciones de miedo**: a la oscuridad, al ruido, a las personas bajitas, a las altas, etcétera, hasta que adopta un perro y se come todos sus miedos. Un historia de fortaleza para superar una difícil situación.

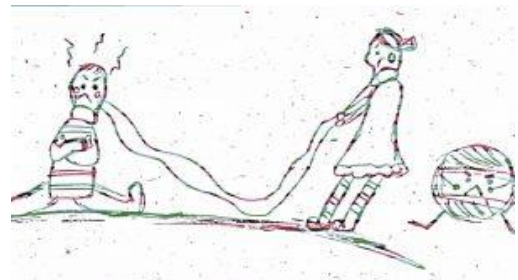

14 El puente

Este corto enseña a **trabajar en equipo**. Un ciervo, un conejo, un oso y un mapache transmiten el mensaje de que en este mundo hay espacio para todos si colaboramos y ponemos de nuestra parte. Todo ocurre a la hora de cruzar un estrecho puente; el oso y el ciervo se enfrentan mientras que el conejo y el mapache se ayudan para salvar los obstáculos... Y lo consiguen.

15 Mi lado de la bufanda

Carmen Parets es la autora de este cuento **sobre la amistad** de dos amigos, Héctor y Violeta. Enseña a los más pequeños el valor de la amistad verdadera a través de una bufanda que les une, a veces parece que les separa, otras les llena de amor y en ocasiones es como si les ahogara. **Una metáfora sobre el valor de la amistad verdadera**.

16 For the birds

Cortometraje de animación de los estudios Pixar que se estrenó en 2000. La trama se desarrolla en un cable telefónico, donde **15 pájaros pequeños comienzan a burlarse de un pájaro de mayor tamaño**.

17 Chicken or The Egg

Esta propuesta, con tintes románticos y un toque de humor, **cuenta la historia de un cerdito al que le apasiona comer huevos**. Pero un día se enamora de una gallina y tendrá que elegir, ¿el huevo o la gallina?

18 Empathise

Apenas tiene una duración de dos minutos, pero resulta de especial interés para **trabajar la empatía con los más pequeños y también concienciarles sobre el cuidado de los animales.**

19 El poder de la empatía

Es un cortometraje de la Doctora en Trabajo Social Brené Brown, que ha dedicado parte de su trayectoria profesional a estudiar **el coraje, la vulnerabilidad o la vergüenza como algunas de las dificultades que impiden que las personas conecten y se comuniquen entre sí.**

20 Los ojos de Lena

La protagonista de esta historia es Lena, una niña de corta edad que un día visita el zoo en compañía de su madre. Pero el zoo no es el lugar que ella había pensado que sería porque los animales no reciben el trato que deberían. **Lena se siente mal y decide que tiene que cambiar las cosas.**

Como complemento a este material, os proponemos que echéis un vistazo a la entrada de

¿Cómo trabajar la inteligencia emocional en Infantil? :

en ella encontraréis mini-cuentos, actividades...;

y a **70 cortometrajes para educar en valores,**

con las que el alumno reflexionará sobre la amistad, el trabajo en equipo, el respeto a las personas... Ambas os resultarán de interés.

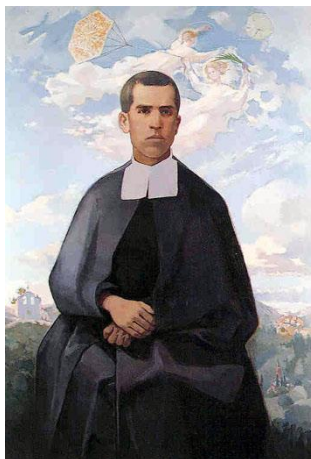
WEB on podreu trobar aquesta informació

<https://www.educaciontrespuntocero.com/recursos/cortometrajes-inteligencia-emocional/20196.html>

Enamorats de l'escola

G. Ramon Serra i Font

Cada any, dintre del segon trimestre del curs, celebrem la festa de quatre Sants Germans de les Escoles Cristianes: Sant Jaume Hilari, Sant Benilde, Sant Mucà Maria, Sant Miquel Febres.

Quatre Germans ben diferents, vivint en diferents indrets, amb diverses qualitats, maneres de fer i de ser, però units en un mateix ideal: l'escola cristiana i lasal·liana! Aquesta escola va ser el motor, la il·lusió, la preocupació de les seves vides. Tots quatre van estimar-la, van treballar i es van desviure per ella. Un exemple per a tots nosaltres, malgrat que ara pocs Germans, per raons d'edat, ens dediquem a donar classe, però ens hem de sentir satisfets d'haver treballat durant tants anys i amb il·lusió a educar molts nens i nenes, nois i noies...

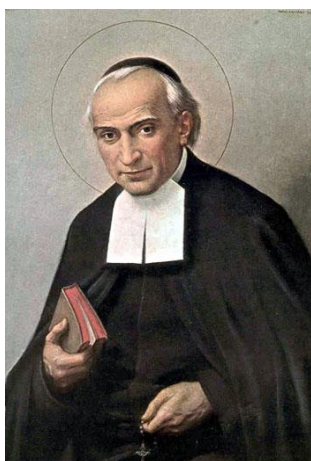
No oblidem mai que l'escola - la classe - l'ensenyament - l'educació, és la nostra raó de ser. Altres coses poden estar molt i molt bé... però són simples succedanis... Potser, a vegades, s'ha donat més importància a activitats "para-peri-post escolars" que a les activitats "intra classe"!

A causa de la sordesa que va patir, el Germà Sant Jaume Hilari no es va poder dedicar molts anys a l'ensenyament, però va ser una persona enamorada de la seva vocació de mestre.

Es diu d'ell que "es lliurà amb entusiasme a l'apostolat de l'escola cristiana per la qual tenia bones disposicions. La seva, va ser una vida totalment entregada al servei dels nens i joves."

Dels seus escrits m'agrada recordar: "La vida no és trista, la fem trista. L'obra de misericòrdia més valuosa i benèfica és: animar, entusiasmar i sembrar l'esperança i el bon humor. Salvem l'arbre de la nostra terra, reguem-lo amb l'aigua pura de la nostra oració. Treballem-lo amb l'aixada del sacrifici. Recollim i cuidem sobretot la seva llavor, els nens. Així tindrem un solar renovat, gran, sant i poderós."

Aquest missatge del sant és tan actual avui com quan el va escriure. El fem viu? Suposo que amb tantes i tantes i tantes reunions com hi ha avui dia... es té un xic present tot això... o no?

Sant Benilde, el primer Germà canonitzat després del Sant Fundador. Senzill i humil... tant que, per indisposició del Papa Pau VI, el va canonitzar, en el seu nom, el Cardenal Giovanni Benelli el 29 d'octubre de 1967.

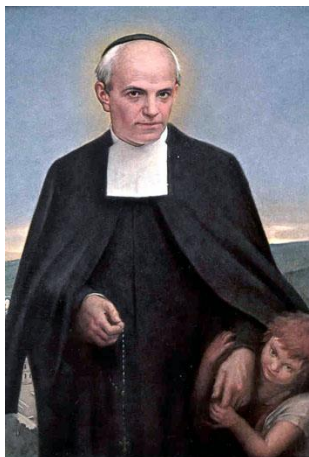
Recordeu allò que cantàvem fa anys? "En la opaca penumbra de la escuela sembrando en el silencio la verdad..."

Doncs, va ser dintre de l'escola, de la classe... que es va santificar "el terrible cotidiano" que sovint ens comentaven...

Què bonic aquest fragment de l'homilia de la canonització: "Alegreu-vos Germans de les Escoles Cristianes, que, al nom gloriós de Sant Joan Baptista de La Salle podeu afegir el d'un dels vostres Germans; gaudiu de ser mestres dels fills del poble, lliureu-vos a tan alta missió, a aquest apostolat tan digne, i a res més que això; totalment absorbits per aquesta comesa noble i delicada entre tots els altres; totalment persuadits de que l'escola catòlica, mereix vostre total sacrifici, mereix l'entrega generosa i genial del vostre ministeri pedagògic i didàctic; totalment confiats de que l'ofrena de la vostra vida a la causa de l'escola segellada per la saviesa cristiana no serà mai vana, ni serà supèrflua per la difusió de la cultura i pel progrés de l'organització escolar, sinó que més aviat, romandrà honrada i revalorada."

sacrifici, mereix l'entrega generosa i genial del vostre ministeri pedagògic i didàctic; totalment confiats de que l'ofrena de la vostra vida a la causa de l'escola segellada per la saviesa cristiana no serà mai vana, ni serà supèrflua per la difusió de la cultura i pel progrés de l'organització escolar, sinó que més aviat, romandrà honrada i revalorada."

No sé, no sé si això ho hem entès gaire... Molts invents, molts invents, molts canvis de tota mena... han donat, donen els fruits esperats???

I, què dir del Sant Germà Mucià Maria? Doncs ens diuen que: "No tingué el carisma de realitzar obres escolars brillants, però es convertí en mestre de molts joves, revelant com l'amor desinteressat pot inspirar l'existència entera.

Fou sempre un exemple per a tots aquells que fan de l'ensenyament, no solament una professió, sinó una verdadera vocació religiosa. Fou una imatge, a la vegada, austera i somrient."

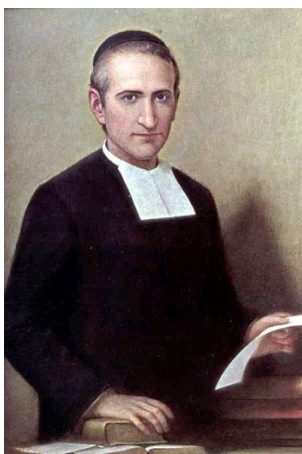
Va complir allò que ens diu el Sant Fundador: fermesa i tendresa." Dos eixos fonamentals en l'ensenyament i educació, que per desgràcia es van perdrer... Allò que es diu "disciplina"... no està passant ja a la història? I quant els fonaments fallen... malament!

Sant Mucià Maria, home senzill i bo, devot de la Mare de Déu, amb dificultats intel·lectuals arriba a ser, amb una gran força de voluntat "un ensenyant eficaç, un curós vigilant dels cursos escolars, catequista a la parròquia propera, amb una extraordinària influència en els alumnes per la seva paciència i la seva pietat ben evident."

Resumint: classe, classe i més classe.... Vocació, dedicació total! No serà que avui, per a molts, l'ensenyament és un "modus vivendi" i res més?

Quinze anys passats i viscuts plenament a Premià de Mar em van fer conèixer i apreciar la vida i obra del Sant Germà Miquel que va morir un 9 de febrer de 1910 en aquella casa.

Casa que ja no veurà més una comunitat de Germans entregats i dedicats a l'educació del jovent premianenc. Quina pena que es tanquin llocs tan emblemàtics i no es tingui més en compte la història, la sensibilitat, els sentiments...

El Sant Germà Miquel, intel·ligent i brillant va ser, per damunt de tot, un Germà senzill i entregat, humil i virtuós...

Ni les dificultats familiars, ni les físiques - deformació dels peus - li van impedir ser el que volia ser, Germà de les Escoles Cristianes.

El Papa recordava en l'homilia de la seva canonització: "Tots els seus esforços van tenir com punt de mira l'educació integral de les noves generacions, mogut per la convicció de que el temps dedicat a la formació religiosa i cultural de la joventut és de gran transcendència per a tota l'Església i per la Societat.

Amb vertader esperit evangèlic, va buscar sempre que la seva dedicació preferent fos la d'ensenyar als nens més pobres econòmicament, culturalment i espiritualment, veient en ells la persona i el rostre de Crist."

Tant de bo que tots: Germans, Professorat, Associats, Col·laboradors... seguim l'exemple d'aquests quatre Sant Germans. Passen els anys, però l'escola segueix essent essencial i important a casa nostra. N'estem convençuts? Que els sants ens obrin els ulls per saber veure que és allò realment essencial en les nostres vides i actuar en conseqüència...

I un afegitó per acabar... La meua primera comunitat va ser Figueres que -també s'ha tancat - el curs 1962-1963 - A la comunitat - érem vint Germans - hi havia el Germà Arcadi Xargayó. Als seus més de vuitanta anys m'ajudava molt agafant cada dia durant un parell d'hores els nens que tenien més dificultats. Recordo que quan hi havia alguna festa, per exemple, la Candelera i altres... em deia tot somrient i content quan venia a buscar els nens. "Germà Ramon, avui galetes i vi bo."

Celebràvem les festes "a la missa y la mesa".... Això també ha canviat... Ara, "a la missa sí", però què a taula??? No perdem els bons costums...

Hauríem de celebrar-ho tot! "El vi bo alegra el cor de l'home." i l'alegria és bona sempre... fins i tot a l'hora d'anar a classe... Perquè així com "un sant trist és un trist sant" un mestre trist és un trist mestre... i se'n veuen tants de tristos i cansats...

Posar anys...

Menpace, monjo benedictí
Aportació del G. Ramon Font i Serra

La meva percepció a mida que vaig envellint és que no hi ha anys dolents. Hi ha anys de forts aprenentatges, que poden resultar difícils, però dolents no ho són. Crec fermament que la forma en que s'hauria d'avaluar un any hauria de veure més amb el que vàrem ser capaços d'estimar, de perdonar, de riure, d'aprendre coses noves, d'haver desafiat el nostres egos i les nostres apetències. Per això, no hauríem de tenir por del sofriment, ni tampoc als fracassos, perquè un i altre són només passos de l'aprenentatge. Ens costa molt entendre que la vida i el com viure-la depèn de nosaltres. Si no m'agrada la vida que tinc, hauré de desenvolupar les estratègies per canviar-la, però està en la meua voluntat el

aconseguir-ho.

“Voler ser feliç és una decisió personal” recordem-ho.

Amb aquests criteris m'he fet la pregunta de què havia de fer jo per a poder construir un bon any i saber entendre que a la vida hi ha tres aspectes que hem de saber fer-los presents:

- Aprendre a estimar
- Que el nostre pas sigui ben recordat
- A ser feliços

Diuen que les alegries, quan es comparteixen, creixen. Amb les penes passa a l'inrevés. Unes i altres al compartir-les ens dona més humanitat i estem en condicions per afrontar les dificultats i les alegries que ens podem trobar a la vida, i que les persones alegres encomanen coratge arreu on estan.

SENSE TÍTOL

G. Ramon Font i Serra

Com que diré varies coses i totes elles variades, per això el títol del meu comentari és: "SENSE TÍTOL".

Les aniré dient tal com vagin sortint... Començo...

EDUCAR EN LA DIVERSITAT...

Expressió, aquesta, que està molt de moda i que es pot interpretar de diverses maneres i formes.

Encara que la gran majoria som ja persones jubilades, mai hauríem de "jubilar" la nostra missió i dedicar-nos al "dolce far niente".

Gaudeixo cada dia d'unes horetes de classe a nens i nenes de 3er i 4t. de Primària amb moltes dificultats i deficiències, però van avançant i això dona molta satisfacció.

A vegades penso, anys enrere, quan en teníem més de quaranta i cinquanta per classe, no hi havia tanta

diversitat, ni tantes dificultats com ara... S'hauria de fer un profund estudi per conèixer les causes... No sé si es fa, suposo que sí... perquè amb tantes reunions com hi ha...

Parlant de diversitat, de gent diversa i diferent, gaudeixo molt fent classes de català i conversa dos dies la setmana, al centre de Sant Egidio de Manresa, amb nois i noies ja grandets que provenen del món de la immigració.

Ho tenen molt ben organitzat i realitzen una tasca meravellosa. Tots els educadors són voluntaris que dediquen part del seu temps a educar aquesta gent tan mancada de cultura i d'afecte de manera completament altruista.

Una experiència que no havia fet mai i que és molt bonica, molt engrescadora i molt nostra.

Som Germans de les Escoles Cristianes! L'ESCOLA és el nostre principal "carisma"... Altra cosa que es pugui fer, pot estar molt bé, no ho dubto... però són "succedanis"!

APRETAR-SE EL CINTURÓ...

Potser vaig equivocat, però em sembla que avui es parla molt d'economia, que hem de controlar les despeses, que no hem de gastar tant... Val, val... d'acord. Però després penso:

Com és que els de Pastoral van a fer una reunió a Roma??? No hi han llocs més propers? Com és que ara es pot fer el recés a qualsevol lloc de la geografia hispana amb les despeses que això suposa?

Com és que es viatja tant i tant sovint per Europa i altres llocs?

Algú dirà: Aquest pobre és un amargat i un pessimista, tot ho veu de color negre... Potser sí, potser no... Però ara hi han moltes activitats, moltes reunions, molts viatges, molta gent contractada en els diversos llocs de treball que costen un dineral... i d'algun lloc han de sortir "les misses", no? Però "filar tan prim"... què voleu que us digui...

A TEMPS NOUS... NOVES REUNIONS.

Es van tancant comunitats. L'any passat tres, veurem aquest any.

Actualment, descomptant Sant Gervasi, Cambrils i Sant Martí, queden deu comunitats en els diferents col·legis de les dues zones.

Ara es posa de moda, però a menys en la meua zona, visitar les escoles on no hi ha Germans. Em pregunto, per què? Si, ja ho sé, sóc curtet i no arribo gaire lluny... Però visitar les escoles un dissabte, per veure el Director, l'Equip Directiu i/o altre gent... voleu dir que és molt engrescador? Que potser volem animar-los??? Què potser els hi van consultar el tancament???

Més que els Germans vagin a visitar-los, crec que el que volien és que no marxessin els Germans!

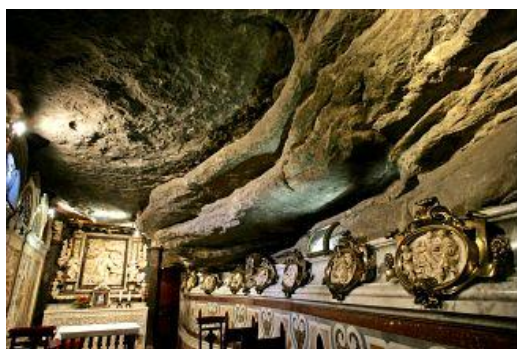
FET AMB EL COR...

A vegades quan es fa, es diu o s'escriu alguna cosa bonica diem: "això està fet, està dit, està escrit amb el cor."

Això suposa que hi ha sentiments en la persona que parla o escriu... Però, a vegades, que lluny queden els sentiments quan s'han de prendre decisions importants... Potser és llavors quan s'hauria de veure el cor de les persones i pensar més amb el cor a la mà que no pas amb el cap!

MANRESA ES PREPARA...

... a celebrar, l'any 2022, el 500e aniversari de l'estada de Sant Ignasi a la ciutat. Els organitzadors, que ja han començat a reunir-se, volen que aquest centenari tingui una transformació espiritual per a la ciutat. Tant de bo que ho preparin bé i que l'esperit ignasià segueixi present en el nostre entorn i en el nostre món.

I tant de bo que el nostre tricentenari lasal·lià ens entusiasmi i ompli de vida i d'il·lusió les nostres comunitats religioses i educatives.

ENS DIU EL PAPA FRANCESC...

... "més que estar en una època de canvis, estem en un canvi d'època."

Crec que té tota la raó del món. Però, crec també, que potser no estem el suficient preparats per afrontar aquest canvi d'època. No veig en el nostre món mundial i lasal·lià gent preparada i engrescadora per a portar a terme les grans reformes que es necessiten. A tots els nivells es van posant pedaços i pedacets... i poca cosa més.

El nostre món necessita líders que pensin, que engresquin, que treballin, que lluitin i que s'encomanin al nostra Pare del cel!

DE GERMÀ RAMON ... A ... RAMON.

M'explico. A Cassà de la Selva tothom: Mestres, alumnes, gent del poble, amics i coneguts sempre deien: Hola Germà, com està Germà... sempre el Germà anava abans del nom i algunes vegades només deien Germà i prou. De quan en quan pel carrer encara sentia: "hola Hermanu"...

HOLA, GERMÀ...

A l'arribar em va cridar molt positivament l'atenció aquest fet... Era bonic sentir-se dir "Germà."

Arribo a Manresa... i Ramon per aquí, Ramon per allà... Em va sobtar aquesta diferència entre un lloc i l'altre...

Algú segurament dirà: quina tonteria... Sí??? Ai les formes, ai les formes... com es van perdent...

La Regla en el capítol 1er. apartat 5 pàgina 20 ens diu: "Els membres d'aquest Institut viuen en comunitat i s'anomenen Germans." Doncs això..."

CANVIS I MÉS CANVIS.

El G. Cesc Ferré fa un comentari molt bonic a les pàgines 75 i 76 de l'anterior PAX. En un moment donat escriu:

"la intensitat de la vida de fe, les misses massives, la presència dels joves, les cues de joves i nens als confessionaris; hi ha joves que els veus participant en dues o tres misses la setmana."

La majoria recordarem que tot això més o menys passava aquí a casa nostra. Jo, alumne intern de Manlleu, anava a Missa cada dia. De jove Germà a Figueres i Bonanova els interns

anaven a missa cada dia...

I ara què??? molta "pastoral", però el que es fa en general és una cosa tan diluïda i descafeïnada que... no sé, no sé... En algun lloc encara un parell o tres vegades l'any es celebra l'eucaristia!

Els temps canvien, ens hem de renovar, hem de cercar noves formes i engrescadores... però jo no les veig pas gaire... Donem importància a tot això? Oi que potser "passem" un xic de tot això? Hem passat d'un extrem a l'altre, hem anat buidant, buidant... i tot ha anat quedant bastant buit...

UNA BONICA VINYETA...

Es troba a la pàgina 86 del PAX 250. El text diu: El cristianisme del segle XXI serà revolucionari, o no serà."

El segle XXI avança... anem endavant? anem enrere? cristianament parlant? Som Germans de les "Escoles Cristianes"! Realment es nota aquesta "marca cristiana" en l'educació que donem? Tot és molt superficial... potser massa.

Heu llegit les "quinze malalties de l'home d'avui" pàgines 86-87? Si en fem una bona reflexió segur que veurem que algunes d'elles les estem patint... Oi que sí???

Diu el Papa Francesc en el llibre "El futur de la força de la vocació:

"Els nois han de parlar amb els avis i els avis amb els néts. Els joves van més de pressa, però els avis coneixen el camí.

SALUD: El infinito universo de las manzanas

BIENESTAR

Luigi Bendicto Borges

Ocho de las variedades preferidas en España

Sus variedades se cuentan por miles y está presente en las fruterías todo el año. Pero es en otoño cuando se inicia la recolección de una fruta que cimienta su éxito en sus virtudes: resistente, saludable y con un abanico de sabores, formas y olores sin igual

"Para hacer una tarta de manzana primero tienes que crear un universo", decía el mítico divulgador científico **Carl Sagan**. Con sus palabras quería introducir la grandeza del cosmos en lo cotidiano, pero su reflexión

también podía haber hecho referencia al inmenso mundo de formas, colores y sabores

que rodea a la manzana, la fruta que en otoño se convierte en la dueña del mercado.

Se calcula que existen más de 20.000 variedades, de las que alrededor de 7.500 son marcas comerciales en constante proceso de evolución en busca de nuevas mutaciones. "Es, de las frutas, la más extendida a nivel mundial. **Se producen manzanas en los cinco continentes**. Nosotros en determinadas épocas del año hemos llegado a juntar variedades procedentes de Nueva Zelanda, Japón, Madagascar, Chile y distintos puntos de Europa. Tocábamos los cinco continentes", explica **Luis Pacheco**, propietario de la frutería Gold Gourmet.

Según el Informe Anual de Mercasa, la manzana supuso **el 9% del volumen total de frutas vendidas en nuestro país en 2017** -unos tres millones de toneladas-. "Es un fruto de gran vistosidad y pura tentación para todas las edades. Es irresistible por el color, el sabor y la textura. Se trata de un producto de gran atractivo para consumir en cualquier momento y en cualquier lugar", explican desde la empresa pública especialista en la distribución mayorista de alimentación fresca.

Productor potente

España es uno de los mayores productores de manzanas de Europa. **El 85% de la producción nacional se concentra en Cataluña, Aragón y la Rioja**, aunque también es cuantiosa la producción en Castilla y León, Navarra y la Comunidad Valenciana. La suma supone casi medio millón de toneladas, sin contar la que proviene de fuera, principalmente de Francia e Italia. Hace dos años, Afrucat (la Asociación Empresarial de

Fruta de Cataluña) denunció que prácticamente una de cada dos manzanas que se consumía era foránea, pero en la actualidad se calcula que suponen un 30%, aunque la cifra exacta varía constantemente dado el cambiante gusto del consumidor patrio.

"Ya no se trabajan las mismas variedades que cuando empecé yo hace tres décadas", señala Pacheco. "Antes se consumía mucha Verde Doncella, Reineta y Golden, que siguen teniendo demanda. Pero otras que tenían tirón, como **la Belleza de Roma, que se cultivaba en Aragón, está prácticamente extinguida**", rememora Pacheco. En la actualidad, la Golden sigue siendo la más apreciada por los consumidores de nuestro país, seguida por la Fuji, la Starking y la Reineta.

Otra de las virtudes de la catalogada como *la fruta de la salud* -aparte de la cita de Sagan con las que arranca este reportaje, hay varias relacionadas con sus virtudes, como «una manzana al día aleja al médico de tu vida»- es lo bien que resiste al injerto, lo que hace que la búsqueda de nuevas variedades sea constante. **"Mantenemos un contacto continuo con centros experimentales de todo el mundo"**, explica **Fabio Zanesco**, director comercial de la Asociación de Cooperativas Hortofrutícolas de Val Venosta. La temporada pasada lanzaron Yello, y en 2019 llegarán al mercado Natyra y Bonita. "Estamos invirtiendo en innovación y tecnología para diferenciarnos, porque el mercado atraviesa una situación compleja. Hay una sobreproducción general. Y muchas variedades tradicionales se están transformando en *commodities* [productos sin una característica diferenciadora], dificultando la obtención de buenos resultados. Es un tiempo de cambio y hay que saber adaptarse", añade.

Presentes todo el año

En otoño, la manzana llega al paladar directamente desde el árbol. Su recolección dura seis meses, pero la fruta permanece en las tiendas todo el año. Antes se guardaban entre la paja de los graneros para conservarlas, pero ahora **se guardan en atmósferas controladas tras ser recolectadas y limpiadas**. Esto evita que tengan contacto con el oxígeno y el dióxido de carbono, ya que es una fruta climatérica: una vez recolectada sigue madurando y generando etileno, un gas que igual expande su fragancia por toda la estancia que pudre las frutas cercanas.

La gran variedad de manzanas impide que se pueda determinar cuántas calorías exactas tiene una pieza, pero suelen rondar las 50 cada 100 gramos. Además, esta fruta aporta **vitaminas, sales minerales y fibra soluble**. Muchos expertos también recomiendan consumirla con piel para quemar grasa.

Con todo, este año el precio medio de la manzana ha aumentado, alcanzando precios récord en variedades como la Golden, muy atractiva para mercados como el italiano. "Eso me lleva a hacer una mención importante", destaca el frutero Luis Pacheco. **"La manzana es una fruta asequible, de fácil accesibilidad y adquisición**. Por eso cuando oigo 'esta manzana es cara' pienso en las inundaciones terribles que han sufrido en Cataluña, Navarra, o Aragón... Un kilo cuesta 2,50 euros, unos 60 céntimos la unidad, y aún así decimos que es cara. Pero luego nos tomamos un café por un euro y dejamos propina. Tenemos que ser más conscientes y poner la manzana en valor", finaliza.

Variedades para todos los gustos:

Golden Delicious. Redondeada y amarilla, su carne es jugosa, con un toque amargo y rica en fructosa.

Granny Smith. De color verde brillante, su aroma es suave y su carne crujiente y muy ácida.

Reineta. Redondeada y algo achatada, de piel verde-marrón. Pulpa densa y sabor delicadamente ácido.

Fuji. De forma redondeada y considerable tamaño, su pie es rosa y su carne crujiente, dulce y muy jugosa.

Verde Doncella. Piel fina y brillante, carne blanca y consistente y sabor dulce sin llegar a empalagar.

Red Chief. Piel de un rojo intenso brillante, destaca por su forma alargada y su pulpa blanca, dulce y suave.

Royal Gala. Con tonos rojos y naranjas, tiene forma redondeada y una carne crujiente, fuerte, jugosa y dulce.

Starking. Posee un color rojo carmín intenso en toda la superficie, con un interior firme, dulce y crujiente.

PUNTS DE REFLEXIÓ

OBERTS A L'OPINIÓ DE CADASCÚ

Divers

Crist vol que siguem lliures

El 16 d'octubre em cridà l'atenció a la Missa la lectura de Sant Pau als gàlates "Crist ens ha alliberat de l'esclavatge i vol que siguem lliures... Si creieu que sou justos complint la llei no teniu res a veure amb Crist, heu quedat exclosos de la gràcia de Déu". De fet Jesucrist ens donà un exemple de trencar amb les lleis antigues i sotmetre's a la verdadera Llei de Déu. Jesucrist, segons els principals jueus de l'època, va ser un "mal jueu", fins i tot li van dir que era un endimoniat... No el van comprendre perquè no es sotmetia a una sistema tradicional ja fet i conservat. El Pare li demanava una altra cosa... trencar uns esquemes i obrir-ne d'altres nous, "ben radicats en la fe fruit de la justícia, que ve de la fe i de l'Esperit". En

Jesucrist no compta per res ser circumcidat o no ser-ho. El que compta és la fe que ens fa obrar per amor". Crec que en podem treure conclusions pràctiques pel temps de traspàs que vivim i pel que anem caminant a les palpentes. El ser només un religiós observant no és prou motiu per a tranquil·litzar la consciència, quan Jesús diu: "Si vols ser perfecte, deixeu tot i segueix-me".

G. Jaume Pujol i Bardolet

Fervor y desorden

Fervor y desorden son las dos palabras que el Papa usa para contar cómo nació la Iglesia, recordando incluso las "cosas admirables" realizadas. "Siempre hay confusión - afirma - la fuerza del Espíritu, desorden y no debemos asustarnos porque "es un buen signo".

"Nunca la Iglesia ha nacido completamente ordenada, todo en orden, sin problemas, sin confusión, nunca. Siempre ha nacido así. Y esa confusión, ese desorden, debe ser arreglado. Es verdad, porque las cosas deben ponerse en orden; pensemos, por ejemplo, en el primer Concilio de Jerusalén: había una lucha entre los judaizantes y los no judaizantes... Pensemos bien: hacen el Concilio y arreglan las cosas".

Papa Francisco

En camí de refundació... el vot d'Associació

Soren Kierkegaard deia: "La vida només pot ser compresa mirant cap enrere, però ha de ser viscuda mirant cap endavant"... Estem en un moment de refundació per assegurar el futur del nostre carisma. Per aquest motiu voldria que aquestes paraules siguin un cant d'esperança en el rebrotar del carisma de la fundació. El Germà John Johnston en el 42è Capítol General ens parlava de 4 possibles escenaris: Un Institut a la deriva, un Institut inesperat, un Institut renovat i un Institut en camí de refundació. Personalment crec que avui hem d'optar per aquest últim escenari a partir i il·luminats per la finalitat per a la qual vàrem néixer. Estem en camí i hem donat ja passos en aquesta direcció. Penso per exemple en la recuperació del vot d'associació per al servei educatiu dels pobres com el nostre primer

vot, en els processos de reestructuració, en l'associació i en el compartir el carisma i la missió amb els seglars, en la nostra participació en projectes intercongregacionals com en el del Sud Sudan, en les noves obres pels més vulnerables, i en l'exemplar atenció que donem als nostres Germans Grans ...

G. Álvaro Rodríguez

La solució verdadera

Las inmediateses són pegats, però no solució verdadera. La solució verdadera ha d'encaixar amb el projecte diví. Crec que el bisbe té molt d'aprendre del poble, precisament en els carismes que l'Esperit dóna al poble. El bisbe troba la pedra de toc de la seva humilitat i de la seva autenticitat. Una religiositat i espiritualitat no són vàlides si no tenen compromís amb la història. Quan sortim de Missa hem de fer-ho com quan Moisès va baixar del Sinaí, amb un rostre radiant i amb el cor valent per enfrontar-nos a les dificultats del món.

Sant Óscar Arnolfo Romero

Fer memòria el nostre carisma

La memòria ens ha de portar a les dues fonts que han donat origen a la nostra missió lasal·liana: la persona de Jesús i l'Evangeli d'una banda; el nostre Fundador, els primers Germans i el carisma que ens van transmetre per l'altre. La memòria carismàtica manifesta la intervenció de Déu en el passat, quan el nostre Institut donava les primeres passes; intervenció que s'ha prolongat al llarg de la nostra història per més de 300 anys i que ens dóna la certesa que Déu segueix present en el nostre aquí i ara i ho estarà en el futur, manifestant la seva providència i protecció. Es tracta d'una memòria col·lectiva que ens dóna sentit d'identitat i de pertinença i ha d'inspirar la nostra missió en totes les seves formes. La memòria no la repetició del passat. Per això el que mesura la qualitat de les nostres obres no és només, ni principalment, el prestigi de les mateixes o la seva excel·lència acadèmica, mesura moltes vegades únicament amb criteris

empresarials. El que mesura la qualitat de les nostres obres és sobretot la seva inspiració cristiana que ens permet ser instruments de salvació, representants i ambaixadors de Jesucrist i constructors del Regne de Déu; Regne certament obert a tothom però on els petits, els pobres, els marginats, els més vulnerables ocupen el primer lloc com ens manifesta Jesús repetidament en l'Evangeli i ens ho recorda tantes vegades el fundador en els seus escrits i en la seva vida.

G. Álvaro Rodríguez

Ser home d'oració... o d'oracions?

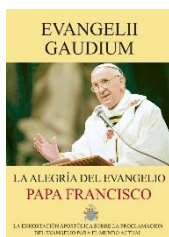

Es tracta de dos significats diferents, però també podem ser complementaris: es pot ser home d'oracions sense ser home d'oració, encara que per ser home d'oració hi ha d'haver oracions. Ser home d'oració suposa una actitud profunda de proximitat amb Déu i guiar-se

vitalment per l'Evangeli de Jesucrist. Tant Jesucrist com el nostre Fundador, com tants d'altres, van ser homes d'oració i amb aquesta actitud es fundà el cristianisme i l'Institut i van ser molt actius. Sant Romero va ser un home d'oració i des d'aquesta actitud parlava des de l'Evangeli a favor del poble i contra els abusos de poder. L'oració comunitària no ha de ser solament un recitar rutinàriament unes oracions durant uns temps reglamentaris, sinó un apropament amb Déu personalment i comunitàriament. Quan la comunitat fa oració sorgeix l'esperit comunitari i es reforça la fraternitat i la vitalitat de la nostra consagració religiosa.

G. Jaume Pujol i Bardolet

Sobre la acedia pastoral

Algunos se resisten a probar hasta el fondo el gusto de la misión y quedan sumidos en una acedia paralizante (EG 81). El problema no es siempre el exceso de actividades, sino sobre todo las actividades mal vividas, sin las motivaciones adecuadas, sin una espiritualidad que impregne la acción y la haga deseable. De ahí que las tareas cansen más de lo razonable, y a veces enfermen. No se trata de un cansancio feliz, sino tenso, pesado, insatisfecho y, en definitiva, no aceptado (EG 82).

Papa Francesc a Evangelii Gaudium

“Construir la pau és molt difícil, però viure sense pau és un turment”

A finals de maig 2014, el Papa Francesc va viatjar a Terra Santa. A més, d'invitar a resar junts a Roma al President israelià i palestí va dir aquesta frase, resum del seu viatge: *“Construir la pau és molt difícil, però viure sense pau és un turment”*. La pau no l'han de construir només els polítics, sinó amb la col·laboració de tots i no solament la pau política, sinó també pau en les comunitats, en les famílies, en les escoles, en les finances, en l'església i en tota la societat. No siguem només espectadors esperant que d'altres ens

solucionin els problemes. Siguem testimonis d'una vida de pau.

G. Jaume Pujol i Bardolet

Tentaciones en los agentes de pastoral

El Papa Francisco ha hablado de tentaciones en la vida consagrada, en el ministerio episcopal y sacerdotal, en los agentes de pastoral. Recordemos a modo de ejemplo, aquellos males y tentaciones de los que alertó el Papa a la Curia Vaticana y que fueron tan comentados: el mal de sentirse inmortal, inmune e incluso indispensable; la excesiva laboriosidad; el mal de aquellos que tienen el corazón de piedra y son duros de cerviz; la planificación excesiva y el funcionalismo; la falta de coordinación; el olvido de la historia de la salvación, de la historia personal con el Señor, del primer amor; la rivalidad y la vanagloria; la esquizofrenia existencial; la murmuración y el cotilleo; la divinización de los jefes; la indiferencia hacia los demás; la cara fúnebre; el mal de acumular; los círculos cerrados; la ganancia mundana y el exhibicionismo.

Koldo Gutiérrez Cuesta, salesiano

Reforma de l'Església en «sortida missionera»... també el nostre Institut en «sortida missionera»

El Papa Francesc repetidament proposa una reforma de l'Església en sortida missionera (EG 17 a 24); insisteix en anar a les perifèries. Es el que ha fet i va fent el Papa visitant països de la perifèria de l'Església començant pel seu primer lavatori dels peus a persones pobres i descartades, que ja va ser significatiu. Aplicat al nostre Institut també el G. Robert Schieler ens ha parlat de dedicar-nos a la perifèria, als més pobres i abandonats, als perseguits per la guerra, inclús obrint comunitats en països més necessitats conjuntament amb associats i altres lasal·lians i conjuntament, si cal, amb altres Congregacions religioses que tenen un carisma semblant. Això ens demana profunda reflexió i decidida voluntat de partir del carisma fundacional, més que de la conservació de les obres existents. Veurem què ens en dirà el proper Capítol General sobre aquesta qüestió.

G. Jaume Pujol i Bardolet

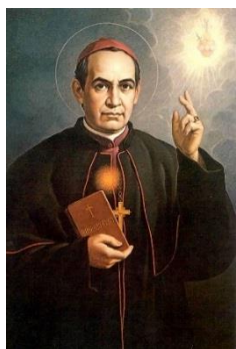
Passar d'una pastoral de conservació a una pastoral decididament missionera

L'activitat missionera «representa encara avui *el més gran desafiament* per a l'Església» (EG 15) i «la causa missionera *ha de ser la primera*». (EG 16]) ¿Què passaria si ens prenguéssim realment seriosament en aquestes paraules? Simplement reconèixeríem que la sortida missionera és *el paradigma de tota obra d'Església...* que cal passar «d'una pastoral de mera conservació a una pastoral decididament missionera». (EG 18]). Aquesta tasca sigui essent la font de les més grans alegries per a l'Església: «Hi haurà més joia en el cel per un sol pecador que es converteixi, que per noranta nou justis que no necessiten convertir-se» (Lc 15,7).

Papa Francesc

Sant Antoni Maria Claret i l'Institut del Germans de les Escoles Cristianes

Sant Antoni Maria Claret va fer grans elogis dels Germans de les Escoles Cristianes a finals del segle XIX. Va dir: *“Són els que fan més bé avui dia”*. No crec que ho digués per tenir una expressió falaguera, sinó que haver conegut l'acció apostòlica del nostre Institut a Espanya, França i Cuba així ho creia i ho sentia. Tot i que puguem pensar que la comparació podria ser una mica exagerada sortint del seu bon cor. Estem celebrant l'Any Jubilar dels 30 anys del decés del nostre Fundador; certament que al llarg d'aquest 300 anys el nostre Institut ha fet molt de bé per la seva donació a Déu i pel lliurament a la missió educativa dels nois i joves. Ens podria passar com quan mirem una obra d'art: si ens hi acostem massa veiem defectes però si la mirem a distància en quedem meravellats. Crec que celebrant aquests 300 anys hem d'esguardar l'Institut en el seu conjunt i en la seva història fins avui i segur que tindriem moltes coses per a comentar

joiosament.

G. Jaume Pujol i Bardolet

El bon humor segons el Papa Francesc

El sentido del humor es una gracia que yo pido todos los días: “Dame, Señor, el sentido del humor; que yo sepa reírme de una broma” como dijo santo Tomás Moro. “El sentido del humor te alivia... es algo propiamente humano, pero es lo más cercano a la gracia de Dios... El sentido del humor es esta capacidad de ser como niños delante de Dios. Alabar al Señor con una sonrisa y también con una broma bien hecha”. El apóstol debe ser una persona cortés, entusiasta y

alegre que transmite felicidad en donde se encuentra. Un corazón lleno de Dios es un corazón feliz que irradia y contagia con la alegría a todos los que están alrededor de él, se ve inmediatamente. No perdamos, por tanto el espíritu alegre lleno de humor... que nos convierte en personas amables, también en las situaciones difíciles. Qué bien nos hace una dosis de sano humorismo.

Papa Francisco

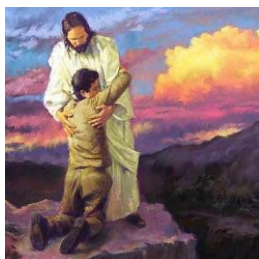
La asociación está en la cumbre de todo proceso

No se puede ser lasaliano sin vivir la dimensión asociativa. La asociación viene a ser algo transversal, abarca todo lo lasaliano. Viene a ser la cumbre de todo un proceso. Un proceso en el que vamos viendo qué lazos nos unen, qué dinamismos e indicadores vamos percibiendo... y va apareciendo el *“Juntos y por Asociación”*, con la fuerza creadora de la MISIÓN, la fuerza regeneradora de la FRATERNIDAD y la fuerza integradora de la CONSAGRACIÓN. Así vemos cómo se van tejiendo, cómo se van anudando tres grandes alianzas: alianza con Dios, testigo y garante, con los otros asociados y con los destinatarios. Asociarse es

pues, un estilo de vida, un modo de ser, una VOCACIÓN. Así, poco a poco, con suavidad vamos acercándonos a otra gran palabra CARISMA, entendiéndolo como el Espíritu que recorre e impulsa la vida de comunidad. Vemos cómo en la actualidad estamos inmersos en el desafío de *“refundación”* para adecuar el Instituto La Salle a la realidad que nos toca vivir... con una FIDELIDAD CREATIVA para ser CASA Y ESCUELA DE COMUNIÓN.

H. Antonio Botana Caeiro

No he vingut a cridar els justos... sinó als pecadors a convertir-se (Lc 5,32)

Jesús distingeix com dos grups, els justos i els pecadors. Més d'una vegada manifesta la seva predilecció pels pecadors dels que diu a vingut a salvar i blasma als justos o als que creient-se justos es menyspreen els altres amb una actitud arrogant, perquè es creuen i diuen que bno són com els altres. Sí podria ser que nosaltres mateixos, amb la convicció de justos desconsiderem als que es tenen i tenim com a pecadors. És el cas de la conducta dels fariseus (Lc 18,11). Els qui ens

tenim per justos també som pecadors.

Jaume Pujol i Bardolet

LECTURES ÚTILS

G. Jaume Pujol i Bardolet

MAGGI Lidia. Hacer camino con las Escrituras, Paulinas 2016

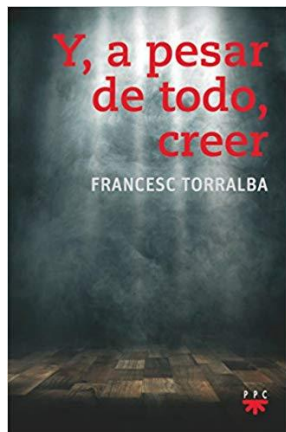
El camino de la vida nos ofrece diversos itinerarios que podemos recorrer. Si tomamos la Palabra como consejera y guía, nos ayudará a **encontrar los senderos más idóneos** para alcanzar la plenitud como seres humanos, iluminados por un Dios bueno y cercano, que camina siempre a nuestro lado.

Lidia Maggi es una prestigiosa biblista que, en este libro, nos presenta la Escritura como Palabra viva, como éxodo y camino permanente.

Estas páginas siguen de forma sintética todo el hilo de la historia bíblica, cuestionándolo sobre lo que puede contribuir a dar forma a la sabiduría de la fe como camino en la vida.

Un camino que no implica solo a hombres y mujeres, sino que tiene otro protagonista: **un Dios que se mueve**, que sale de las estancias alejadas e inaccesibles, en las que el imaginario religioso tradicional lo ha colocado siempre, para caminar en una historia que, en sus constantes vicisitudes, necesita ser liberada.

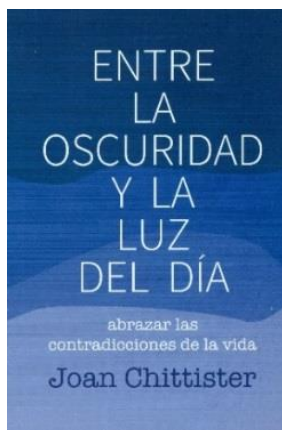
TORRALBA Francesc, Y, a pesar de todo, creer. PPC, 2018, 116 pàgines

És un llibre escrit des de la fe amb una actitud ben respectuosa sense voler imposar-la, ni convèncer a ningú. En 18 breus capítols ens ofereix unes reflexions des de les diferents situacions que passem les persones i com des d'elles vivim la fe. Va especificant què és creure en Déu sota diferents aspectes en les diverses situacions de la història humana. Creure és confiar, tenir fe i saber esperar. En el creure també subsisteix una dimensió d'incertitud, d'aposta i de confiança. Val la pena creure en Déu perquè activa en la persona una recerca constant, una sana inquietud com deia sant Agustí i fa de la vida de cadascú un aventura única, com veiem en la vida dels sants. Creure significa confiar-se en un amor que sempre acull i perdona, que orienta la nostra existència i redreça els errors de la nostra història. Quan Déu està absent emergeixen amb força els ídols (diner, ego, consum...) per ocupar el setial que havia deixat vacant la manca de fe. Creure en Déu és lluitar activament, amb d'altres creients, a favor de la dignitat de tots els

éssers humans i combatre els sistemes econòmics, polítics, socials, educatius que humilien o ignoren a la persona i la tracten com mer objecte. Creure en Déu és experimentar que Déu ens estima i actua amb nosaltres en forma de servent, perquè nosaltres siguem servents els uns dels altres, sobretot dels més necessitats. És conseqüència de l'amor; qui estima està disposat a servir. Creure en Déu és un projecte de felicitat doncs el sentit de la vida radica en servir. Déu no parla, però tot parla de Déu. Creure en Déu significa estimar i respectar la natura com do de Déu i com la casa comuna de tots els homes. De vegades es critica la fe com una rutina repetitiva d'oracions i de culte i no es descobreix la novetat que constantment suposa la relació personal amb Déu. La fe desperta en el creient l'esperit crític que el porten a la investigació, a anar sempre més enllà. Creure en Déu és trobar sentit de la vida en totes les circumstàncies. Creure en Déu suposa sentir-se perdonat i perdonar. Creure en Déu és sortir de l'ego que ens encega i arracona. Creure en Déu suposa pregar i pregar és estar en silenci en la seva presència i escoltar la Paraula de Déu. La millor presentació de la pregària és com una el·lipse perquè té dos centres, «el jo i el Tu». La lectura d'aquest llibre ens pot servir de repàs de la nostra pregària i animar-nos a viure-la com una relació amb Déu i escoltar-lo en l'actitud de silenci.

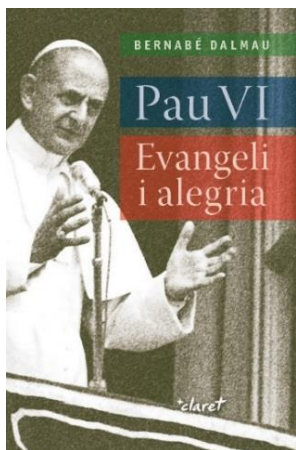
CHITTISTER, Joan. Entre la oscuridad y la luz del día. Abrazar las contradicciones de la vida, Sal Terrae 2016, 187 pàgs.

L'autora, Joan Chittister és universalment coneguda per les seves publicacions, en llibres i articles. Ara ens ofereix una exploració de realitats que vivim tots, d'alguna manera en successius moments de la vida personal, per a un discerniment i treure'n deduccions pertinents. Parteix de paradoxes entre la llum i la foscor. Tant l'una com l'altra tenen, a la vegada situacions agradables i preocupants. La llum ens dona seguretat amb la temptació de quedar-nos instal·lats en ella mentre el món segueix el seu ritme canviant i la foscor ens pot submergir en la passivitat, en la tristor i en l'aïllament. Diu que hi ha una vida que brilla en la foscor i també una foscor que pot generar recerca de la llum. Els moments d'agitació tant refresquen la vida com l'amenacen. En 32 capítols, cada un de 4 ó 5 pàgines presenta realitats viscudes en l'interior de l'home d'avui, sempre mostrant la part positiva i negativa, tant en un aspecte com a l'altra, com el miratge de la seguretat que és fràgil doncs no és necessàriament permanent, el

paper del fracàs que té aspectes molt positius segons les persones, l'energia que prové de l'esgotament, la creativitat a partir de la confusió, la productivitat del descans i de la recreació, el coratge des de la covardia, el fenomen de la soledat, la pobresa de l'abundància, la incertitud dels amics, la certesa del dubte, el soroll interior del jo silenciós, el dolor en la recerca, etc. L'autor pretén amb aquest llibre que el ser humà arribi a pensar i viure plenament malgrat les diferents experiències viscudes; que per un autoconeixement de la seva intimitat aconsegueixi l'equilibri emocional. L'autora afirma que només abraçant les contradiccions podem viure bé en mig de l'estrès, aguantar les tempestes emocionals i satisfer els nostres anhels de quelcom transcendent i real. Cal estimar la llum perquè ens mostra el camí, però també cal estimar la foscor perquè ens mostra les estrelles. Aquest llibre ens pot ajudar a calmar la nostra vida en les diferents situacions agradables i desagradables que ens toca viure. Hi ha qui a través de situacions de foscor i gràcies a ella han tingut èxit en la vida.

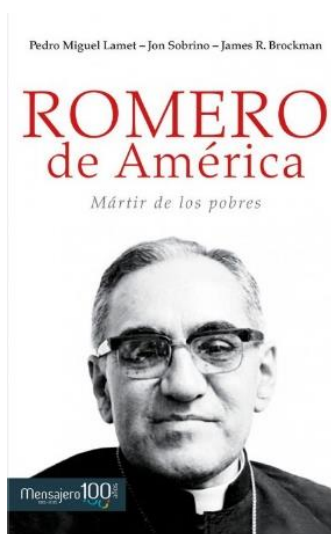
DALMAU Bernabé. Pau VI, Evangeli i alegria, Claret, 82 pàgines

Segons el Papa Francesc, els mots Evangeli i alegria, annexats en el títol d'aquest llibre, són els conceptes programàtics del seu Pontificat. El Papa Francesc té unes arrels posades en Pau VI, que fou el Papa coratjós, extravertit, prou conscient que no sabia si veuria l'aventura que havia llançat a l'Església. Pau VI fou el timoner de la segona sessió del Concili, des del projecte marcat per Joan XXIII. Al llarg d'aquest llibre s'hi fa una relació d'aquest procés conciliar. Retira del Concili el parlar del celibat sacerdotal, del control de natalitat, del paper de la dona a l'Església i del matrimoni dels que han estat abandonats per llur cònjuge perquè creu que no han estat prou estudiats. Pau VI respongué a aquests temes amb les Encíclics *Populorum progressio* (1967), *Sacerdotalis caelibatus* (1967), *Humanae vitae* (1968) i *Ecclesiam suam* (1964) que el va fer reconèixer com el Papa del diàleg. Definia la societat com de profunda crisi de fe en mutacions contínues i es confirma en què el Concili

ha de ser sobretot pastoral. A Kampala digué: "Avui els cristians d'Àfrica poden i han de tenir un cristianisme africà". Turmentat per les dificultats i les tensions eclesials per l'aplicació del Concili pren força prenent consciència en la vocació de Pere, d'estimar Jesús més que els altres. D'una manera particular li fou de gran sofriment el cas Lefebvre. Fou un home místic sense descuidar el món com ho prova el seu testament espiritual en que s'hi veu la seva humilitat i generositat donant gràcies a i per a tothom. Va inaugurar les Jornades mundials per la pau. Publicà 7 encíclics, 12 Exhortacions apostòliques i 16 Constitucions apostòliques. Fou de gran impacte l'Exhortació Apostòlica *Evangelii Nuntiandi* (1975) i també *Evangelica testificatio* (1971). Pau VI va tenir molt bona relació amb l'arquebisbe Romero, de qui va ser molt comprensiu i animant-lo en la seva pastoral superant crítiques i sospites àdhuc dels seus companys bisbes i altres fidels. El Papa Francesc ha valorat sempre Pau VI i l'ha seguit en l'anunci de l'alegria per l'Exhortació Apostòlica *Gaudete in Domino* (1974) i en la pastoral de joventut.

PEDRO LAMET, JON SOBRINO, JAMES R. BROCKMAN. Romero de América, Mártir de los pobres. Mensajero 2019, 407 pàgines

Els tres autors d'aquest llibre ens presenten a Arnulfo Romero com una persona tímida i amb tendència a l'escrúpol y a l'ensem d'una profunda espiritualitat arrelada en l'Evangeli. Un pot demanar-se com un home fràgil, tímid, sensible, escrupolós, reservat, solitari arriba a fer un pas així. Precisament aquesta espiritualitat el conduí a encarnar-se amb el poble sofrent d'El Salvador. Distingeixen en Romero dos períodes: un de conservador i un altre de defensor del poble. No es per una conversió del mal al bé, sinó per una actitud que el feu sobreposar-se d'una manera molt valenta en favor del poble, recriminant tant els poderosos empresaris i als polítics, inclús el Govern, de les massacres defensant sempre els drets humans. Va ser qualificat de dues maneres, pels d'extrema esquerra deien que era conservador i pels d'extrema dreta marxista. Ell dirà que no és polític i que actua només a favor del poble des de l'Evangeli. No es lligava ni amb cap potentat, ni en cap partit polític, ni amb el Govern. Un empresari se li oferí per construir-li una Catedral, cosa que ell refusà. Un bisbe va arribar a dir que no hi ha en el país cap persona d'oració com ell. No volia perdre la llibertat de parlar en favor del pobre: "Molts

voldrien que digués que ser pobre és voluntat de Déu. No, no es voluntat de Déu que uns ho tinguin tot que d'altres no tinguin res". Per Romero no hi ha dues categories d'homes, uns que han nascut per tenir de tot i deixen sense res els altres. Va tenir en contra bisbes salvadorenys, dient que Mons. Romero era un irresponsable i que feia perillar tota l'Església enfrontant-la amb el Govern i que ho feia per vanitat. A tot això ell responia: "Si critiquen la meua orientació pastoral, ¿quina altra alternativa proposen? M'he confirmat que l'únic que interessa és la radicalitat evangèlica". La tercera part del llibre són extractes de les seves homilies en les que s'hi palesa tant la seva profunda espiritualitat com el seu valor per defensar el poble. Cal considerar, dirà, que Jesús es volgué identificar amb el seu poble. Veu que els joves, sobretot, han més arribat a una maduració política que a una maduració cristiana, i donen prioritat a la dimensió política; repetirà que ser cristians és el primer de tot, és la clau de la solució de la història, no amb un domini despòtic, sinó d'amor. Cal afegir que es tracta d'un llibre apassionant i allisonador.

FERNÁNDEZ BARRAJÓN, Alejandro. Cerca de Ti, Señor, Paulinas 2018, 157 pàgines

L'autor escriu aquest llibre sacsejat i emocionat després de sentir el cant "Cerca de ti, Señor", de molt contingut en la lletra molt ben interpretat per la música corresponent. Fou escrit per l'actriu Sarah Flower el 1805, inspirant-se en el passatge de la lluita de Jacob amb l'àngel. Aquest cant era tocat per la banda del Titànic fins que es va enfonsar definitivament el 1912. L'impacte de l'autor d'aquest cant fou tal que va decidir escriure des del cor aquest llibre amb nombroses referències amb la seva vida personal. Són 16 capítols de vida espiritual molt pràctics com: "prop de tu, Senyor jo vull estar, vull gaudir tant gran i tendre amor, omple el meu pobre ser, neteja el meu cor, el meu cor està inquiet, per aquesta vida vaig buscant la pau, però només tu, Señor em pots donar la pau, estant amb tu no tinc cap temor, cantaré himnes de gratitud fervent sempre cantaré i et seré sempre fidel, la meua ànima gaudirà prop de tu. La falta de proximitat amb Déu és per falta d'oració"; he trobat remarcable el capítol 7 sobre la pau: "una gran pau s'experimenta en el silenci de l'oració i la falta de pau suposa absència de Déu. La pau també en la tempesta no només després d'ella. La pau és sobretot una situació del cor i de la ment que ens fa estar serens en

la presència de Déu. L'Església viu empobrida en moltes àrees, però sobretot d'oració". "Vull ser home d'oració, però els esberzers i el jull m'ofeguen amb freqüència i acabo per ser home d'oracions. Només sent home d'oració puc estar prop de Déu". És un llibre per a una profitosa lectura espiritual.

És una obra escrita des d'una acreditada experiència com és la dels salesians que tenen com a vocació i carisma precisament la pastoral amb els joves. Hi ha capítols que han estat escrits col·lectivament amb d'altres salesians a més dels dos citats. Parteixen sobre tot d'Evangelii gaudium citant amb una certa freqüència els articles 105, 106 i 108. També citen, entre d'altres, Laudato si, Amoris laetitia, Gaudium et spes, deduïnt-ne aplicacions pràctiques. Llegir aquest llibre representa una interpel·lació de com el lector ha portat la pastoral juvenil i li ofereix correctius interessants i molt orientadors. Hi són ben descrits els desafiaments del temps present que s'han de respondre des de Jesús i l'Evangelí, no reduïnt-se a una mera funcionalitat de programació d'actes. No hi ha pastoral sense aquest pressupòsit de Jesús i de l'Evangelí. Insisteix en acollir, discernir, integrar i acompanyar. Saber acollir és la manera d'entrar en diàleg sense interrompre mai el jove que ens parla. S'expliciten les temptacions dels agents de pastoral segons el papa Francesc: crisi d'identitat i disminució del fervor inicial, accídia pastoral, pessimisme estèril,

individualisme, mundanitat espiritual i guerres entre pastoralistes. Cal remarcar el capítol de la pastoral familiar, església domèstica, que inclou també els joves, inspirat de Amoris Laetitia. Demana si la família esdevé un problema o una oportunitat per a la pastoral juvenil arribant a la conclusió que sobretot és una oportunitat en benefici de l'esperit cristià de la família. Inclou també l'acompanyament dels nuvis abans del casament i també després del casament, orientant-los en el seu matrimoni incipient i en l'educació dels fills. Cal orientar i acompanyar el discerniment vocacional. Les vocacions només sorgeixen de comunitats vives (Evangelii gaudium 107). Al llarg de tot el llibre s'insisteix en l'actitud constant de discerniment que exigeix els temps actuals, com mai. El discerniment ha estat un dels pilars del Sínode i del nostre viure quotidià. I acaba fent menció de les arrels del Sínode de bisbes segons Evangelii gaudium 105, 106 i 108 que marquen unes línies programàtiques ben explícites sobre els joves, en les que es palesa la necessitat d'escoltar, de discernir, de purificar i de reformar, sempre des del que és fonamental i oberts a l'esperança. Entre els diferents capítols hi ha algunes repeticions de conceptes que esdevenen insistències molt oportunes. Certament que és ben necessària en els nostres temps una conversió de la pastoral juvenil als nostres signes del temps; per això la importància d'escoltar als joves i als ancians per a descobrir els signes dels temps (Evangelii gaudium 107). En fi, la lectura d'aquest llibre ens pot orientar abastament. Explicita molt bé el pensament el papa Francesc.

FARES, Diego J. s.j. Diez cosas que el Papa Francisco propone a los sacerdotes. Ed. Claretianas 2017, 85 pàgines

Un llibre fàcil de llegir que encara que s'adreci als preveres, també s'aplica molt bé als religiosos en gran part. Són aquestes: 1. *Poseu-hi el coll, poseu-hi el cor*: El sacerdot carrega sobre les seves espatlles el poble fidel tenint els seus noms gravats en el cor. 2. *Ajudeu a la gent a ben discernir*: Pel discerniment ens obrim a Jesús perquè sigui Senyor de la nostra vida; és l'exercici de l'instint de fe (sensus fidei)... 3. *No perdeu l'oració*. És la primera recomanació del Papa Francesc; reseu com pugueu; el coratge apostòlic neix en l'oració. 4. *No perdeu els deixar-vos mirar per la Verge Maria, ni el mirar-la com a Mare* amb molt diverses advocacions segons el lloc. 5. *No perdeu el zel*. Al zel li és ben necessària l'oració. 6. *No perdeu la proximitat i la disponibilitat*. L'acolliment i l'agenda són ben necessaris per poder estar disponibles per a tothom qui ens demana parlar. 7. *No perdeu el bon humor*: Sant Tomàs Moro resava dient:

"Doneu-me, Senyor, el sentit de l'humor" que eixuga les ansietats i alleuja la vida al mateix temps que crea un bon clima de relació apostòlica. 8. *Ajudeu a humanitzar la consciència personal... en la confessió*: sempre molt respectuosos en la intimitat del penitent i en ser generosos en prodigar el perdó de Déu. 9. *Parleu a la gent al cor*: Aquí s'estén en les homilies que no siguin llargues i tedioses. 10. *Reconeixeu-vos en el vostre poble*: Evitar el mal esperit de l'accídia que avinagraa la persona; cal disponibilitat i promptitud per a servei a tothom.

Finalment, es tracta d'una bona guia per als sacerdots i en molt bona part per a tots els religiosos/es i cristians seglars.

PAPA FRANCESC. La força de la vocació. La vida consagrada avui. Una conversa amb Fernando Prado, C.M.F, Claret 2018, 93 pàgines. (LLIBRE MOLT RECOMENAT)

Fernando Prado a mitjans de maig de 2018 s'adreçà directament al Papa Francesc proposant-li una entrevista exclusivament sobre la vida consagrada i en menys de 48 hores va rebre la resposta del Papa indicant-li dia i hora. Es va preparar amb un conjunt de temes dels quals li demanaria el seu parer. Fou una tarda del mes d'agost a Santa Marta i l'entrevista va tenir una durada de 4 hores, en les que el Papa

es mostrà infatigable. Diu Fernando Pardo: "He pogut veure durant la conversa un home gegant i senzill al mateix temps, un home de Déu entusiasta i realista alhora". El Papa va respondre a totes les qüestions de manera espontània i intel·ligible. El llibre ha tingut i té un gran ressò mediàtic: s'ha traduït a 14 idiomes i s'està traduint també al xinès. El desenvolupament de l'entrevista va anar per tres parts que exposo fent una mena de tria dels pensaments explicitats pel Papa. No es tracta d'un document, sinó de l'expressió de com pensa el Papa de la vida consagrada. Ho ha fet amb un llenguatge planer i entenedor.

- 1. Mirar el passat amb gratitud.** Sobre la valoració sobre el camí de renovació conciliar de la vida consagrada el Papa va respondre que fou lent, fecund i desordenat. Hi va haver exageracions a l'hora d'abordar els canvis i en algunes Congregacions sense sospesar prou les conseqüències. Es tracta de saber viure un equilibri normal, no un equilibri d'equilibrista. El verdader equilibri, com feren els primers Pares del desert, es fa caminant amb criteris evangèlics i de diàleg amb els signes dels temps. Es podria caure en la perversió de la vida apostòlica de tenir grans empreses d'apostolat i no pas de servei a l'Església i del món, sense tenir en compte el carisma. La mirada del passat no ha de ser com qui admira una peça de museu, sinó amb la mirada de qui vol trobar l'arrel inspiradora. El nois no han de deixar de parlar amb els avis, que són les arrels i són molt importants; els joves caminen ràpid, però la gent gran coneix el camí.
- 2. Viure el present amb passió.** La vida disciplinada sense ànima no és la vida consagrada que avui es demana de viure. Hi ha d'haver una actitud de constant discerniment per saber com es pot ser bon religiós. Hi ha el perill d'entrar en estructures pesades de grans escoles, universitats, hospitals amb projectes de molts tipus i amb poques forces. Certament les obres ens han traït; quan es dona massa importància a les obres, llavors queda molt amagada la força del carisma. Les obres han de ser conseqüència del diàleg i discerniment amb la vista posada a l'evangeli. Respecte dels col·legis es cedeixen a comissions de laics i després vindran uns altres i pot perdre's la identitat i la vivència del carisma i la raó d'ésser. En aquest aspecte els Germans de La Salle han fet una bona feina. La força de la vocació s'ha de traduir amb alegria. Discerniment i alegria són expressions molt repetides en aquesta conversa. Per tenir noves vocacions cal viure amb alegria la vocació, és la millor propaganda. Els religiosos, cara a la renovació, hem de viure les "3P": pobresa, pregària i paciència. Hem perdut la capacitat d'oració i encara més d'oració de lloança i d'adoració; aquesta consisteix en una constant actitud de presència de Déu; resar i aprendre a pregar és importantíssim. La vida consagrada ha de tenir una vida d'oració seriosa, a nivell litúrgic i comunitari. La comunitat és signe sempre que la vida fraterna sigui signe veritable. Cal evitar el clericalisme que és una actitud aristocràtica, de superiorat envers els altres, que impedeix la inserció amb el món. Cal una formació integral amb "4 pilars": vida espiritual, vida comunitària, vida d'estudis i vida de missió apostòlica. També ha parlat el Papa de la mundanitat espiritual que fàcilment s'enganxa; cal una ascesi molt gran nascuda de l'amor de la contemplació amb Jesús per no sucumbir-hi; quan es viu de manera hipòcrita llavors és un anti-signe.
- 3. Mirar el futur amb esperança.** Tenim una excel·lent orientació la que trobem en el Gènesi quan Déu va dir a Abraham. "Viu seguint els meus camins i sigues irreprovable". Es tracta de viure en la presència de Déu discernint els camins pels que Ell ens porta. Sempre amb un horitzó escatològic prevalent la missió. Vivim en una societat potser massa líquida en la qual les generacions dels més joves estan perdent les arrels; tinc por que creixin sense arrels... desarrelats. La "missió ad gentes" es realitza sempre que la vida consagrada i les comunitats s'inculturen en el lloc on viuen i no quan hi van com amos i senyors a dictar als altres les normes i formes de viure i de creure imposades. Els Germans de La Salle han format bé els seus laics en el carisma, l'espiritualitat i la missió. L'educació veritable ha de guardar l'equilibri entre tres llenguatges humans: la ment, el cor i les mans: ensenyar a pensar bé i que senti el que pensa i fa; tot ben coordinat.

ALTRES LECTURES POSSIBLES... LINKS D'INTERÈS...

Exhortación Apostólica “Christus vivit” sobre el Sínodo sobre los jóvenes, fe y discernimiento

https://drive.google.com/open?id=1wQ7Ri1fVgZMTv4kbj_BGhebehJoP3akZ

Jubileo Lasallista Exhortación del H. Jorge Gallardo, Vicario General

<https://drive.google.com/open?id=1b2sjdwrIYnheyXNMaun1cmjjT4GHOLM2>

Carisma La Salle:

<https://drive.google.com/open?id=1khgtw7q6n-P3egHokSsCypKvnwOVX5Ua>

Rasgos del Papa Francisco

<https://drive.google.com/open?id=1DzhOEHwf3rAlsYmV6HlJhfvoEe0qTzTz>

10 alentadoras frases del Papa para el mundo

https://drive.google.com/open?id=1BtC_48B64wxtSVZxZtDI69JvNdFujOPn

Estas son las 10 palabras del Papa en la JMJ

https://drive.google.com/file/d/1FQ6VKNJy0vXhZnwndBM0_LgVY9FQ_8it/view?usp=sharing

Testimonio de una pedagoga creyente y practicante

<https://youtu.be/MCGNdodJ7ws>

Rugido capaz de sacudir al mundo: La campaña del hambre

<https://drive.google.com/open?id=1TTBLKU0ziv6sPi6MtY51Brajs0y5FtCa>

Conferencia del P. Fano, s.d.b. sobre pastoral catequística

<https://youtu.be/wTLqyiVXGbM>

La maldad tiene un precio

https://drive.google.com/open?id=1Be9OJFnfdugqsEAr1S0tZm6gi_sgO0DY

Hay tres cosas que pasan y no regresan

https://drive.google.com/open?id=1JzuSaEDlaOE_jm922GIGiXZOkDy6-R

Cartas a Dios Film

<https://youtu.be/gD33ZamRr2Q>

Quédate conmigo

<https://drive.google.com/open?id=1DyIP2qLUedzXLfC-vRgBhMfW85JlBy4h>

Desmontando mitos sobre los adolescentes. Daniel J. Siegel, psiquiatra y profesor

<https://youtu.be/-nK5Mt2vDPE>

Los niños olvidados

<https://drive.google.com/open?id=1jaOuKBVwdy5jOUzgIp2dBf1Hr9gL-Z50>

Recorriendo el Vaticano

<https://drive.google.com/open?id=1McMDrgE0XcwmM6LnflNmPzrw0g52SFtz>

Mapes, emotions sentiments

<https://drive.google.com/open?id=1AmUQz5PiEPmpLJq4oz9Z6FizYwXSKLQi>

La rana hervida

<https://drive.google.com/open?id=1R8d189EYnQETfxR4lLgC8aMb8v4rdhFe>

Boff, El misterioso destino de cada uno

<http://www.servicioskoinonia.org/boff/articulo.php?num=921>

La iluminación tiene carácter evangelizador

https://drive.google.com/file/d/1J7Ae7KpF6_9VMLNaXwRhu6eKKXCZnPQT/view

Museo deSalzillo

https://drive.google.com/open?id=1hYlwcMRY0MtnH1bfHHvsFVD_XWOHgA6O

H. Felipe Martínez: Al gran amigo G. Josep Fisas

<https://drive.google.com/open?id=1v8cgRADaPnGWF4f6YtClJdop8a8UEqSs>

Imágenes espectaculares sobre el universo

https://drive.google.com/open?id=1fvDSBIERD4_WN_A4kaDb7LLCr--lR900

El poder del arte

<https://drive.google.com/open?id=1QT8ZzbRchFOxqUv0KbrRSgilpGbiSZNL>

Anècdotes Lasal·lianes

G. Ricard Serra i Feu

Anècdota nº 62:

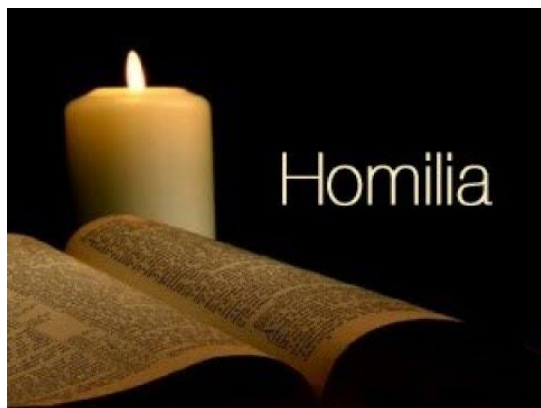

Els primers anys 60 del segle XX jo formava part de la Comunitat del col·legi vell de La Salle Tarragona. Entre molts altres, hi havia els Germans Àngel Olmeda i Pablo Senosiain. El simpàtic i “conquense” Germà Olmeda tenia una típica parla: es menjava les esses final de síl·labes, com fan els andalusos. Deia, per exemple,

“La mo:ca”, en comptes de “la mosca”

Un dia el Germà Pablo Senosiain, aprofitant l'advertència de defectes, li va fer aquesta: **“Me parece, Carísimo Hermano, que Vd. es un poco bru:co y á:pero”**

Anècdota nº 63:

El capellà de La Salle Tarragona i excel·lent consiliari dels Antics Alumnes Doctor Jeroni Claveras, dintre de les seves grans qualitats, tenia 2 importants limitacions: no era gens puntual (ens havíem fet tips d'esperar-lo, quan arribava tard) i era un desastre en les homilies (excepte quan es tractava de diades especials dels Antics Alumnes).

El sùmmum dels disbarats en una homilia el va perpetrar un dia que celebrava Eucaristia per als més

menuts del col·legi nou de La Salle Tarragona.

Entre d'altres coses els va dir: **“Niños, ¡cuidado con la concupiscencia de la carne!”** Jo tenia al meu costat el Coordinador dels menuts, el professor Sancho. I, tot mirant-me, va exclamar: **“Els nens diran que el capellà ha parlat del bistec en l'homilia!”**

Anècdota nº 64:

Devia ser l'estiu del 1967 o 1968. Jo el passava a La Salle Figueres, on ens havíem reunit 3 ó 4 Germans, estudiants universitaris, que preparàvem assignatures per al setembre (entre ells el Germà Miguel Ramos).

Va arribar a la Comunitat el Germà Montañà, que hi acabava de ser destinat, procedent de La Salle Girona. I, durant els àpats, no parava d'explicar-nos facècies de l'inefable Germà Butiñà, el qual, per totes les Comunitats per on passava com administrador de la cuina, deixava un mal record per garrepa, encara que fos amb la bona intenció d'estalviar diners a la Comunitat. El Germà Montañà havia hagut de sofrir a Girona moltes facècies d'ell. Però el pobre, mentre es desfogava, sentint-se ara alliberat d'ell a Figueres, estava molt lluny d'imaginar-se que li tornaria a caure a sobre.

En efecte: al cap de pocs dies arribava la notícia que el Germà Butiñà també havia estat destinat a Figueres el proper curs.

Montañà es posava les mans al cap! I, efectivament, quan pocs dies després va arribar a Figueres,

El segon dia, durant el dinar el G. Montañà ja va fer aquest comentari al Germà Director, que era llavors el Germà Josep Sanz:

“Germà Director: he corregut totes les botigues de Figueres on venen oli i he trobat el més barat!”

-**“Potser serà aigua!”**, li va replicar el bon Germà Director.

Pocs dies després, la segona facècia:

“Germà Butiñà, li diu un Germà al final del dinar, falta una poma en les postres. No deu haver comptat bé els Germans que som”.

-**“No pot ser!, exclama Butiñà, és veritat que n’hi ha una de menys que el nombre de comensals, però sempre hi ha almenys un Germà que no en menja. I per això jo sempre en descompto una per estalviar.”**

Anècdota n° 65:

Quan el curs 59-60 jo m'estrenava de Comunitat i de docència a La Salle Figueres, al menjador tenia al meu costat el Germà José (Pepe) Caveró. Un dia em va dir:

“Fíjate, joven, cómo tragan los viejos de aquella mesa (Germans Joan Vergés, Àngel Lladó, Esteve Carreras, Arcadi Xargayó, Emilio “La Procu”),

“Pero, déjales comer, porque, mientras comen, viven. En cuanto pierden el apetito, se mueren. Lo he visto más de una vez.”.

Continuaran les anècdotes lasal·lianes en el proper n° de “PAX”

LA PRIÈRE

G. Lluís Diumenge i Pujol

CINE

Direcció: Cédric Kahn.

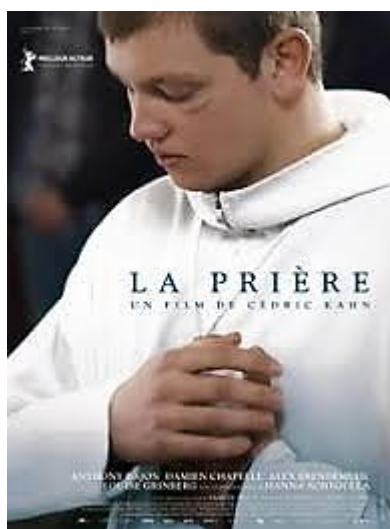
Guió: Cédric Kahn, Fanny Burdino, Samuel Doux, Aude Walker.

Fotografia: Yves Cape.

Intèrprets: Anthony Bajon, Damien Chappelle,
Âlex Brendemühl, Louise Grinberg, Hanna Schygulla,
Antoine Amblard, Colin Bates.

Setmana del Cinema Espiritual, Barcelona, novembre 2018.

Duració: 107 minuts.

Cédric Kahn documenta el trànsit de la drogoaddicció a la fe, mitjançant la pregària, la disciplina i el rigor. L'acció discorre en un racó perdut dels Alps.

Un dia hi arriba *Thomas*, un jove bretó de 22 anys que tracta d'abandonar el món de la droga en el si d'una comunitat. Són joves ben diversos, creients o no, amb el ferm desig de recuperar-se. Si bé el responsable del grup és un sacerdot, de fet, el líder resulta ser *Marco* qui farà l'acompanyament del nouvingut en la pregària i el dur treball.

Anthony BAJON, en el paper de protagonista, sap transmetre la contradicció entre vida i fe. Va obtenir l'Ós de Plata en la Berlinale 2018 a la millor interpretació masculina.

El feixuc treball de reconstrucció d'en *Thomas* passarà per quatre etapes. D'inici, encara el mur de les regles ben estrictes. Ningú pot quedar sol en cap moment, a fi d'evitar recaigudes. *Pierre* li farà d'àngel i confident. Malgrat tot, recaurà, haurà de demanar perdó i començar una teràpia. Decideix fugir.

La trobada amb *Sybille*, filla dels masovers, li fa canviar de pensament: "*torna: només tens aquesta oportunitat*". Passa el temps i, cada vegada, s'integra més. Es planteja l'existència de Déu. Prega i llegeix la Paraula en comunitat.

Enmig de tanta pregària, càntics i testimonis com viu, ¿resulta sincera la seva fe? En ocasió de la festa d'estiu, la fundadora, *Sor Myriam*, visita la comunitat. Fa cridar en *Thomas* per compartir la pregària i demanar-li: “*Ets creient?*”. El bufeteja perquè examini si la seva conversió resulta autèntica. “*Estàs vivint –li diu- en una mentida*”. Intensifica la pregària i sent inclinació pel sacerdoti. El capellà l'ajudarà a

discernir. En una excursió a la muntanya, pren la Bíblia a la motxilla. En baixar, cau i queda malferit. Enlaira la mirada al cel i prega a Déu que el salvi. Haurà de decidir i assumir riscos, lluny de la comunitat. En aquesta cruïlla, anirà a on li porti el cor.

El cine, segons el Director, és un medi excepcional per filmar l'invisible: el camí de l'autosanació. Pot explicar coses i també fer-les sentir. Gent d'origens ben diversos permeten intuir quantitat d'històries. Amb la capacitat que tenen, uns i altres, de mirar-se als ulls. Ofereix material suficient per sentir la pregària, el poder del cant i la recerca de la fe.

A hores d'ara s'endarrereix la seva estrena a casa nostra. Quan arribi, esdevindrà una finestra oberta perquè el públic secularitzat pugui contemplar el valor de la pregària i l'obra social de les institucions eclesials.

AGRAÏTS PER LA VISITA DEL Sr. ALBERT SERRAT

SUMARI

Origen de la Vetlla de Santa Maria de Montserrat	2
EDITORIAL	3
Síntesis de la Exhortación Apostólica del Papa Francisco sobre el Sínodo de obispos	4
La Salle un home del seu temps: sensibilitat i obertura, solidaritat i compromís, P. Gregorio	8
Un sol cor, un mateix compromís, una sola vida, G. Joan Carles Vázquez García	12
Aportes de Juan Bautista de La Salle 1651-1719, G. Santiago Peribáñez Perea	15
El G. Barthélemy, primer Superior General seguint les petjades del Fundador. G. Jaume Pujol i Bardolet	17
“Fratelli” és un lloc d’esperança, d’alegria i de treball. Església de Tarragona, Ap. del G. Sgo. Heredia	21
Inicios de la Llegada de los Hermanos a España, José A. Hernández Moreno, Aport. Del G. Fco Fuertes	23
Papa Francisco, Europa está enferma de indiferencia, se necesita misericordia, Salvatore Cernuzio	24
10 alentadoras frases del Papa Francisco para el mundo, Religión Digital	26
El Cristo de Montserrat salvado por un joven republicano, Josep Playà Maset	27
Bienaventuranzas para la modernidad, Alejandro Fernández Barraón	29
Crónica de la inauguración de la Casa de Formación de Cambrils, Aportació del G. Josep M. Pons i Riba	31
Per a reflexionar... Avui, crisi de vocacions religioses o què? Víctor Codina, sj	35
La Comunitat de Sant Josep de Cambrils en la celebració del tricentenari	36
Anunciar Déu avui com bona notícia (un llibre de Pagola), Catalunya Religió	37
¡Pobre catolicismo que nunca ha llegado a ser cristiano!, José Ignacio González Faus	38
Breu presentació del Salm 84, G. Ramon Grau i Estany	40
Taller bíblic del curs 2018-2018, les Paràboles (II), G. Josep Espuny Crespo	42
Dos nebots de la Venerable Doritea de Chopitea foren Germans de La Salle, G. Josep M. Pons i Riba	43
Guillermo de Chopitea, un señor de Tarragona, Antoni Batista a Diari de Tarragona	44
Guillermo de Chopitea, un hombre lleno de vitalidad	45
El Padre nuestro, G. Antonio Domínguez Domínguez	46
Quo vadis, La Salle?, G. Joan Casas i Montràs	47
Carta a les germanes i germans cristians sobre la situació que estem vivint a Catalunya, Col·lectiu	48
Poema del “Molí de la Roda”, Jesús Borràs i Miserachs, aportació del G. Jesús Borràs i Coca	51
Comiat del G. Manolo García	
G. Miquel Xancó i Roca	53
Una vida lliurada als Germans, a la vida comunitària i als alumnes, G. Josep Canal i Alavedra	54
Celebració de la comunitat de Sant Josep de Cambrils, G. Santiago Mateu i Bertran	55
La Salle Bonanova al G. Manolo i testimonis, G. Joquim Porrera i Olivé	60

Recordant al nostre Germà Josep Fisas

Els camins del Senyor no són els nostres, G. Josep Guiteras i Llimona	66
Comiat al Tiet Josep, Marga i Montserrat, nebodes del G. Josep Fisas	67
Germà Josep Fisas, home de zel... de comunitat... de pregària..., G. Josep Canal i A.	69
Poema, Josep Fisas "l'amic", Ignasi Romeu	70

En memòria del nostre Germà Josep Ignasi Farrés

"Benaürats els nets de cor perquè veuran Déu", G. Santi Mateu i Bertran	73
Elisenda Sorriguera i Farrés, neboda, en nom de la família del G. Josep I. Farrés,	74
El G. Josep Ignasi, un home d'esperança, G. Josep Canal i Alavedra	75
Gaudeix de la pau, G. Luis Lázaro, Ignasi Romeu	77
Sencillez, rasgos de una persona sencilla, Miguel Mesa de Ecclesialia, Aportación del H. Santi Heredia	78
Una entrevista a Dios, G. Antonio Domínguez Domínguez	79
¡Per a pensar! ¿No és graciós?, G. Anntonio Domínguez Domínguez	79
Entrevista al G. Josep Chimenos i Romeu, G. Josep Martí i Roca	80
Inauguración del Pabellón de Terrassa, Aportación del H. Pablo Álvarez García	84
Els tres Patronats de La Salle Manlleu (i III), G. Francisco Fuertes Villalba	86
Discurs de comiat per jubilació del Sr. Pere Jordi Mas i Gorrera	97
La importancia de los abuelos 7 frases del Papa Francisco	100
Los padres/profesores en la educación de los hijos/alumnos, G. José Antonio Panero Andrés	101
Centro Rural de Tami, una obra lasaliana singular, H. Vicente Bartolomé Lera	103
Un llibre de Francesc Torralba "Modernitat sòlida... líquida... i ara votàti...!" Corina Munté	105
Materials didàctics per a l'ensenyament. Recursos aplicables, G. Eduard Blasco Trasobares	108
20 cortometrajes para trabajar la inteligencia emocional, G. Eduard Blasco Trasobares	109
Enamorats de l'escola, G. Ramon Font i Serra	113
Posar anys... Menpace, monjo benedictí, Aportació del G. Ramon Font i Serra	115
Sense Títol, G. Ramon Font i Serra	116
Salud: el infinito universo de las manzanas, Luigi Benedicto Borges	119
Punts de reflexió, Divers	121
Lectures útils, G. Jaume Pujol i Bardolet	125
Altres lectures possibles, links d'interès...	130
Anècdotes lasal·lianes, G. Ricard Serra i Feu	132
Cine: "La Prière", G. Lluís Diumenge i Pujol	134
Agraïts per la visita del Sr. Albert Serrat, Fotos del G. Ramon Pascual i Reverter	136
Pobresa zero, informació gràfica	137

